

БОРИС АБРАМОВ

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА

Част 1 от „Грани Агни Йоги“

Превод от руски: Никола Берчев, —

chitanka.info

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧА

„Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.“

(Послание на
апостол Павел до Евреите,
8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Силата, която е единствена по рода си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това, немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до най-висшето и за разбулване на неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и „отгоре“, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва

да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: „Не трябва да се почита само собствената религия, а да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите, ти копаеш гроба и на своята собствена религия.“ Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората, с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възделения, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: „Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.“ (Псалми, 82.6)

Старият завет е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още много, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Книгите „Грани Агни Йоги“ са последният известен такъв и всеки, който без преднамереност се запознае със съдържащите се в тях Послания, ще ги приеме с преклонение към този, който ги е дал и с благодарност към този, който го е записал.

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. „Зовът на Родината“ е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б. Н. Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К. Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал

хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К. Ръорих за свой земен Учител — Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б. Н. Абрамов и А. П. Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б. Н. Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н. К. Ръорих — една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н. Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б. Н. Абрамов бил изпълнен с много трудности — така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само

сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: „И това ще се преживее“. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б. Н. Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е. И. Рерих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н. К. Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б. Н. Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на

звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1960 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите „Гуру“ и „М.А.Й.“ (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б. А. Данилов.

НАТАЛИЯ ДМИТРИЕВНА СПИРИНА ЗА ЗАПИСКИТЕ НА Б. Н. АБРАМОВ

Съвсем друго впечатление произвеждаха Записките, когато Борис Николаевич ги четеше на нашите занятия по Жива Етика. Сякаш че това, което изучавахме в тези книги, се доближаваше до нас, до нашето ниво и ни ставаше по-близко и по-достъпно. На нас ни се откриваха нови страни от изучаваното, предметът сякаш се завърташе пред нашия мислен поглед с различните си страни. (От тук и „грани...“-бел. на пр.) Лъчът на Учителя, минаващ през тези Записки, осветяваше това, което ние по-рано не забелязвахме или не дообмисляхме. Искаше ни се да слушаме и да слушаме тези текстове, толкова близки на нас, а после да ги запишем и препрочитаме. Борис Николаевич получаваше също и Записки от Елена Ивановна и Николай Константинович Ръорихови и те можеха да бъдат различни по стила и по реакцията, която предизвикваха у нас. Този род записки също ни даваха много информация, и предупреждения, и разяснения. Чувстваше се живо участие във всичко, което ставаше по света и в същото време загриженост лично за нас, за нашите трудности и проблеми. Това ни и укрепваше, и вдъхновяваше. Както вече се каза, Записките са незаменими като спътници на Живата Етика. Те правят книгите по-близки до нас. Същият този не пресъхващ поток от мисли на Учителя струи през тях и, възприет от най-близкото до нас йерархично звено, става по-достъпен за нас. Тези работи се дават в помощ на вървящите след Основоположниците по сложните и лъкатушни земни пътечки последователи. И в хода на придвижването по пътя на духа те ще бъдат все повече и повече оценени. Признанието води след себе си признателността. И колкото повече духовни блага и познания получаваме от тези необикновени текстове, толкова повече ще нараства нашата благодарност към този, който ни ги е дал.

Н. Д. Спирина,
ученичка на Борис Николаевич Абрамов.

ГРАНИ АГНИ ЙОГИ

1960

ЯНУАРИ

1. (2 януари). Целият проявен Космос е материален. Но материята трябва да се разбира широко, защото безкрайността се отнася за всичко, включително и за градациите по тънкост на материята: Материя Луцида, Материя Матрикс и всички видове Фохат отвеждат съзнанието към безпределните по тънкост прояви на материалната скала. Науката отдавна е навлязла в областите на невидимото за окото и е разширила пределите на материята и материалните явления. Тя ще отиде и по-нататък, тъй като насоките на нейното развитие са безкрайни и скоро тя ще докаже по опитен път съществуването на по-тънките форми на материята и енергията и образуванията, в които те могат да се проявяват. Ще бъдат направени снимки на невидимите излъчвания на магнита, металите, растенията, животните и човека. Светещите риби не са чудо. Не са чудо и излъчванията на човешкия организъм. Известно е, че мозъкът е биохимически електрогенератор, а от тук не е далеч и до признаване възможността той да произвежда лъчения, а също и за фотографирането им на особено чувствителни ленти. След това ще бъде отпечатана на екран и мисълта. В училищата ще се учат да мислят отчетливо и ясно, проверявайки яснотата и точността на мислените си форми на специални екрани още тук, в клас, пред очите на всички. Много чудеса подготвя науката за човека. Само че тези чудеса ще бъдат свалени от свръх чувствения и отвъдния свят на земята, облечени в достъпни за зрението форми и ограничени в рамките на точните закони за проява на различните видове най-тънка материя. Ще бъде научно доказано и демонстрирано на апарати проявлението на мисълта, както и образите и формите, които тя може да приема. Ще може да се вижда сиянието, разпространявано около главата на човек, усилено работещ с мозъка си. Ще се стигне до убеждението, че мозъкът е способен да излъчва вълни от особен порядък, че тези вълни, както и радиовълните, могат да се предават на разстояние и да се улавят не само от други хора, но и от особено чувствителни апарати. Доказала реалното съществуване на мисълта,

науката ще отиде и по-нататък, като установи по пътя на електронното фотографиране наличието и съществуването на тънкото тяло и възможността на човешкото съзнание да пребивава в него след напускане на физическото тяло както през време на неговия живот, така и след така наречената смърт. По този начин границата между видимия и невидимия свят, която частично вече е преминала от науката, ще бъде заличена напълно. Ще се постигне обединяване на двата свята. Явленията от духовен порядък, които са също толкова материални, колкото и физическите, но на по-високо ниво, ще се влеят в орбитата на материалния свят и ще загубят своята не материалност и принадлежност към отвъдното. Всичко ще застане от тази страна на живота и наистина ще бъде победена смъртта. Тази важна задача се пада на науката, тъй като религията не постигна успех в решаването на тези въпроси. Казват за нещо: това е чудо! Но чудеса няма. Няма нищо от съществуващата реалност, което да не влиза в рамките на закона и да не се обхваща от него. Невежество е да си мисли, че необятността на Вселената и безкрайността на материята и нейните проявления могат да се вместят в човешкото разбиране за тях днес. Безпределността е във всичко, включително и в нашето разбиране за строежа на Космоса и безкрайността на проявите на голямото неизвестно-материята, от която се състои той, свойствата и видовете на която са само частично разкрити от съвременната наука.

2. Трябва да се разбере, че мисълта е материална, образите са материални и Тънкият свят е материален. Материални са и Висшите светове, включително и Огненият свят. Недопустимо е да се отнася все още невидимата за окото реалност да се отнася към областта на свръхестественото и отвъдното. Свръхестествено и отвъдно няма нищо. Има изучено и постигнато от човека и не изучено и не постигнато още от него. Всичко може да бъде доказано научно, ако съзнанието е достатъчно разширено и подготвено. Днес всичко е достижимо, защото е настъпило времето на големите постижения. Завесата на космическите тайни ще се повдигне от човека. Ще я повдигне науката.

3. (5 януари). Няма да пропусна да повторя, че гласът на Владиката няма да замлъкне никога. Но има условия, когато

обстоятелствата не позволяват да се установи желаната степен на съзнанието. И тогава трябва търпеливо да се изчака, без да се насилва кармата, тъй като може би именно в този момент някъде се създават нужните условия и е необходимо да се изчака, без да си губи увереността, че всичко ще се нареди към добро. Тези периоди на временно затишие са необходими за промяна в настройката на съзнанието. Но не може веднага — могат да бъдат скъсани по-тънките струни. Човешкият апарат е сложен и необичайно тънък. И Учителят вижда отгоре по-добре. Затова с пълно доверие и спокойствие трябва да се чака предстоящата промяна. Дори и преди да задуха вятър има известно затишие. Може да се запази ритъмът на постоянна готовност на съзнанието за възприемане и изпращане, но без да се насилва своеволно.

4. (7 януари). Владиката може да бъде усетен с всички чувства. Те се насочват волево към избрания Образ и съзнанието се съсредоточва върху Него. Не земните, а тънките чувства се насочват от волята към избрания Лик. Огънят помага да се пробие Плътния слой на средата и далечното става близко. Тънките чувства са сродни на огъня. Сродни са всички чувства, до плътните включително. Преобразуването на чувствата достига до Огнения свят. Затова увеличаването на тяхната тънкост е полезно, както и упражняването. Умението да се настройва съзнанието на вълната на избрания обект ще бъде постижение на йога. Всеки предмет — камък, растение, животно, човек, планета — си има аура. За да се улови, трябва да се настрои приемникът на съзнанието на същата вълна. Същността на процеса на настройване се състои в отвърщане на съзнанието от себе си и пренасянето му върху набеязания обект. При мисленото въздействие на съсредоточването се предпоставя съзвучна на намерението мисъл в отчетлива и завършена форма, по-точно окончателна картина на желания резултат. Това е първата част на процеса. Останалото взема върху себе си законът, ако не му се пречи, т.е. не се намесваш в неговата работа със съмнение, недоверие, неувереност, страх и т.н. Чувствителността на процеса е необикновена. Дори малките съмнения нарушават работата на огъня, или страхът, или другите сродни чувства. Вярата или доверието са елементи, укрепващи силно процеса. Опитът превръща вярата в увереност, а след това в

непоколебимост. Действията на йога носят върху себе си печата на неотклонимото изпълнение на мисълта. Бъдете уверени, че огнената сърдечна мисъл ще се изпълни непременно. Вярата и увереността са огън. Съзнанието за нерушимост дава устойчив огън. Затова казвам, имайте вяра поне в непоклатимостта на действието на законите за висшите енергии.

5. (12 януари). Когато в сърцето се запалят огньовете, пространството започва да звучи и тогава приемникът на съзнанието започва да действа. Соколът се примамва с огнена примамка... По същия начин може да бъде привлечен магнитно и огънят от небето. Мисълта за огъня поражда огън. Ние насищаме пространството с Нашите позиви. Чувствителното ухо ги улавя и ги преобразува в действие, ако е подготвен духът. Запаленият огън предизвиква съзвучие според рода си. Понякога съзвучието е с черните огънове от сферите на нисшите слоеве на Тънкия свят. Тогава, естествено, в приемника на съзнанието се вливат и съответните мисли. Потокът от черни мисли може да удави съзнанието. Горко му тогава на привлеченият от тъмнината. Затова трябва да се помни, че всяка мисъл се свързва по съзвучие със съответстващата ѝ сфера. Това налага контрол над мислите. Мисълта води човека, но допускането и потвърждаването ѝ става от волята, която може и да я прогони. Законът за съзвучието управлява света и всички процеси, ставащи в него. Дори камъкът съзвучи на пространствения огън, когато възприема топлината на слънцето и се нагрива. Но човешкият апарат е многострунен и съзвучията му са безкрайно разнообразни, поради което е нужен контрол. Свинята се храни с отпадъци и си остава свиня. Човекът контролира избора на своята храна, но този контрол може да нараства по тънкост безпределно. Същото е и в областта на мисълта, чувствата, емоциите и на всичко, което става в него. Един отива в кръчмата, друг предпочита да отиде в операта. И така е във всичко. Свободата на избора си остава непременно право на човека при всички и всякакви условия на живот. Дори от две злини може да се избере по-малката от тях. Но изборът е необходим и то избор съзнателен, защото отговорността за него е неизбежна. И той става постоянно. Само че никой не си дава сметка за това, а и не иска да си дава. Но да се избяга

е невъзможно и се налага постоянно да се жънат следствията на това, което е избрал човек.

7. (15 януари). Благословен си ти, намерилият пътя към сърцето на Владиката, защото Аз съм зад тебе.

8. (16 януари). Като няма щастие и нещастие помага. Така е и в действителност. Единият полюс служи като основа за проявата на другия, противоположния. Да се види в сенчестия полюс на явлението неговата антитеза ще бъде стъпка към опознаване на биполярността. Това ще даде сила мъжествено да се посрещат неприятните явления в живота, след като предпоставката за тях се намира в тяхната противоположна страна. Умението да се намира доброто или положителното начало във всичко ще означава практическо приложение на този принцип в живота. Тактиката на Адверза използва именно този двойствен аспект на всяко проявено нещо, давайки възможност на отрицателното явление да изяви цялата своя същност, за да може да бъде подавено след това в лъча светлина. Именно гибелта на обреченото на унищожение явление може да се види в момента на неговото най-силно утвърждаване, знаейки, че неговата антитеза набира сили за съкрушаването на своя двойник, преобръщайки го наопъки. По този същия принцип и в ученика започват да се проявяват ярко всички скрити, тъмни, неизживени свойства на неговата същност, за да бъдат преобразувани в противоположните на тях свойства. Затова трябва човек да бъде или студен, или горещ, т.е. да проявява единия от полюсите на качествата на духа, защото в противен случай трансмутацията по линията на двойствените противоположности е невъзможна, тъй като топлите са непригодни за еволюцията. Затова са били приближени разбойници, митари, блудница, тъй като трансмутацията на техните качества на духа в положителни би могла да бъде благотворна и плодотворна, докато умереното нищожество и румената добродетел не биха могли да дадат плодове. Следователно, да се видят в човека, в неговите отрицателни качества, възможностите за неговото бъдещо преображение, ще бъде признак на мъдрост, а да се насочи и устреми съзнанието му към преобразуването на тези свойства в положителни

качества ще бъде истинско наставничество. Затова йогът не се смуцава от тъмнината преди разсъмване, нито от привидното тържествуване на тъмата, тъй като знае, че след буря слънцето свети особено ярко, и въздухът е чист, и измитата от пороя природа заживява ярък и напрегнат живот. В познаването на закона за противоположностите може да се намерят сили безстрашно да се гледа живота в очите, защото животът се узнава единствено в неговата цялост, състояща се от двойките противоположни начала, които го изграждат.

9. (21 януари). (Мисълта се появи сутринта, а записът е направен вечерта).

Пространствено се нарича такова служене, което се извършва навсякъде и всякога — при всякакви и във всички условия. То се извършва и във физическото тяло, и в астралното, и в тънкото, и по-нагоре. То върви както на Земята, така и на всички планове на битието. То продължава непрекъснато и през земния живот, и в надземния, когато бъде отхвърлено плътното тяло. Но за да продължи и в погорните Светове, това служене трябва да се установи на Земята. Наричат го обикновено Голямо, тъй като за да бъде продължено, то трябва да бъде утвърдено и съхранено завинаги. Това утвърждаване може да бъде постигнато по пътя на постоянно бодърстване, непрекъснато предстоене, устойчива бдителност и несменен дозор, и когато е възприет Образът на водещия Владика в третото око: само така утвърденото тук се утвърждава и там, а отхвърленото тук се отхвърля и в Надземното. Човек сам определя степента на наложеното си служене. Едно обаче е сигурно — никакви думи не могат да заменят действията и никакви действия — мислите. За действията отговорна е мисълта, а за мисълта — направляващата я воля и нейният носител — човекът.

10. (23 януари). Трябва да се признае нецелесъобразността на полусърдечния контакт, при който мисълта е наполовина насочена към Нас, а с другата половина към непосредственото обкръжение. Напразно се прахосват време и енергия. Жалко е за всичко това. Приемникът е зает с откъслечи от дневното мислене и за Моята мисъл не остава място. Ако пречат условията, те трябва да се превъзмогнат.

Всичко може да бъде преодоляно, цялата ярост на плътната сгъстеност, с напрегнатата огненост на ярката устременост. Огнената пещ е символ на преодоляването на земните огньовете чрез огньовете на духа. Действително трябва да бъде преодоляно всичко, а още повече затрудненията на временните противозвучения (т.е. неблагоприятните условия). Как тогава ще се преодолеят нисшите слоеве, ако не се преодолее яростта на земните дисонанси, силно притеглящи и увличащи съзнанието в своите завихрени фунии. Затова изисквам обединяване на съзнанието с Мен над всичко, каквото и да било, което пречи на връзката. Малко ли неща могат да застанат като преграда на Пътя, за да отклонят или да бъдат подхвърлени от тъмната ръка. Пътят с Мен и към Мен е неизменен и ярък при огнената връзка с Мен, силата на която заглушава звученето на земната сфера.

11. (25 януари). Учението придвижва само когато е приложено на практика в живота! Неприложеното знание не може да бъде водещо. Само това влиза в състава на вътрешната същност на човека и става негова неотнимаема собственост, което е претворено от отвлечено знание в практическо. Единствено претвореното знание се отлага под формата на кристали в хранилището на Чашата. Всичко останало се разсейва в пространството заедно с отхвърлените обвивки. Да знаеш и да не приложиш означава да изтървеш дадената ти възможност. Знаещият и не приложилият е вече осъден. Творецът на своето безсмъртно его влага в него съответните елементи чрез прилагане в живота на дадените от Владиката указания. Всяко приложено указание ще бъде принос към огненото строителство на дома на духа, в който пребивава човек когато са оставени смъртните обвивки. Трябва да се отчита точно какъв материал се използва за това строителство. В този процес е особено важно да се има в предвид обстоятелството, че и най-малките мисли, приложени на практика, дават вековечни кристали, които продължават да нарастват в пространството. Чашата има не временно и местно, а пространствено и извънвременно съществуване, а отлаганията, събирани в нея, се натрупват само чрез преобразуване на огнените енергии в кристали. Този процес се извършва когато волята се стреми да претвори отвлеченото и теоретично знание в жизнени установки. Ето защо е казано, че утвърденото тук ще бъде утвърдено и там, а отхвърленото тук ще бъде отхвърлено и там. Ето

защо йога е път на практическо приложение в живота на това, което се дава от Учителя на Светлината като най-насъщно от всичко, което притежава човек на Земята. Човекът е събирач и хранител на нетленни съкровища и пътник по пътя към безпределното. Няма големи и малки неща, защото големите израстват от малките, поради което и най-малките полезни действия са необходими безусловно, оставайки завинаги с човека. Ето защо са безплодни и всички старания на съгласилите се и приели Учението, но не приложили го в живота.

12. (26 януари). Всичко е позволено, но само на този, който на нищо от позволеното не разрешава да властва над него. Позволяването на всичко е свобода от властта на позволеното над съзнанието. Обикновено хората са роби на всичко или на много неща, или на нещо конкретно. Свободните са много малко. Дори за да възприемаш е необходимо да се освободиш от всичко пречещо. Мнозина считат за свобода робуването на мислите и желанията си Но това е свобода на поробените. Човек е свободен тогава, когато не мислите и желанията властват над волята, а волята властва над мислите и желанията. Ние считаме за свобода властта на волята, съзвучна с Висшето съзнание, с Космическото съзнание: със световното, общопланетно съзнание и със съзнанието от Далечните светове, както видимите, така и невидимите за окото. Можеш да си отидеш от Земята и да я напуснеш, за да се съчетаеш с пространствения огън, но можеш да го приемеш в себе си и без да я напускаш. Слабите духом нямат нищо против да напуснат Земята, но силните, изправяйки се, повдигат със себе си и Земята. Те, именно, са благословените. Грижата на силните е за това как да издигнат човечеството като цяло. Пътят на силните е само напред, към нови достижения, полезни и необходими за всички хора. Грижата за света, за всички е признак на човека от новата раса. И може да се види как искрите на космическото съзнание проникват в сърцата вече на мнозина. Обратно на това, тъмнината се ограничава сама чрез безплодието на егоизма, отделяйки се от света. Приканвам под своя покрив всички, всички, които не са с тъмнината.

13. (27 януари). Където съм аз, там, с мен е и Владиката — такава е формулата на пространственото служене, защото още много обвивки ще се наложи да смените, ще смените и мястото, ще

пребивавате в много сфери, преди да дойдете до Владиката и да пребивавате с Него постоянно. Но е необходимо да се разруши илюзията за пространствено разединение и за земните разстояния. „Аз съм с вас винаги“ -тези думи трябва да бъдат приети като най-насъщна основа на нашите взаимоотношения. Трябва да приучите себе си към мисълта, че се намирате в светлината на постоянното присъствие на Владиката и да се сродите с тази мисъл, сливайки се с нея. Тогава всяко недостойно действие или постъпка ще бъде показател за това, че Моят завет не е приет, защото реалното осъзнаване на Моето присъствие е несъвместимо с всичко недостойно. Ще бъде достижение ако се утвърдите в тази мисъл. Тогава ще бъде излишно да се прахосват усилия за преодоляване на земните разстояния и другите условия на земното обкръжение. Можете даже да си представите, че разстоянията не съществуват и че Владиката е съвсем близко. При общуването с Тънкия свят пространствените граници се заличават и необозримото става близко. По същия начин и при контакт с Мен се заличават границите на земните препятствия и на най-големите далечини. Но тъй като мозъкът не може да приеме тази истина, остава да се действа само чрез сърцето. Значи трябва да се обърнете към него. Сърцето може да се приучи да действа. И неговите действия са извън обичайните измерения: по този начин то може и да усеща, и да слуша, и да вижда. Ето защо трябва по-често да се пита сърцето какво мисли или какво желае. Да, да, сърцето също може да мисли, само че неговите мисли не са като на мозъка, т.е. не са пронизани от външните земни чувства. То просто знае и мисълта за знанието си предава на мозъка. Не е ли все едно къде и в какво тяло пребивава духът, щом като е близко Владиката. Следователно, главната грижа е в това да се утвърди устойчиво съзнанието за тази близост. Преди две хиляди години е било казано: „Ето, аз съм с вас през всичките дни до свършека на света“. Но хората не са възприели надземната истина и са я заменили със земна. И домът на духа е останал празен. Как бих могъл да изградя Своя дом в сърце, което Ме отрича и смята Моите думи за отвличена идея. Само жизненото приложение на даваните указания може да им придаде огнената сила, преобразяваща съществуването на човека. Само тези, които ги прилагат, изпращам на подвиг с огненото напътствие да творят Моята воля.

14. (28 януари). Най-доброто, което изпращате към Мен, Аз го потвърждавам. Потвърдено от Мен то расте и дава богати кълнове. Но трябва да бъде насочено доброволно. Без участието на волята собственият растеж е невъзможен. Когато е налице способността да се претворяват мислите в действия, в резултат на което става отлагане на огнените кристали в Чашата, тогава може да се счита, че е налице и необходимата воля. Когато мисълта остане не приложена в живота, тя не дава и съответните отлагания. Следователно претворяващият фактор си остава волята. Учението приканва човека към действие. По-добре е да сгреша в действие, отколкото да затъваш в инертността на безволевото бездействие. Бездействието означава разложение на първичното вещество. Съветът да се действа няма алтернатива. Ако положите усилие да действате, тогава и Аз ще помогна. Някои се опасяват да не нарушат с действията си кармата. Но този страх не е признак на голяма мъдрост. На устремения напред ще се простят дори и грешките, но бездействието е вече необратимо осъдено. Онези, които са с Мен, действат при всички случаи движими от вътрешния огън, без оглед и независимо от външните обстоятелства. Външните условия могат да засилят напрежението поради съпротивлението на средата, но това ще бъде само от полза, защото ни е известно за благословените препятствия. Когато волята реши, че няма такива препятствия, които да не може да преодолее, с това тя утвърждава неизменната истина за първенството на духа и неговата власт над „всяка плът“, власт, която е била дадена на човека от началото на времето. Когато волята отслабва и се колебае, обръщайте се към Мен и Аз ще ви помогна да я укрепите, защото безволевието човек не може да стане ученик. Мисълта може да бъде силна не сама по себе си, а чрез елементите на огнената воля, вложени в нея. Да се сътвори наситена с огнена воля мисъл, която да е устойчива, твърда, непоколебима, ще бъде умение на йога. Колебливите, неустойчиви, хилави мисли не са действени. Мисълта е първичната, основата, първо-основата, докато външното обкръжение е вторично явление, произтичащо от първото. И ако трябва това вторично явление да бъде изменено или разрушено, трябва да се разруши неговата мислена основа, върху която то се базира. Значи трябва да се създаде унищожаваша мисъл по-силна от тази, която го е създала. Непоколебимата и непреклонна мисъл постига целта, затова няма да е мъдро да я разколебаваме със съмнения,

неувереност или страх. Наред с това болшинството е неспособно да мисли ясно, силно и отчетливо, поради което да се разруши нежелателната основа на явленията няма да е особено трудно.

15. (29 януари). Аурата и заградителната мрежа са несменяемото облекло на човека. Представете си мъртво тяло или астрална обвивка, черупка, отхвърлена от духа и ще разберете какво искам да кажа. Живите излъчвания духът отнася със себе си и неотнимаемостта на тези излъчвания е показател за тяхната важност и значимост. С тях е наситен вътрешният свят на човека. Трябва да се отличават специфичните свойства на аурата на всяка от обвивките, които се обуславят от основната аура и нетленните натрупвания в Чашата, от тяхната променлива и временна окраска. Тялото може да боледува и да променя своята аура, но основните излъчвания остават над телесните въздействия. Магнетизмът на физическите излъчвания може да бъде много силен и може да изглежда, че е силен и носителят на здравето тяло, но стига само да заболее, особено по-сериозно, за да излезе на преден план силата или слабостта на основните излъчвания, на главната аура. Често при боледуване силният дух става още по-силен, защото физическата обвивка вече не закрива толкова плътно аурата на освобождаващият се от нейната тежест дух. Но слабият дух слабее още от болестта, защото е привикнал да се опира на плътното тяло. Понякога отслабването на физическото тяло предизвиква един вид освобождаване на вътрешните сили на духа, скрити под физическата обвивка и обвързани с нея. Затова знаещите наричат смъртта великата освободителка. И това е наистина така. Не трябва само да се забравя, че идването на смъртта освобождава и извиква на преден план натрупванията, които са събрани в предшестващите животи. Напомням това, за да не се подценява значението на пребиваването в плътните тела и животът на Земята. Така че, макар и невидима за окото, аурата е едно реално, мощно и силно явление, което е винаги с нас. От нея се обуславят кармическите връзки и взаимоотношенията с хората. Нейните излъчвания са постоянни и върху тях човек изгражда своя живот, защото те взаимодействат непрекъснато с околната среда. От това може да се види колко важно е за самия човек, за хората, които го заобикалят и за пространството тези излъчвания да бъдат градивни и хармонични, защото има аури излъчващи главно енергия на

разложение, разрушения, болести и тъма. Техните носители отравят не само себе си, но и пространството, и всички, които влизат в съприкосновение с тях, и чиято заградителна мрежа не е достатъчно силна или не е в изправност, за да ги защити. Такива вредители на планетата не са малко. Но все още няма закони, които да ги изолират от другите хора. И затова обикновенните хора често са съвсем незащитни. Така че, въпросът за подържането на заградителната мрежа в изправност е от особена важност.

17. (30 януари). Аурата на човека е седмична по своя състав. Висшата триада се характеризира с постоянството на своите излъчвания на фона на непостоянството и временността на четирите низши проводници. Ако те са обуздани и принудени да се подчиняват, без да пречат, висшата триада може безпрепятствено да излива своята светлина през четирите низши. Колкото по-спокойни и уравновесени са тези последните, толкова по-ярка и по-силна е висшата светлина, която е вътре. Не всички триади имат еднакви натрупвания и затова тяхната светлина е различна. У съзнателния събирач на съкровищата на Камъка и пазител на техните кристали нисшите проводници служат като послушно оръдие при тяхното събиране, извличайки от опита на живота при контакта им със съответните сфери необходимите материали. Разбира се, най-необходимият елемент е огънят и кристалите на неговото отлагане. Тяхната ценност е в неунищожимостта им от течението на временните явления. Вярно е, че огънят може и да се натрупва, и да се прахосва, но за да се разпилее натрупаният Агни са необходими редица продължителни действия, докато при събирането му той не може да бъде унищожен от нищо. Всички действия и постъпки на човека, от какъвто и вид да са или натрупват, или разходват огъня. И не е никак трудно да се определи към кой от двата вида се отнася всяко едно от тях. Следователно, процесът на натрупване би могъл да се води безпогрешно. Мълчанието е злато, защото мълчанието е събирач, но не и мълчанието на глупака или идиота. Има различно мълчание. Всяка произнесена дума или външно изразяване на чувствата е разход на енергията Агни, както и всяко нервно движение или жест. Събирачът на Агни не може да размахва ръце, да си тръска главата или да си люлее краката, както и да

прахосва скъпоценната мощ за дребнави земни чувства. Натрупването на Агни изисква суров контрол над всяко действие, чувство или мисъл. Този процес може да се осъществява при всякакви, дори и най-неблагоприятните условия, които в действителност са по-благоприятни от всичко друго. Мълчанието, сдържаността, самообладанието са силни източници на огнена мощ. Техните антиподи ще бъдат пък силни разточители. Знайте, че всички положителни качества на духа са събирачи на огън. По-рано казвахме, че тези качества са форми на проява на огъня, а сега допълваме, че всички те са, наред с това, събирачи и кондензатори на огнената мощ. Контролът над себе си означава постоянен надзор над мислите, думите и делата, без който процесът на натрупване е невъзможен. Лъкът се напъга и опъва само в момента на пускането на стрелата. В останалото време той пребивава в покой. Изкуството да се съчетава състоянието на покой и равновесие с напъгането на всички сили на Агни в нужния момент, представлява достижение на йога. Напрежението при покой и напрежението при равновесие в хода на действията ще бъде отличителна особеност на човека, тръгнал по пътя към могъществото на духа. Това могъщество е притежание само на този, който е натрупал Агни и който знае как да го управлява.

18. (31 януари). Аурата на абсолютното равновесие е аура на мощта. Когато са разпръснати силите и е нарушен покойт, а духът ви се огъва пред вихрите, които бушуват наоколо, можете да се спомните за аурата на мощта. И мисълта за това може да пресече бурята вътре. Когато се говори за укротяване на вътрешните и външните стихии, отправна точка към това действие ще бъде равновесието. Стихиите вътре ще се надигнат при първия опит да бъдат обуздани. Под стихийни процеси разбираме всички произволни и неконтролирани течения вътре в микрокосмоса. Проявите на стихийните сили в макрокосмоса на планетата са аналогични на тяхното проявяване в микрокосмоса на човека. Казано е, че: както горе, така и долу. А ние ще добавим: както вътре, така и вън. Овладяната мощ на равновесието вътре укротява и стихииите вън. Но пътят към могъществото на духа не е достъпен за мнозина. Болшинството предпочита да се носи по течението без усилия на волята, изразходвайки всичките си сили за да се задържи на повърхността. И много потъват, загубили силите си, без

да знаят, че на повърхността можеш да се задържиш при пълно спокойствие и без да хабиш напразно силите си, ако не нарушиш това спокойствие с безпорядъчните си движения. Така при известни условия може да бъде преодоляна водната стихия. Върху водата може да се лежи, може да се седи или стои, и може да се ходи по нея. На всяка от тези степени на преодоляване на водната стихия се изисква само различна степен на спокойствие, което не е нищо друго, освен проява на пламъка на духа, тъй като качествата на духа са акумулатори и кондензатори на огъня. Самоконтролът означава самовъзпитание, а следователно и самоусъвършенстване. В себе си човек може да преодолее всичко, защото според плана на природата той е господар на мощта си. Казвам ви: „Дадена е власт на човека над всяка плът“. А от кого е дадена? От самата природа, в съгласие с първоначалния План, наричан от нас Космическа воля. Действайки в съзвучие с него, човек изпълнява своето предназначение. Но е много голяма в самия човешки микрокосмос съпротивата на това, което вече е в него, пред това, което му предстои да придобие. И съпротивата на стихииите ще продължава до тогава, докато не бъдат обуздани. Цялото същество та човека се състои от четири стихии — земя, вода, въздух и огън. Овладяването на последната дава власт и над останалите три. Следователно, съзнателното натрупване на огньовете е най-сигурният път към тяхното овладяване. Натрупаното трябва да бъде удържано. Удържането е възможно само при контрол, т.е. самообладание или сдържаност и при условието за утвърденост на качествата. Така условните добродетели, толкова малко значещи днес за сърцето, ще преобразуваме в огнени качества на духа, способстващи за усиленото акумулиране в организма на огъня, даващ власт над стихииите. Трудно е да се убеди човек в желателността на добродетелите като такива и в тяхната значимост за бъдещето на духа. Дори и самата дума „добродетел“ мирише на църковничество и фарисейство, особено ако става дума за „румената“ такава. Но огнените качества, които са като кондензатори и проявители на пламъка на духа и чието придобиване и утвърждаване е единственият път към неговото могъщество, не могат да бъдат отхвърлени от човек, който е решил да го достигне и то на всяка цена. Но трябва непременно да се започне, защото започнатото може да се развива и продължава до безкрай. В тази възможност за безпределно

развитие и задълбочаване на качествата се крие ключът към
могъществото на духа.

ФЕВРУАРИ

21. (1 февруари). Писателят-художник създава определен образ, а на сцената артистът го изобразява, въплъщавайки се в създадения тип. Добрият актьор се превъплъщава дотолкова удачно, че се слива с образа, съвършено забравяйки за своята личност. Но и животът е сцена, на която сутратма, духът е актьор, който изобразява онези роли, които животът му предлага. И той трябва да ги изиграе, добре или лошо, независимо дали иска или не иска. Но защо трябва да бъдеш безволна играчка на съдбата, когато може да създадеш за себе си желания образ, както прави това писателят и, въплъщавайки се в него, да изведеш своята роля до края на жизнената драма. При това ти можеш да изградиш образа на своя идеал силен и ярък, и можеш, влизайки в него да го изиграеш така, че да забравиш напълно обикновената си личност, изпращайки я в задния двор. Така ще можеш като герой да преминеш през живота, влагайки красота във всяко свое движение, дума или жест. Трябва само да си избереш образ съзвучен на духа и да замениш с него своето външно „аз“, с всичките му недостатъци, несъвършенства и обикновеност. Човек трябва да стане съвършен и всеки мечтае какъв би искал да стане след време. А защо трябва само да се мечтае, когато желаният образ, създаден в мечтите, може да бъде въплътен в живота, както се въплъщава и добрият актьор на сцената в образите, създадени от творческото въображение на драматурга. С тази разлика, че в живота човек твори сам за себе си желания образ. И с този образ той може да се слее дотолкова дълбоко и плътно, че новият му облик да замени изцяло предишното му „аз“, неговата земна личност. Този свой нов облик актьорът, само че не актьорът от сцената, а от живота, ще надари с всички онези качества на духа, които са му съзвучни и които би искал сам той да притежава, като замени с тях недостатъците на предишната си личност. Може да се играе роля на силен, владеещ своите чувства човек, толкова дълго, естествено и упорито, че тези качества да навлезат в съществуването на човека и да станат част от него, като качества и свойства на неговата личност. Ако качества на духа с нещо куцат или нещо не им достига,

те могат да бъдат пресъздадени в съответния образ и, въплътявайки се в него като в роля, да бъдат действително утвърдени в себе си. Сутратмата е актьор. Защо да бъдеш слаб, безволев и жалък, когато можеш да създадеш желания образ напук на всичко, на цялата ярка очевидност и да изиграеш ролята си докрай, без някога да отстъпиш дори с една крачка от своя идеал. Тук не става дума за лицемерие или измама, а за истинско въплъщение в своя Идеал и вярност към него до края. Има достатъчно образи на велики хора, подвижници на духа, които са пример на сдържаност, издържливост, смелост, самообладание. В съкровищницата на човешките достижения всеки може да намери това, което му подхожда, грижливо и с любов да избере качествата, които са му съзвучни, които го привличат, които желае силно, но за които все не му достигат сили и възможности, за да ги осъществи. Учителят дава възможност по най-лекия способ да се утвърдят в себе си желаните качества на духа. По този начин, разбирайки предназначението на живота и приемайки, че сутратма е актьор, а животът — сцена, може полезно да се преживее животът на Земята и да се доведе ролята, възприета от духа, до блестящ край.

22. (2 февруари). Висшите измерения на пространството са съсредоточени в същността на човека. И когато постепенно започнат да бъдат постигнати началните степени на вездесъщност, разстоянията изгубват своето обикновено значение, защото в духа си можеш да бъдеш навсякъде. Това от своя страна е свързано със способността и умението да се действа съзнателно във всяка от обвивките на съответния план. Утвърждаването на тези качества и способности трябва да започне още тук и сега, набелязвайки един вид прообраза на себе си като овладял тайната и подчинил на волята си трите си обвивки. В този смисъл Искам да насоча вниманието ви към сферата на мисълта, като област сравнително по-лесно достъпна. Съзвучието в мислите с Мен вече е една степен на достижение. Това съзвучие може да се задълбочава по тънкост до безкрай, защото в основата на всички качества е тяхната безпределност. Пределни и ограничени са сроковете на проявените форми, но духът е извън всякакви срокове, както и натрупаните от него съкровища във вид на качества, отлагани под формата на кристали от огнени образувания в хранилището на Чашата. Следователно, качествата на духа не са отвлеченост и не са етично

понятие, а явни кристали от Съкровището на Камъка. Кристал на мъжеството, кристал на предаността, кристал на равновесието — неопишуема е красотата на тяхното сияние на надземни огньове в същността на човека. Така утвърждаването и натрупването на Огненото съкровище в чашата е Велико дело. С изумителен цвят сияят в пространството кристалите на безстрашието или на пламтящата ярко любов към Владиката. Това е най-голямото богатство, за което може да си мечтае човек — да бъде носител на Камъка. Ежедневието може да се превърне в непрекъснат процес на нарастване на Камъка и събиране, макар и по трохичка, на нови кристали в него. Както с шепи може да се пренесе и натрупа планина, така и Съкровището, събирайки го по трохички, може да се превърне в пламтяща грамада. Следователно, качествата на духа вече не са за вас някаква отвличеност, не са добродетел, възпявана неизвестно в името на какво, а сигурен път към могъществото на духа, огнен път към щастие в надземните светове. Огнените енергии на Камъка дават власт над пространството. И ако даже и тук, на Земята те помагат да се преодолеят земните разстояния, то какво биха дали там, където тялото-затвор вече не може да държи духа в своите окови. Натрупването на Съкровища на духа е именно действието, което е абсолютно полезно, свършено и правилно. То винаги носи радост на духа и се съпровожда от нея. Ако някой попита сега: Как да се утвърди радостта сред безрадостното съществуване в низините, ще отговоря: с правилни действия, същността на които сега вече ви е ясна. Много мъжество и решимост е нужна, за да се победи и сломи вехтия човек в себе си и пътят от победа към победа над самия себе си ще доведе до местоназначението. Когато целта и местоназначението са известни, пътят е прав и очертан. Вървите към Самия Владика и трябва на всяка цена да достигнете. Показвам ви пътя и ви Подавам ръката Си за помощ. А вие вървете с цялата сила на духа.

Радост от преодоляването на самия себе си — нека го запомним.

24. (3 февруари). Ето че вече е безразлично дали си в дома си или на път, дали ти е топло или студено, дали си сит или гладен, дали ти е добре или зле, дали си здрав или болен. Това и ще бъде преодоляване на преходното в себе си и утвърждаване на непреходното, защото са преходни вътрешните процеси, отразяващи преходността на външния

свят и протичащи в обвивките, докато Той, безмълвният Регистратор, наблюдателят, е вечен. Осъзнавайки непреходното вечно начало в себе си, основата на духа, зърното, може да започнем съзнателно и целенасочено събирането на елементи на непреходното около него. Указаната неотнимаемост на огнените натрупвания, каквито са качествата на духа, обуславя и тяхната непреходност. В океана от преходни явления, заобикалящи духа, неговото зърно ще бъде скалата, на която може да се намери опора за утвърждаване на непреходното в себе си. Единствено елементите на безсмъртието, елементите на вечното служат за постройката на дома на духа. Трябва да отбележим в себе си и навън всичко, което е вечно и непреходно и всичко, което е смъртно, а затова и временно и, отбелязвайки ги, да разширяваме сферата на непреходното, явяващо се основата на безсмъртието на превъплъщаващата се триади.

27. (4 февруари). Елементите на безсмъртието се осъзнават и натрупват при общуване с непреходното. И ако в хода на деня звучи очевидността и закрива със себе си вечното, то нощта е изпълнена с най-необикновени възможности, ако съзнанието има сили да се откъсне от дневните впечатления. Нощта отваря прозореца към безпределността. Тялото спи и каналите, по които постъпват вибрациите на Плътния свят, са затворени. Утвърдената с цялото сърце, с цялото разбиране, с цялото желание формула за предаване духа на Владиката ще устреми духа в Неговата сфера и тогава може да се възприеме от части нещо от това, което е непреходно. Но продължаващото звучене на земната суета обикновено дотолкова завладява съзнанието, че нейните припеви продължават да звучат и в съня. Отделянето на духа от всичко, с което той е живял през деня, трябва да бъде пълно и подкрепяно с цялото желание. Нима не е достатъчна за деня собствената му суета, че и през нощта да не достигат сили, отхвърляйки я, да предадеш духа си на своя Владика. Обръщането към Владиката преди лягане трябва да бъде не бездушна и формална молитва, но ярък стремеж на цялото същество да се освободи от земните условия, с твърдото и непоколебимо решение да се отдадеш изцяло на волята на Владиката, за да може Той да разполага с всичките ти възможности по Своя воля. На везните на заспиващото съзнание се колебаят впечатленията от деня и желанието

да се откъснеш от тях и обикновено първото побеждава. За съзнателна съвместна работа с Учителя по време на сън се изисква пълно и безусловно отделяне на съзнанието от дневната суета и предаването му в ръцете на Владиката. Но твърде мили са за сърцето, изглежда, земните сфери, щом като даже и по време на сън неговият стопанин не иска да се раздели с тях, отнасяйки със себе си и затрупвайки съзнанието си с разпокъсаните остатъци от дневните впечатления. Необходимо е да се утвърди такава насока на мислите преди заспиване, че да не бъде обръщането към Владиката скучно задължение, с което бързаш по-скоро да приключиш и да се потопиш отново във водовъртежа на земните мисли, а мост, съединяващ и водещ в Моя Свят, преминавайки през който повече не се обръщат назад и не се връщат в току-що оставената на другия бряг земна сфера. Всеки може да се приучи към това с ежедневна тренировка. Ако тази способност не бъде затвърдена през време на земния живот, откъсването от земното преди смъртта ще бъде трудно, защото сънят е подобен на смъртта. Много ценни възможности изпуска човек, ако не може да намери сили в себе си за пълноценно пребиваване в Тънкия свят по време на сън. И състоянието на съзнанието, и последното обръщение преди заспиване трябва да бъдат такива, че откъсването да бъде пълно. Формулата „Отвърни се от себе си“ е необходима и тук. Поне преди сън трябва да бъде отхвърлено всичко, което терзае духа, дори и само заради това, да бъдеш свободен духом поне през нощта. „Доста е за деня злобата му“.

28. (5 февруари). Да поговорим за болестите, които са допуснати и които се допускат. В дома си можеш да пуснеш всеки посетител, както и всяка болест. Но е възможно и обратното-да не допускаш нежеланите гости. И механикът следи за състоянието на своята машина, като я смазва, захранва и ремонтира частите ѝ. Изправната заградителна мрежа служи като добра защита срещу всякакви болести. Но ако въпреки всичко все пак нещо се е случило, мисълта първа отива на помощ на заболялия организъм. С мислено лечение може да се помогне много, създавайки образ на здрав орган, мускул, тъкан или кост и съсредоточвайки се върху тях за усиляване притока на психическа енергия. Добре е да се заложи кристал от тази енергия в изнемощялото място, за да гори и пулсира той в него. Физическата

събраност и стегнатост на организма е много полезна, осигурявайки в много от случаите безотказната работа на целия апарат. Особено полезни са ежедневните измивания или душ с разтриване на тялото и, разбира се, гимнастиката, както и спортът, но само лекият и ритмичен спорт, който не предизвиква свръхмерно напрежение и усилие. Външната стегнатост е добър признак и е показател за дисциплина на духа, докато разпуснатостта във всичките и видове, както физическа, така и психическа, е разрушителна за организма. Разпуснатостта е противоположна на събраността, сдържаността, контрола и самодисциплината. Когато тялото се намира под пълен контрол, тогава мисълта действа предимно профилактично. Профилактиката на мисълта е много действена. Болестите на околните могат да действат разрушително на психиката на човека и да обезсилят неговата защитна мощ. В такива случаи трябва да се помни, че неизправностите в действието на апарата на някой друг, несполучил механик, не могат да бъдат причина за същото и в нашия собствен и неумението на някого да управлява своя организъм не е повод да се отслабва установеният в резултат на дългогодишни непрекъснати усилия контрол и над нашето собствено тяло. В никакъв случай не трябва да се поддавате на психическото състояние на заболелия субект, защото това ще означава край на всички усилия. Крепостта се нуждае от надеждна охрана и готовата за отбрана във всеки момент психическа енергия е най-добрата ѝ защита. Понякога здравето на йога и целият му сложен апарат могат да треперят от напрежение, като стрелката на компас, но причините за това явление са съвсем различни и нямат нищо общо с обикновените болести. Постоянната психофизическа охрана на физическото тяло и всички останали обвивки ще бъде най-добрата защита срещу тях.

29. (6 февруари). Сънят е подобен на смъртта. Не е ли възможно поне мислено, поне в духа, поне лягайки за сън да се отделим от всичко земно само за през това време. Ако не се научите да правите това сега, то няма да се освободите от товара на земните преживявания и при прехода на Великите граници. Мнозина от тези, които са ги преминали, продължават да водят призрачно съществуване в парцалите на мислените си земни условия, оставени от тях на Земята, но не отхвърлени от себе си духом. Но освобождаването на духа няма

да стане веднага, ако не се поработи над него. Първите лястовички на успешните опити за откъсване ще бъдат в началото радостта, изпълваща почти целия ден, след това — нощните полети, донасящи нов опит и нови усещания. Усещането на много бърз полет в Тънкото тяло над Земята и необичайно високият вертикален полет с бързина, която не е изпитвана до сега, е в резултат на откъсването, както и новите усещания на напрегната пулсация и треперене в гърдите и напрегнатото биене на сърцето, съпровождащи летенето. Преминаването през стъкло или стена са също явления, които ще бъдат изпитани. По този начин може да се разширява и задълбочава опита за откъсване на съзнанието от плътното обкръжение преди лягане за сън, помнейки безпределните възможности за развиване способностите на духа. Ще ви дам възможност, но само се устремете. Ще Помогна в необходимия момент, но нека да има за какво да се захвана. Гласът Ми няма да замлъкне, но бъдете винаги с Мен. Успехът във всичко се обуславя от близостта в духа.

30. Бях казал: „Тук е Моят дом“. Сега, когато предишният дом е оставен и земните пространства отделят от него, ще добавя: където си ти, там е и домът Ми, и обителта Ми, тъй като когато е осъзната Близостта и е утвърден Ашрамът, ашрамът на сърцето, твоето сърце е обител на Учителя на Светлината. Тогава нека не се ограничаваме в условията на земния дом, който е тесен и несигурен и е подложен на случайностите на живота. Трябва по-дълбоко да се разбират думите Ми „Тук е Моят дом“ и да не се ограничава разбирането ти до ръкотворни стени, положени от ръцете на хора. Дом на духа строим и отново казвам: Това е Моят дом.

34. (8 февруари). Не аз, не аз, а Ти, любими Владико. Не моят свят и моите мисли, а Твоят Свят и Твоите мисли. Не аз съм в Теб, изпълвайки Твоя Свят със себе си и със своето, а Ти си в мен и аз в Теб, аз, отхвърлил себе си и своя малък свят, своите мисли. Не аз, а ти, ти, ти, Владико, си в мен и само тогава ние, ти и аз, сме слети в едно — така се обърна ученикът към Учителя на Светлината.

35. Само при отричане от себе си Моят Свят може да влезе в твоя свят и да го изпълни, иначе как би могъл да влезе, ако собственото и

набъбнало „аз“ е дотолкова раздуто, че за нищо друго повече да не остава място. Мигновеното отричане от себе си, от всички свои лични чувства, мисли и усещания, изисква огромен навик и дълга тренировка. Любовта облекчава процеса, тъй като за любимия обикновено човек намира много по-лесно място в сърцето си. Отказалото се от мисълта за себе си сърце много бързо придобива изтънченост, защото нищо не му пречи да попиwa в себе си безпрепятствено света и да го упознава. По този начин за сърдечното познание най-голямото препятствие и преграда е самолюбието. Да, да! Бодливата ограда на самолюбието е най-непреодолимата бариера за Моите мисли и послания. Възможно е съзнателно да се упражнява сърцето и да се изтънчва чрез самодисциплина и контрол над яростта на малката личност, стояща като преграда по пътя към огненото чувствознание. Не е възможно сърцето да вмести болката или радостта на света, или да почувства същността на другия човек, ако собствената болка или личната радост, или напевът на личното звучене го изпълват до край. Само освободеното от самолюбието сърце може да стане Мой Дом, обител на Моята Светлина. Моят час е плодоносен само ако е погасено самолюбието с присъщите му чувства и мисли поне по време на общуването. Изглежда не много трудно да се разбере, че отричането от себе си е най-важното условие за контакт с Мен и за възприемане на надземните мисли, но много по-трудно е да се приложи това в живота. Опитът с освобождаването от всичко земно преди заспиване може много да придвижи и да помогне точно в това направление, тъй като и едното, и другото изискват едно и също нещо — отвъръщане от себе си. Ще го наречем подвиг на самоотвержеността. Опитът в самоотхвърлянето или отричането от себе си е неизбежно стъпало към непосредственото пряко познание чрез сърцето, т.е. към чувствознанието. Какви богати възможности дава живота за упражняване в най-нужното. При всяко съприкосновение с хората е възможно, забравяйки за себе си, да съсредоточиш съзнанието си върху тях. Тогава освободено от кълбото на личните мисли, ще може свободно и лесно да възприема вълните на външните явления и на мислите и чувствата на другите, до тогава недостъпни или скрити зад черепната кутия. Егоцентризмът и чувствознанието са несъвместими, тъй като самолюбието е пазач на прага, водещ към висшето знание. Победителят, който е съумял да победи себе си, предизвиква този пазач

на двубой не на живот, а на смърт и го побеждава, защото докато този пазач не е победен, вратите към Висшия свят са затворени.

36. (10 февруари). Каквото и да бъде състоянието на съзнанието, винаги може да се направи нещо, придвижващо човека напред. По-лесно е да се извърши един героичен подвиг, отколкото в мрачината на сивия ден една съзнателна малка постъпка, намираща се в разрез с безпросветността на обкръжението. Какво от това, че наоколо е тъмнина, ако в теб има макар и една искрица светлина, пламнала по нареждане на волята. Тези малки огънчета водят към умението да се управлява пламъкът. Ако настроението не е на висота, то може да се създаде, извиквайки волята на помощ. Трябва само да се знае какво ще пожелае тя. Сам по себе си огънят няма да гори, ако не се поддържа и подхранва от духа. Лишеното от воля нищожество не може да бъде идеал на героя. Да се събере силата върху острието на волята може винаги. Воинът Терос вдига своя щит по заповед на волята. В моментите на пралайя на съзнанието действия не са нужни, а трябва да се удържа с цялата сила на духа събраната енергия, съсредоточвайки я вътре. Крепостта си остава страшна и при пълно мълчание. Има мощност на действието и мощ на мълчанието — и едната, и другата са израз на сила. Неин антипод ще бъде унилото, жалко парцаливо безволие на нищожеството. На него да не се оприличаваме в духа.

37. (11 февруари). При повторно съприкосновение с тъмните или техните слуги трябва отрано да се очертае кръгът на защита от причинената от тях вреда, отчитайки предшествващия опит. Но тъй като тъмата е хитра, трябва да се затвори бронята с всички закопчалки, превръщайки се във въображаемо кълбо, символ на равновесието, неуязвимо от всички страни. Разбира се, вредителството се насочва към най-слабия, затова трябва да се погрижим да бъде предпазен и той. Защитата се провежда по същия принцип. Тя се осъществява по-лесно при наличие на съзвучие. Ако то не е налице, уцърбът и вредата не могат да бъдат избегнати от по-слабите. Точно към това са насочени и усилията на тъмните, за да могат, улеснени от това, да нанесат по-голяма вреда.

38. (15 февруари). Смятай, че нищо вече не може да задържи придвижването. Ако чрез мисълта може да се твори, то чрез мисълта може и да се руши. Препятствия, угнетености, изкушения-всичко може да бъде разрушено с мисъл. Ако не се удаде веднага, трябва да се приложи ритъмът на повторните удари. Пред разрушителната сила на ритъма на повторната вълна не може да устои никаква преграда или явление. Обикновено тези явления, бидейки по природа тъпо-инертни, не притежават силата на съзнателното волево противодействие. Тази тъпа инертност на съпротивляващата се среда може да бъде разрушена с тарана на съсредоточената, силна, волева мисъл. Мисълта винаги се осъществява, ако е достатъчно силна. За едно само никога не трябва да се забравя — трябва да се действа обединявайки се в съзнанието с Мен. И ако при това отсъства страхът и се съблюдава равновесието, кой и какво би могло да устои срещу нас? Силата на обединеното въздействие трябва да бъде осъзната напълно, преди да се приложи на дело. Срещу Нас никой не е достатъчно силен. Бидейки мислено с Нас, влизате в орбитата на могъществото на Братството. Спомнете си как дори Велики духове са казвали: „Сам по себе си аз съм нищо“. И когато възникне мисъл за слабост, за невъзможност, за трудност, за безнадеждност и безплодност на мислените въздействия, отнесете всичко това към себе си повтаряйки: „Да, сам по себе си, изолиран, аз съм нищо“. Но добавете след това: „Но обединен в съзнанието си с Владиката, с Неговата мощ творя и с Неговата сила действувам“. И вече не се бойте от обезсилващите мисли, защото те са от вашата слабост, а по отношение на величието и мощта на Владиката те нито биха могли да я намалят, нито да я унищожат, ако е осъществено сливане на съзнанията. Впрочем, тогава тези мяркащи се в съзнанието мисли вече няма да имат сила. И тъй, *viribus unitis* ще преодоляваме всичко, което стои или ще се изправи като преграда по пътя. С Мен няма нищо непреодолимо.

39. (17 февруари). Когато едно явление е претеглено на везните на безпределността, то застава на своето истинско място, принадлежащо му в общата схема на нещата. И тогава неговата временна същност, получила своето място в безпределността, става изразител вече не на временното, а на вечното, проявено временно в него. И ако явлението подлежи на еволюция, то има право на живот и

по-нататъшно развитие, има космическо право. Ако е негодно, подлежи на замяна и трансмутация, а ако е негодно изцяло — на унищожение. Така печатът на вечността се налага на всички явления от живота, които се осмислят от гледна точка на безпределността, защото всичко, което е, е било и ще бъде съществува в безпределността. Натрупвайки непреходни елементи в Чашата е необходимо да се претегля на тези везни всичко, отчитайки при това продължителността на съществуване на формите или явленията във времето. Добре е при това да се научите да различавате вещите и явленията, прекриващи извън пределите на едно дадено възплъщение или дори на няколко такива. Чрез това се прехвърля мост от настоящето в бъдещето и в безпределността, която обхваща със себе си всичко и включва във себе си всичко. Везните на безпределността ще дадат възможност за безпогрешна оценка на явленията. Такива се намират у всекиго.

41. (17 февруари). Пределното напрежение дава съответните резултати. Следователно трябва да бъде достигнат този предел. Как може да стане това? С действителна пълна устременост, със заповед на цялото съзнание, с цялото желание и с цялото сърце. И когато, подобно на летяща към целта стрела, цялото същество на човека се напегне в един монолитен устрем към това, което иска духа, тогава постижението става възможно. Много неща страдат от половинчатостта и се разрушават от нея. Пълнотата на устрема е достъпна за много малко хора. Оплакванията и съжаленията са несъстоятелни, защото пълноценната устременост страда от тях. Да отдадат всичко от себе си в служене на Владиката искат мнозина, но не всички могат. Да искаш още не значи да можеш, ако огньовете не са запалени. Но когато сърцето пламти и когато сърцето желае, желанието се изпълнява. Тогава пределът на напрежението може да разпали сърдечните огньовете.

42. (Гуру). Отредената приказка ще се осъществи в действителност. Не е беда, че това осъществяване става не в очакваните мерки и рамки. Имайте търпение и всичко ще стане, всичко ще дойде в определеното време. Не може да се започне сеитба преди срока. Зърната ще загинат и напразно ще се прахосват силите. Всяко

нещо с времето си. Изискването за сроковете трябва да бъде разбрано. Недопустими са както прибързаността, така и закъснението. Но трябва да има сърдечна готовност, за да не се изпусне уречения час. Чакали Явлението години, а когато дошло времето, си тръгнали без да го дочакат. Така постъпват дребните сърца. Вечното очакване, като на картината „Чакащите“, е символ на способността да се изчакат сроковете и готовността за тях. Еволюцията се обуславя от готовността на човешкото съзнание. Да се ускори преждевременно-значи да се разруши, затова очакването се съчетава и с мъдрост. Но да се дава може винаги и при всякакви условия, ако се съблюдава съизмеримостта. Да се дава съизмеримо означава да се дава според съзнанието. Следователно, за мъдрото даване няма пречки. Очакващите са толкова много и не е ли себелюбието, което изисква да се дава не според съзнанието на чакащите, а според възможността на даващия, и при което грижата е само за себе си и за подхранването на собствените малки чувства?

44. (19 февруари). Няма друга пътека на мъдростта освен тази, която изисква подчинение на низшето на висшето в себе си. Всяка отстъпка пред низшето води надолу по стълбицата на възхода, а всяка победа — нагоре. Всяка крачка е ясна и не е необходимо да мамим себе си. Съдията е вътре и той знае, че една отстъпка влече след себе си друга и така се създава верига от отстъпки, с други думи — верига на робството. Но на Мен не са ми нужни роби. И най-малкото достижение донася стократно повече плодове в бъдеще, както и всяко отстъпление или поражение. Така се изковават веригите на кармата за бъдещите векове или израстват крилата на свободата. Изборът е в ръцете на човека. Трябва само да се помни, че няма да бъдат избегнати следствията на нито едно действие или постъпка. Техният корен е вътре в самите нас, в кристалите на неунищожимите отложения в Чашата, които насищат аурата със своите излъчвания. По този начин всеки човек носи своята карма в аурата си и сам той е нейният творец и създател.

45. (20 февруари). Изкуството е средство за събуждане, възпитаване и развиване на творческата мощ на човешкото съзнание.

Предназначението на човека е да твори. Ценен и целесъобразен е само творческият труд. Без наличието на огнена творческа мощ не може да бъде построен Новият свят. Изкуството събужда в човека дремещите и скрити сили на неговата творческа мощ, тъй като то, въвеждайки човека в света на произведенията на това творчество, го приобщава към огъня. Без въображение няма творчество, а без натрупани впечатления от минали животи няма и въображение. Следователно, трябва да се тренира третото око, предаващо в Чашата отпечатъците на това, което вижда и, което е по-важно, ги съхранява. Да се гледа само е недостатъчно, а трябва и да се вижда. Изобразителното изкуство учи именно на това, да може да се наблюдава и да се отбелязват всички оттенъци на тоновете, или боите, или цветовете. Без изострено качество да вижда как би могъл да работи художникът или да чува певецът или композиторът? Изкуствата учат да се упражняват и да се изострят качествата на слуха, зрението, усещането за ритъм и усета за красота, с една дума — на всички човешки способности.

47. (22 февруари). За записите е нужна настройка на приемника на съзнанието. По-лесно е да не се нарушава настройката, отколкото да се установява отново. А тя се нарушава в хода на деня от рояците малки мисли и от суетата. Да се пренесе основното тежест на битието на духа в пространството през сферата на земния живот не е по силите на всеки дух. Суетата гаси огньовете и потопява съзнанието в сумрака на ежедневието. Рутината на ежедневието е гасител на огньовете. Но не толкова от самото ежедневие трябва да се боим, а от хората, носещи в излъчванията на своите аури еманации, потушаващи огньовете в заобикалящите ги. От тях, именно, трябва да се пазим, обграждайки се с непробиваемата броня на заградителната мрежа. Ако се вгледаме в обкръжението с виждащото око на запаленото сърце, би могло ясно да се отбележи, че даващите светлина сърца са извънредно малко. И според закона на скачените съдове от излъчванията на горящото сърце се възползват всички. При такова непроизволно и напрегнато изтичане на психическа енергия отдаването, съзнателно или несъзнателно, трябва да се постави под контрол, за да се предотврати разхищението. Собственият товар, все пак, някак си може да се носи, но бремето на обкръжението може да се окаже не по силите. Тогава можем да си

спомним за слепеца, водещ друг слепец. Прекомерният товар не трябва да ни плаши, но целесъобразността не е излишна. Нецелесъобразното отдаване на психическа енергия ще доведе до опустошаване на запасите, което ще наруши настройката на духа и ще спре неговото придвижване напред. Понякога Казвам: „Затворете по-плътно броните“. Достъпът до индивидуалността трябва да се ограничи. Колектив може да съществува само при условие на грижливо и чувствително отношение към индивидуалната същност на човека, тъй като всяко цветче в природата е индивидуално, т.е. притежава своя собствена красота, собствен цвят и собствен аромат.

48. (23 февруари). Великото Сърце обединява сърцата, протегнати към Светлината. Светлината обединява сърцата. Мозъчните енергии създават в третото око пределна ясност и отчетливост на любимия Образ, докато в същото време сърцето протяга към Него своята светозарна нишка. Лостовете на външните чувства се превключват на съответстващите им вътрешни. По този начин се преустройва и мисълта, откъсвайки се от външните обекти или страничните явления. Нематериалните, тънки чувства се привеждат в състояние на бдителност и готовност, сякаш съсредоточвайки се в сърцето. В това състояние човек вижда и чува с очите и ушите на сърцето и придобива чувствознание чрез него.

50. (24 февруари). Възпитателното значение на изкуството не се разбира всестранно. За някои страни от този въпрос се премълчава изцяло поради невежество. Пътят на изкуството е път на йога, защото изисква от вървящия по този път развиване и изостряне на органите на чувствата и на много качества на духа. Фотоапаратът на окото и слуховият апарат трябва да бъдат доведени до съвършенство.

53. (25 февруари). Да се съчетае комбинацията от необходимите условия не винаги е просто и лесно. С години, а понякога и със столетия Набелязваме нужното съчетание и затова по човешки е невъзможно да се предвиди кое условие или положение в настоящето представлява стъпало, формиращо бъдещето. От тук и изводът, че да се

радваме или съжаляваме за нещо прекалено е излишно, защото не знаем към какво водят причините, които го предизвикват. За това думите, че „вашата скръб ще се превърне в радост“, са пълни с дълбок смисъл и тук играе роля законът за противоположностите. Във всички случаи, обаче, земните радости и скърби не произтичат от мъдростта. Самолюбието иска всичко за себе си, а мъдростта — за еволюцията на света. Затова техните гледни точки за ставащото не винаги съвпадат. Ще кажа: можете да се радвате на мъдрото осъществяване на Великия план, макар че то не винаги върви в очакваните мерки. Колко миражи на лични очаквания са били разрушени от живота. И ако при това са били унищожени неустойчивото мислене на очакващия и не здраво утвърдилите се в неговото съзнание основи на Учението, нека това послужи за урок и като показател за не здравината на всичко, създавано от дребните желания и личните интереси. Великият план ще бъде осъществен. Еволюцията на човечеството няма да бъде спряна от тъмнината: безкласовото общество е потвърдено.

55. (28 февруари). И все пак, можеш да се опреш само на Владиката-това е единствената опора. Всичко останало е неустойчиво. На пръв поглед, Земята под краката би трябвало да е здрава и надеждна опора, но няма нищо по-опасно от плътната илюзия, защото невидимите и видими опасности наоколо са безброй. Земята няма да предпази, а и самото тяло е един тесен, временен и несигурен дом. Аз съм твоята крепост. Всичко останало е потокът на живота, потъващ във вечността. И строителите на живота трябва издигат не дом на тялото, а дом на духа в пространството, което е вечно. Вечно във вечността, защото домът на духа е неразрушим. Вечното се строи във временното, за да се пребивава в него. Не е ли странно, че духът сам строи вечното си жилище? Съзнателно или несъзнателно, това строи всеки. Това изграждане протича особено напрегнато в периода на нарастване, когато достигат пълния си разцвет и развитие всички семена, заложиени в Чашата на човека в течение на земните му въплъщения. Така се натрупват елементи на безсмъртието в сферата на Висшата триада и те остават завинаги с човека. Могат да попитат какво става с тези, които вървят надолу, умножавайки кристалите на отлаганията на черните огньовете? Ще отговоря: Адептите и йерофантите на Братята на тъмната

също притежават безсмъртие, т.е. съзнателно съществуване след смъртта, но всички те отиват към бездната и това безсмъртие е ужасно, защото е лишено от Светлина. Краят им е такъв, че всичките ужаси на тяхната карма е невъзможно да се предадат с човешки език. Нашият път, обаче, е към Светлината и всяко натрупване на съответните елементи приближава към сферата на космическата радост, защото изворът ѝ блика в Космоса с огнена светла струя. Към тази радост, именно, ви приканвам, космическата радост на духа.

56. (29 февруари). Когато океанът на пространствената мисъл стане достъпен, мисълта вече се осъзнава не само като такава, а в процеса на нейното възникване и във възможностите ѝ за безпределно развитие. Ако у малко развитото съзнание мисълта е неподвижна или тромава, то у огненото съзнание тя тече, разгръщайки се по линиите на своето направление и разширявайки се при това до без край. Една нейна степен се последва от друга и краят на нейният растеж не може да се види. Мисълта расте в пространството и съзнанието обхваща всички възможности на този растеж. Този процес обхваща не само мисълта, но и всички останали явления от живота, ако съзнанието се намира на съответното ниво. Явлението сякаш се проектира от мисълта напред, към своята логическа завършеност или разгъване и разширение. Трябва само да се разбере, че еволюцията засяга всички явления от живота и че всички нейни форми могат да се усъвършенстват безпределно, ако са жизнеспособни, т.е. способни да еволюират. От тук и усещането за цял поток мисли при размишляването за едно или друго явление от живота. От тук е и не само тяхното задълбочено разбиране, но и ясното виждане на пътищата за тяхното по-нататъшно усъвършенстване и развитие. Ако Учителят е винаги нов, то е нов и ученикът, вървящ след Учителя на Светлината. Огнената мисъл превалява над обикновената мисъл и затова няма и не може да има безразличие към това, което говори нашият ученик. Той вижда по-надълбоко и по-нашироко и, въвеждайки даден факт в бъдещето, безпогрешно определя неговата истинска ценност или непригодност за еволюция. При това да се каже всичко, значи да се разруши. Следователно, да се говори може само според съзнанието и в съответното време. Да се даде може и то да се даде много, но само в размерите на вместимост на слушателя. А

оформянето на мисълта трябва да бъде такова, че тя да бъде достъпна, естествено в различна степен, както за голямото, така и за малкото съзнание. Освен това е напълно излишно да се залепва върху мисълта някакъв фирмен етикет, ограничаващ я в условията на момента. Колко прекрасни, но затворени в стари и отживели форми мисли се съдържат на страниците на предишните писания. Всичко трябва да бъде ново и само ново, устремяващо напред, към бъдещето, без някакъв таван. Мисълта може да бъде стара като света, но формата на нейното изразяване трябва да бъде изискано нова и тласкаща еволюцията на живота.

57. Сине Мой, не заспиващото око на Владиката е винаги над теб. И ще бъде добре, ако мисълта за това не те напуска нито за миг. Противостоящите явления не трябва да замъгляват това помнене, а напротив-да го изострят по-силно, защото всичко, свързано с Мен, предизвиква яростно противодействие на тъмата. Където има противодействие, там обикновено е и тъмата. Също и противодействието на стихииите е неизбежно, защото те са инертни по природа. Ако бъдат извадени от равновесие, тяхната сила е ужасяваща. Но човекът е Бог, надарен с пълния потенциал на божествените всемогъщества: всевиждане, всезнание, вездесъщност и т.н. Но със своите, все още спящи способности, той е снабдил Бога, създаден от него по свой образ и подобие и след като Го е създал, Го е поместил на небето, като е започнал да Му се покланя. Но Отецът е вътре във вас, както и Аз съм във вас и тримата сме единни и неразделни. Отецът разкрива Себе Си във вашето съзнание, тъй като вие и Той сте едно. Вие сте Той, защото е било казано: вие сте Богове. Затова е безполезно да се търси Бога навън. Човекът сега не е Бог, но зародишът на бъдещите му божествени свойства вече започва да функционира в него. Всичките негови органи на чувствата не са нищо друго освен прообрази на бъдещите му достижения, които в процеса на еволюцията ще се разкриват все повече и повече. Но тъй като основа на чувствата е безпределността, то можете да си представите огнените чувства на човека след еони от време или способностите на неговия разум, или неговото чувствознание. Безпределността се съдържа и в човека-във възможностите за безпределно развитие на всички негови свойства и качества. Човекът на бъдещето ще се отличава така от

самия себе си в настоящето, както бучката пръст от слънцето. Далечен е пътят до слънцето, но утехата е в това, че зачатъците на всички свойства вече са заложиени в човека. И може да се започне вече тяхното развиване, без да се смущавате от далечината на разстоянието да върха, защото няма друг път и нищо друго не може да осмисли пребиваването на човека на планетата. Всичко, което става с човека в земния и надземния живот, е в името на невероятно далечното, надникването в това отдалечено, но достижимо бъдеще го прави близко и достижимо и всяка крачка в правилната посока го приближава. Достигнатите степени по този път са толкова прекрасни, че по-нататъшното приближаване става вече не мечта, а действителност. Струва си да се потрудиш за това. Тези постижения са неизтриваеми, неунищожими и неотнимаеми. Другите могат да живеят, да се трудят, да страдат и да преживяват без да знаят защо и за какво и техният живот е лишен от смисъл, но знаещият знае в името на какво е всяко страдание и всяка радост. Цената е голяма, но и постиженията са огромни. Двамина могат едновременно да вървят през живота, но единият да е сляп, а другият-зрящ;единият не знае накъде и защо, а другият знае;за единия със смъртта завършва всичко, а за другия всичко започва там. Така и двамата са излезли в зората на новото си въплъщение на полето на живота, но колко различно е то за всеки от тях и цялото различие е в съзнанията-единият знае, а другият не. За знаещия всяка работа, каквато и да е тя, е не заради заплата или прекарване на времето, а за изостряне и изглаждане на неговите способности, заради достигането на далечната цел. И всичко, което върши той в земния или в надземния живот, е целесъобразно. По този начин той пренася далечната цел в настоящето и превръщайки я в първостепенна реалност на живота си, осмисля и одухотворява с нея всяка своя крачка. Такъв огнено съзнателен труд и всяко отделно такова действие са неопенимо полезни за бъдещето.

МАРТ

58. (2 март). Всичко живо се стреми и придвижва към власт над материята и природата. Орелът е овладял стихията на въздуха, рибата – водата. Степента на това овладяване у различните представители на животинското и растителното царство е различна. Първичният импулс е заложен в тях от самото им възникване, а огненото начало – още по отрано. Всички форми на проявената материя, под една или друга форма, се стремят към изявяване на това свойство. Ще попитат: а как стои въпросът с огнената стихия? Отговорете: нито едно мускулно движение не става без участието на това огнено начало, защото нервният ток е също огън. Известни са ви светещите риби и електрофорните организми. Но кулминацията в овладяването на всичките четири стихии е съсредоточена в човека, достигнал висшата, в сравнение с животните, степен на това овладяване. Но орелът лети, а човекът още не. Това също не трябва да се забравя. Цветето излъчва благоухание, а каква миризма излъчва раздражението и зъл човек?! Затова не трябва да се надуваме и превъзнасяме от гордост, тъй като и по-малките ни братя понякога преуспяват по линия на красотата и хармонията. Най-висшите качества на духа, приписвани от човека на Бога, а именно: всемогъщество, всюдесъщност, всезнание и т.н. са свойства, заложи като потенциал в съществуването на човека и все някога ще бъдат достигнати, в една или друга степен, от човека. Могъщество и знание той ще постигне непременно, но достигането на всемогъщество се намира в сферата на базпределността и най-високият му връх е също така недостижим, както е недостижима границата на пространството или времето. Така че, целта на човека на Земята и в световите е да познае могъществото на духа и целият му живот, независимо от това дали му е известно това или не, се свежда до тази единствена цел. Казано е, че човек трябва да изяви божествените свойства на своята природа, че човекът е син Божий, че той трябва да развива скритите сили в себе си, но работата не е в думите, а в това, че наистина му е дадена власт над всяка плът и преди всичко над своята собствена, и тази власт той трябва да утвърди по

правото на еволюцията или по космическото право. Пътят към тази власт минава през самия него и се заключава в пълното овладяване на своя собствен микрокосмос, тъй като всички стихии се съдържат в самия него и, овладявайки ги, ще може по този начин да властва и заповяда и на стихииите извън себе си. И колкото и да е чудно, но самият живот, всекидневният живот на човека на тази земя представлява най-доброто стъпало и дава най-богати възможности за съзнателното му устремяване към тази велика цел и за нейното съзнателно достигане. Упражняването и развиването на всички качества на духа, водещи към овладяването на самия себе си, на своето тяло, чувства и мисли, може да става по всяко време, на всяко място, избирайки за това упражняване качеството, съзвучно на момента или въобще най-значителното за духа. Така например, придобитото качество да се изпълнява всяка работа по най-добрия начин и с интерес, ще бъде вече огромна победа над самия себе си. Може да се победи чувството на глад, студ, умора, недоволство, униние и т.н., с други думи да се упражняваш навсякъде и при всякакви условия на живота. Защото животът е, именно, тази огнена пещ за духа, където се изковава неговата огнена мощ. И когато човек пристъпва към това съзнателно, той взема своята карма в ръцете си. Умората, сънливостта и всички останали състояния на тялото могат да бъдат победени с огнеността на волята. Силата на психическата енергия е неизчерпаема, когато е призована. Огнената сила на духа е неизчерпаема. Трябва само да се призове към действие. И когато и най-скучната работа се изпълнява с радост и се съпровожда със светимост на организма, можем да се порадваме на победата. Няма нищо по-лошо от помръкналата и безжизнена работа. По значение тя се равнява на бавното самоубийство на духа. Но събирачът на огненото съкровище знае как да натрупва скъпоценната мощ и да увеличава запасите от кристали психическа енергия. Бодростта на духа е също огнено достижение. Унинието е несвойствено за духа. Огненият път към могъщество на духа се утвърждава в ежедневието и прилаганият усилия разбира скоро това.

59. (3 март). Сине Мой, приеми мисълта за упражняване на духа. Именно упражняване, а не измъчване. Той може да бъде упражняван доброволно, съзнателно, по своя воля. Иначе инициативата ще остане в

ръцете на съдбата и кармата. Когато човек упражнява сам себе си съзнателно, тогава външните въздействия стават ненужни. Лодката на духа може да върви или под управлението на собствената воля, или да се намира под разпореждането на стихииите и тогава нейното движение изцяло зависи от тях. За това е по-добре духът сам да определя своите движения и това, което иска. Тогава стихията заема вече подчинено положение. Знаете от примери как може да се заповядва на стихииите, спирайки ветровете, отвеждайки облаците и потушавайки подземния огън или предизвиквайки пространствения от небето. Това, именно, е пътят на осъзнатото могъщество на духа. Волево може да се обуславя и определя предварително или да се променя вече изявеното състояние на духа и така нареченото настроение. Тогава волята настройва съзнанието. Цялото време, което съществува, е в разпореждане на човека и му предоставя безброй възможности да упражнява себе си и за тренировка. Няма по-увлекателна и по-трудна работа, отколкото работата над себе си.

61. Трябва да се наблюдават и уроците, давани за усвояване от живота. Усвояването по избор и усвояването по необходимост се различават по това, че когато животът е под ръководството на Учителя на Светлината, той дава това и учи на това, което е най-необходимо именно за дадения момент. Такива уроци се отпечатват здраво. И ако нещо върви не така, както би ни се искало или е необходимо, трябва да се вложи още повече огън в преодоляването. С Мен няма нищо недостижимо и непреодолимо.

64. (8 март). Сине, мой, нека свидетелство за Близостта Ми да бъде любовта. Каквото обичаме, то е в сърцето ни. Образът на Владиката се задържа с магнита на любовта, но съзнанието усилено се занимава и изпълва с всичко друго, с всякакви дреболии, но не и с най-нужното и най-главното. Не е добър признак, когато външните неуспехи или неблагоприятия отслабват нишките на връзката и принуждават да се забрави за Владиката или от тях угасват огньовете на Служенето. От тук не е далеч и до дивакът, зачитащ или наказващ своя идол в зависимост от неуспеха или успеха на делата си. Нима служителите на общото благо не са срещали навсякъде и всякога

яростната и тъпа съпротива на тъмата? И нима те са се спирали това? Основите остават непоколебими извън всякаква зависимост от това, което става навън. Под външно се има в предвид това, което тече пред съзнанието, т.е. потокът на живота, носещ се пред Гледащия. Само отделяйки и разчленявайки неговите, на живота, елементи от непреходното вътре, можеш да се освободиш от временното и да започнеш да утвърждаваш вечното. Висшата триада е безсмъртна. Тя събира от преходното и временното в себе си всичко, което ѝ е нужно за безкрайното странстване към звездните светове. Нужни са всички чувства, обострени и задълбочени от опита на живота, нужно е чувствознанието, нужна е Йерархията на Светлината и е нужен Владиката, който води. Защото накъде можеш да тръгнеш без Владиката и как? Нужен е натрупаният земен опит за пространствено творчество и съзнателен живот в пространството. Придобивките са нужни, защото там пребиваваме въоръжени с това, което сме успели да придобием на Земята. Там може само да се продължи, но да се започне трябва тук, на Земята. Започване събирането на полезни действия през време на живота на Земята е важно поради това, че в Надземния свят то може да бъде продължено и задълбочено. Представете си един обикновен човек, изведнъж лишен от тялото си и намерил се в пространството. Току-що излюпилото се от яйцето пиле, наистина, е в по-изгодно положение. То има поне майка. А кого има отричащият възможността за живот извън тялото и с какво ще живее, щом като всичките му енергии са били съсредоточени само върху земното? Човек сам е ковач на условията на извънземното си съществуване след смъртта. И отрицателите на живота в Надземния свят сами се лишават от възможността за съзнателно съществуване там. Тези тъпо стоящи или седящи фигури, които могат да бъдат видяни в Тънкия план, представляват именно видът, в който се представя обикновения човек, не постигнал състоянието на съзнателно битие в Надземния план, там. Но притежаващите достатъчен запас огън и не отричащи живота след смъртта, имат възможност за активно пребиваване в предела на своята устременост. Устремият се към дедите си с тях и ще пребъде. Добре е да нямаш дори свой земен дом или свое ъгълче, за да не се стреми съзнанието, привикнало към тях, да ги създаде и в отвъдното и да бъде свободно от привързаността към определени условия. Там жилища не са нужни, но ще бъде трудно да се възприеме тази мисъл, ако

съзнанието е свикнало да бъде приковано към земния дом. Много от това, което се счита за нещастие на Земята, ще послужи на освобождаването в Надземния свят. Човекът, който е бил лишен от всичко в надвечерието на смъртта си и е бил изгонен като просяк на улицата, влиза свободен в този свят, ако съзнанието му е способно да се отрече вътрешно от чувството на загуба на собствеността. Така наречените нещастия са от голяма полза, ако се отнасят към тях с разбиране. Но работата не е в собствеността или вещите, а в отношението към тях, т.е. в състоянието на съзнанието. За това са дадени и мерките на безпределността, за да може да не се счита нищо за свое, а само като дадено временно за ползване. Всичко наистина свое е вътре и не може да бъде отнето нито тук, нито там. Някои смятат, че всичко, с което разполагат, е тяхно или че притежават достатъчно знания за света, но пред Твореца на безпределността са бедняци и невежи в познанието за живота на духа. В земния си живот ние не сме нищо друго освен събирачи и пазители на елементи на безсмъртието, т.е. на опит и знания, необходими за живота ни в трите свята и по-нагоре. Този така наречен земен живот, преминаващ неусетно като сън и в действителност е само един кратък и тежък за духа сън, но особено полезен, защото само в земния живот могат да бъдат събрани съкровищата, необходими на духа за живота му в Надземния свят.

65. (9 март). Авторът на статията за египетското изкуство е прав: египтяните действително са се опитвали да отпечатат върху изображението на умрелия независимостта от времето на човешката същност, затворена в смъртното тяло. От тук и отсъствието на отражение върху лицето и очите на всякакви временни и преходни чувства. Особеност на астрала е преходността на неговите прояви. Спокойствието издига съзнанието над калейдоскопичната смяна на състоянията на астрала и е израз на победата на непреходното над преходното. Потапянето в астралните емоции означава пълно отдаване на себе си във властта на преходното. Ние твърдим, че ценността на най-висшите качества на духа е в тяхната извън временна постоянност. Преданост само за днес, или мъжество, или любов, или устременост, или спокойствие-това звучи нелепо. Придобиването и утвърждаването на тези качества издига духа над преходността на земните условия и го

приобщава към сферата на непреходното. Спокойствието на духа, изразено върху лицето на човека или безпокойството на мятащата се астрална обвивка, отразяващо се върху всяка черта и движение на лицевите мускули, показват степента, достигната от духа в овладяването на неговите обвивки. За виждащия картината е ясна във всичките ѝ подробности. Погрешно е да се смята, че лицевата и външната угодливост или външното изразяване на което и да било чувство, нарушаващо величието и тържествеността на спокойствието на духа, могат да дадат на човека нещо положително или да му помогнат да постигне желаното от тези същите хора, в присъствието на които палячото си старае да направи впечатление, кривейки се и вибрирайки във всички гами, само за да угоди и да се хареса. По-лошо робство и зависимост от околните не може и да си представи човек. При това робство доброволно, самоналожено, предизвикано от нищожеството на помислите и представите. Само липсата на достойнство на духа и самоуважение може да допусне такава ограниченост на проявите на духа. Достигайки известно стъпало на развитие на съзнанието, всички маски на угодничество, ласкателство и желание да се направи впечатление падат от собствения лик. За предпочитане е да се показва затворена суровост и студена сдържаност, от които вредата ще е по малка. Астралният палячо се възползва от всеки случай, за да излезе на сцената и да се прояви. Към него в себе си е необходимо да се проявява и най-сурова и безпощадна жестокост, тъй като няма по-хитър, коварен, опитен и опасен враг за човека, способен да го лиши от всички достижения и придобивки, ако му е дадена власт над себе си. Повтарям: студената, сурова, мълчалива сдържаност, без жалките угоднически усмивки, е по-добра и полезна от всички гримаси на астрала, толкова яростно унищожавачи достойнството на духа. Няма нищо на света, заради което би си струвало да се отстъпи достойнството на духа, тъй като при отстъпката се изгубва и това, заради което тя е било извършена.

66. (10 март). Винаги потвърждаваме, но не отричаме, защото само чрез утвърждаване може да се постигне нещо. Осъждането и отричането не са Наши методи. Защо да се осъжда и с това да се предизвиква излишно и яростно противодействие или за какво да се отрича, когато с доброто утвърждаване могат да се постигнат далеч по-

добри резултати. Утвърждаването ще закрие това, което подлежи на осъждане и което се отрича като негодно и ще издигне съзнанието на следващото стъпало на разбиране, когато недостатъците на едно или друго явление сами ще се осъдят с убедителна самоочевидност. За какво, например, да се осъжда нечие многословие и кражбата на чуждо време, след като може да се разкаже за кратката, изразителна, красива изваяност на речта, предаваща с ясни и точни думи излаганата мисъл. Никой не би се осмелил да възхвалява ползата от многословието и празнословието, но бърбовецът ще бъде стреснат и осъден с утвърждаващ мисълта пример. И така трябва да се постъпва винаги и във всичко. Дори дружеската критика понякога предизвиква нежелателни чувства. Утвърждаването, обаче, се приема обикновено спокойно. Да се даде подканваща формула, без да се осъжда нищо, ще бъде правилното решение във всички случаи. Вярно е, че понякога до пряко осъждане прибегват и служители на общото благо, но е известно колко много от тях са заплатили за това с живота си. А когато воинът е сам на бойното поле, целесъобразността изисква да се прилага методът на утвърждаването. Тук не става дума за утвърждаване или одобряване на отрицателните явления, а за тяхното неутрализиране с идеите на положителните явления, също критикуващи и осъждащи отрицателните по същество, но не по форма. По същия начин и Учителят, без да задълбава в недостатъците на ученика, поставя пред него най-доброто от това, което той може да постигне и му показва пътя към него. Добро има у всекиго: то може да се удвои, утрои, удесетори в мислите и да се даде на ученика за осъществяване и претворяване в живота. По този начин Ние намираме пътища там, където обикновения човек не може да мине без отрицание и осъждане. Затова Нашите беседи носят човека като на крила и го устремяват напред, без да пораждат в него безнадеждност, възникваща при изтъкване на собствените недостатъци. Добри са всички, които вървят след Нас, стремейки се да приличат на своя идеал.

67. (11 март). Приятелю Мой, възходите и паденията на духа, по закона за редуване на вълните, са неизбежни, но те не трябва да бъдат по-дълбоки от предшестващата пралайя на съзнанието, тъй като тогава няма да има спирала, а ще има само или плоска, или низходяща спирала. Трябва да махаме себе си от външното обкръжение, когато то

стане тясно. Има много сфери извън него, където може да се устреми съзнанието. Не е затворен и Тънкия свят и трябва да помислим какво ще донесем тук, когато бъде преминалата последната граница. Това, с което живеем днес, което лелеем и обичаме и към което имаме склонност, ще го има и там, но много изострено. Така че е полезно да се помисли за това, къде е онзи тежък товар, замъгляващ съзнанието и пречещ на достиженията. Ако ударението е върху мисълта, то и вашето бъдеще в Надземния свят се обуславя от мисълта. А нивото, окраската и характера на мисълта, и особено нейната насока, се определят тук на Земята, в плътните условия. Необходим е контрол, защо да се прокопават канали, водещи в нисшите сфери. Ако се проследи мисленето през деня, лесно ще се види, какво, именно, не съответства на избрания път, водещ към Владиката. Защо е необходимо да се самоизмамваме и да си въобразяваме, че пътят на Тъмната води към Светлина. Пътеката, водеща към смърт или към живот е постлана с мислите на всеки ден. И може лесно да се определи на какво са били съзвучни мислите през отминалия ден и на къде са тласкали те духа. Значи, твърдението, че мисълта води човека остава неоспоримо и че това, което посееш, това и ще пожънеш на мислената нива в Надземния свят, където всичко се определя от мисълта.

68. (12 март). Седете до времето, което ще бъде нужно, всичко ще тръгне гладко. Условията показват, че вашето време още не е дошло и съдбата не е определена. Затова-спокойствие и доверие до край, когато ще ви понесе като на крила. Преди окончателното разрешение личните условия са особено сложни и противоречиви, но празникът идва и на вашата улица: всичко ще бъде добре. Вие сте в Моята загриженост. Нека хората през това време да проявят до край своето отношение към вас, това е необходимо за бъдещето, за да не се обременявате с излишен баласт. И вашата грижа за тях, и Моята изисква много сили и внимание. Защо да ги хабим напразно, но за верния приятел нека винаги има място и в сърцето, и в мислите. Ценете верния приятел, верните приятели са толкова малко.

69. (14 март). Не трябва да се прилагат към бъдещето мерките на днешния ден или да се съди за светлината на идващия ден по нощната тъмнина, освен като съпоставяне на противоположности. Мерките на

бъдещето, обаче, все пак ще са други. Но и настоящето, и бъдещето ще бъдат еднакво безпросветни, ако са без Владиката, защото най-главното в живота е осъзнаването на Владиката в сърцето, когато и където да живее човек. Външната тъма ще напъга всички сили, за да убие това осъзнаване, но опитният пътник ще каже и тук: „Майя, отстъпи“. Висшата Светлина не се съчетава с еснафското ежедневие, освен ако съзнанието е способно да задържи искрите ѝ, независимо от чудовищното противодействие и съпротива на околната среда. Възможно ли е да се забрави с какво неразбиране са били заобиколени служителите на Светлината във всички времена и народи. Твърде е далеч все още Огненият свят от човешкото съзнание. И за това не е толкова трудно да се достигне, колкото да се запази и задържи достигнатото под вълните на противодействието на средата. И в дните на особено тежките натоварвания нека водещата мисъл да бъде как да се устои.

(На сън) Още нищо не е свършено. Чуй, идват големи дела.

70. (16 март). Трябва да се изчакат антагонистичните токове, отиващи си завинаги. Те ще продължават да се завръщат, но със затихваща сила. Неправилно е да се смята, че на някого е лесно. Колкото повече е дадено, толкова е по-трудно. Всичко ще бъде както трябва и ще застане на мястото си, но със времето си. А ако някой се е изморил да чака ще му напомня, че Ние чакаме със столетия, а някога и повече. Половин година седене в топлата стая не могат да се сравнят с престоя на откритото планинско плато, когато конякът е замръзвал и не е имало къде да се стоплят. Половин година са стояли, но не са загубили доверие. Изпитанието за доверие е едно от най-трудните. Но и вечно изпитание не съществува.

71. (17 март). Сине Мой, шумът на суетата заглушава гласът на тънките енергии. А когато суетата тържествува, моят глас не се чува. Всяка суетна мисъл ще измести мисълта свише, пазарната шумотевица ще замести тишината. А именно в нея, в тишината, когато тя започне да звучи, се раждат висшите мисли и започват да изпълват съзнанието. Вътрешното неблагополучие прави човека глух и сляп. Но никакви обстоятелства не могат да послужат като оправдание за падението на духа.

72. (18 март). Самодисциплината е едно от най-необходимите условия. Само тя може да придаде на излъчванията на организма свойството светимост. Без самодисциплина всички достижения ще се превърнат в нищо. Няма такива обстоятелства, при които тя да не може да бъде утвърждавана. Често казват: „За напредъка ми е необходимо това и това, необходимо е животът ми да се измени и тогава ще се въздигам“. Това е напълно погрешно, да напредва човек може при всякакви условия, ако е утвърдена самодисциплината. А когато е най-тежко, тогава особено може да се свети, ако се забрави за себе си. За това е необходима самоотверженост. Значи от себе, т.е. от необходимостта да победиш себе си, не можеш никъде да избягаш. Акомпаниментът на външните условия няма никакво значение за основната мелодия на духа, ако духът е събуден. Само за спящите в пашкул са необходими някакви условия. Възходът на изправилият се дух е безусловно и се извършва при всякакви условия. И колкото е по-трудно, толкова по-мощно и огнено се разгаря енергията на преодоляването. Не с външните обстоятелства се бори победителят и не тях преодолява, а се бори със себе си и преодолява вехтия, предишния човек в себе си, стоящ като преграда по пътя на възхода на духа. Незнаещият пренася точката на приложение на своите сили вън, но знаещият разбира, че полето на борбата не е вън, а вътре. Израстването на духа е необходимо за преодоляването на всичко, вървящо насреща-и хора, и обстоятелства. Смятат, че е възможно да се обуздае злюбния или раздразнен човек с външни мерки, но в действителност същността на победата се заключава в поляризацията на собственото съзнание. По същия начин се укротяват и стихииите, защото всичко е съсредоточено вътре в човека, а всички външни условия са необходими само за да протече поляризацията на съзнанието правилно. Само побеждавайки себе си може да прояви победителят. Без самодисциплина победа няма да има. Вън нека става каквото ще. Там всеки отговаря за себе си и носи своята карма или създава нова, но във вътрешния си свят, в собствения си микрокосмос, човек сам е господар. Излъчванията на неговата същност се контролират от съзнанието и волята и всеки е отговорен за това какви излъчвания внася в заобикалящият го външен свят: Светлина или тъмнина.

73. (19 март). Оприличаването с кораб е правилно, стига само капитанът да бъде винаги на пост и управлението на съда да бъде в надеждни ръце. Мнозина се носят из океана без кормило и без платна, по волята на стихията, без да знаят къде ще ги отнесе или в какво ще ги удари морската вълна. Има опасни мъгли и скали, и рифове, и особено подводни плитчини. Не трябва да се изпуска кормилото нито за миг и да се поддържа постоянно посоката. Двигател в живота е Агни. Когато той е приведен в действие, значи ходът на кораба няма да бъде прекъснат. Главното е движението към целта, а стихииите са в услуга на капитана. Водата носи кораба по своята повърхност, а вятърът надува платната и води към целта. Но същият този кораб се превръща в безпомощна играчка на същите тези стихии, стига само управлението да отпадне от ръцете на капитана. Така човек или управлява своя микрокосмос и стихииите му служат, или самият той представлява тяхна безволна и безпомощна играчка. Господар е волята, а нейната същност е огънят. Когато целта на пътуването е известна и ръката държи твърдо кормилото, стихииите не противодействат, а помагат да се достигне местоназначението. Опитният мореплавател не изпуска никога кормилото на волята от ръцете си. Единствено от нея се определя посоката на кораба и възможността за борба със стихииите, както и използването им за достигането на целта. Човек сам решава дали да бъде играчка в ръцете на съдбата или да бъде неин ковач.

74. (21 март). Давам срок за привеждане на съзнанието в равновесие. Равновесието на духа се основава на нещо постоянно и неизменно. Йерарсите представляват огънове на постоянството, значи Те трябва да бъдат и опората.

75. (22 март). Приятелю, мой, ако кармата поставя при определени неизбежни условия, то няма ли да бъде по-доброто решение, вместо оплаквания и недоволство, да се извлече от тях всичко, което те могат да дадат. Ако Учителят допуска нещо, значи то е полезно и нещо дава или учи на нещо. Първото условие за това е да се извършва започнатата работа по най-добрия начин. На второ място-да се извършва тя без недоволство и огорчение, а радостно и бодро, с мисълта да се учим навсякъде и от всичко. Всяко ново обстоятелство

трябва да се посреща с въпроса: какво може да ни даде то, в смисъл на нов опит и на какво може да ни научи. Животът е най-добрият учител. Защо да не се възползваме от безплатно даваните от него уроци. Тогава тегобите ще могат да се посрещат спокойно и чрез тях да се придобива устойчивост и сила, за да се противостои на вълните от вън. Всичко ставащо с нас е само учене и придобиване на опит. Човек често смята, че явленията на текущия живот са неговата цел и живее заради тях, а не заради опита и знанията, придобивани чрез тях. Това, обаче, е погрешно, защото всичко е временно, за определен срок и няма нищо, за което съзнанието би могло да се захване и да се утвърди върху него. Непоклатима и здрава е само стълбата на Йерархията, а всичко останало преминава като сън, където вчерашният ден или изминалата година със всичките им грижи и огорчения, радости и надежди-всичко си е отишло, за да не се върне никога. Владиката, обаче, е неизменен и е с вас винаги. На Него съграждайте своята твърдина на духа, извън шумотевницата на временните дела.

76. (23 март). Не трябва да се очаква еволюцията на света в обикновенните човешки мерки, оцветени със самолюбието на личния свят и еснафските представи за нещата. Пътят на духа е към звездите, включително и извън пределите на нашата слънчева система. Възможността за безкраен възход отрежда на малката земна личност, ограничена в дадената степен на разбиране на света, незначително място по този голям път. И бъдещето на планетата, и бъдещите ваши собствени възплъщения, и дори поредното ви възплъщение разрушават представите за този личен свят и това временно обкръжение, които си създава човек в даденото възплъщение. Но и бъдещето, заповядано от Владичите и вече отливащо се в земните форми, не се помества и не съответства на очакваното и на неговите мерки. Еволюцията е безлична, т.е. тя не се съобразява с личните интереси на човека и неговите представи за нещата. Всички служители на общото благо, служителите на еволюцията, са насочвали хората към бъдещето, но никой не е поставял като крайна цел личното благополучие и не е бил обкръжен от него. Всички са пострадали, всички са били измъчвани, преследвани и убивани и никой не е избегнал тежестта на кръста на живота. Формата страда и духът се измъчва, за да намери отново освобождението от обличащата го форма и да подчини тази форма на

себе си. Еволюцията не се съобразява с формата, защото не формата, обречена на смърт, а духът, който я е облякъл, представлява непрекъснато еволюиращата същност на живота. Еволюира, разбира се и формата, но умирайки и отново възраждайки се в процеса на своето изтъняващо се развитие. Пътят на планетната еволюция на духа е необичайно сложен и да се предвиди целият негов рисунък с човешкия ум е невъзможно. От тук и пропуските в очаквания ход на събитията, тъй като личните мерки и личните съждения са неприложими. Всичко се извършва по Големия план, но кой може да каже, че е обхванал със своето съзнание всичките му детайли. Затова този, който приема основите на еволюцията, върви уповавайки се изцяло на Владиката и влагайки своите енергии не за себе си, а за света и бъдещето. Да се порадваме на това бъдеще, защото е неотменимо и неизбежно и пътят ни минава през него.

77. (24 март). Тъмната полоса ще бъде заменена от светла и ще продължава да се сменя, докато тъмнината не изчезне напълно. Редуването на заминаващите си и нарастващите токове при смяната на Югите е неизбежно. Утехата е в това, че заминаващите си текат в намаляваща прогресия и на това се основава изпълнението на Големия план. Картината на бъдещето се набелязва сега, като проекция на това, което подлежи да бъде. Съвършеното сякаш се вмести в настоящето несъвършенство, за да може, когато позволят това космичните условия, по-доброто да бъде утвърдено. То е отредено, то ще бъде, но не по-рано от времето, когато съзнанието и космичните условия позволят това.

78. (26 март). Да! Да! Да! Или обкръжаващата среда се преодолява със силата на духа, или пък духът се преодолява от нея. Така разделяме и хората-на победители и победени. И не от Нас, а от човека зависи да бъде или ветропоказател за чуждия вятър, или несломима и здрава гранитна скала, противопоставяща се на могъщия натиск на стихииите. Противопоставянето е в духа, победата е в духа и поражението е в духа. Външно може да не помръднеш и пръста си, но да се окажеш победител, а може и да извършиш множество външни действия, но, въпреки това, да се окажеш победен. Значи всичко се заключава в състоянието на духа, а не в това, което става вън. Оставете

външния свят на мира, защото „достатъчно тежка е за деня злобата му“ и ще бъде тежка винаги, но е особено важно какво ще бъде състоянието на духа при това. Победеният външно, но вътрешно не сломен, всъщност е победител, докато сломеният духом винаги търпи поражение. Най-главната задача е да не се пада духом. Аз победих света при външната му победа над Мен. Така борбата с живота се пренася в сферата на духа, където господар е човекът, а не това и не тези, които са отвън. Достигахме отново да същия извод, че не на вълните от външни явления принадлежи решаващата роля, а на съзнанието, реагиращо на тях под знака на победата или на поражението, приети вътрешно от духа.

79. (27 март). Ако животът се основава върху външното, то с това се създава постоянна зависимост от външното и подчинение на външните условия. Известно е, че Великите духове са изразявали презрение към храната, облеклото, жилището и към всичко това, което е засягало тяхната личност, поставяйки начело на ъгъла мисълта и грижата за другите хора. И така, опората да е вътре и проявявайте грижа за хората.

80. (29 март). Ръцете, краката и тялото си човек осъзнава като нещо намиращо се при него и с него постоянно, макар че не винаги ги усеща или чувства, например ушите, носа, косите; точно така трябва да се осъзнава и постоянното Присъствие на Владиката в духа, макар и че да го усещаш и чувстваш постоянно е невъзможно, но осъзнаването на това е необходимо, тъй като само тогава формулата „Аз съм с вас винаги“ ще стане действително плодородна. Отначало Изображението на Владиката може да е постоянно в джоба до сърцето, след това постоянно и в мислите, а след това постоянно и в третото око. Така в началото, макар и механично, може да се удържи подсъзнателно и съзнателно близостта на Владиката, поради което носенето на Изображението със себе си е полезно безусловно. Всяка мисъл за Него вече ще породи формата Му пред психическото око и човек с вътрешното си зрение Го вижда пред себе си. С това е благодатно и носенето на знаците на доверие от Учителя. Например пръстенът, даван от Учителя на ученика, служи като постоянно напомняне и представлява жива връзка между тях. Когато е много тъмно, всичко

утвърждаващо трябва да е в близост, за укрепване на връзката. Целта на тъмните е да отделят от Йерархията на Светлината, за да могат след това да се разпореждат пълновластно с отделеното от Светлината съзнание, понеже духът, въоръжен с Владиката, е неуязвим. Когато образът на Учителя на Светлината сияе ярко вътре, тогава тъмните се стремят да се доближат. Те действат тихомълком, стараейки се особено да не попадат пред очите или в полето на съзнанието, защото съзнанието, въоръжено с Лика на Владиката, ги обгаря, ако е насочено към тях, затова е така важно във всяко противостоящо явление да се видят косматите ръце. Докато не са забелязани, те действат свободно и вредят, но открити или забелязани, тъмните машинатори веднага са принудени да отстъпят. Те не обичат да бъдат обгорени от насрещния лъч Светлина. Когато натискът на антагонистичните токове се усилва, тъмните упорито се стараят да се възползват от това, но главната им грижа е всяко противодействие да бъде приписвано на каквото и на когото и да било, но само не на тях, защото в това е тяхната сила. Силни са докато не бъдат разкрити. Ето защо така настойчиво се говори за постоянно бодърстване, за постоянна бдителност и за това да не се забравя нито за миг за страшната опасност от тъмните хитрини и злонамерености. Учителят защитава винаги, но ако крепостта не е защитена и вратата е отворена за врага, то ущърбът е неизбежен. Не трябва да се успокояваме и да забравяме за постоянната бдителност нито за миг, нито при благоприятни, нито при неблагоприятни обстоятелства. Приспаността на благополучието лесно допуска домогващите се тайно.

81. (30 март). Пътят към Светлината е един-чрез Владиката, тъй като Той е и пътят. Приелият в съзнанието си Образа на Владиката е стъпил на пътя. Но стъпвайки, трябва и да се задържиш на него. Да се задържиш е по-трудно, отколкото да стъпиш. Най-лесно е да се задържиш чрез любовта, която побеждава всичко. Наричаме я огнена победителка и нея препоръчваме.

АПРИЛ

82. (1 април). Аз потвърждавам в човека силата на духа, когато той става или горещ, или студен, т.е. пригоден за еволюцията. Топличките са непригодни. Прилагането на акумулираната сила на огъня зависи от направлението. От буйния хрусталак се наемам да направя горичка. Насочвам огнените вълни на духа в полезното русло. Така се изпълнява Големият план. Но нищожествата не са призвани за строителството. Те ще бъдат отстранени. Това е космическият боклук. Дареното от Владиката е възприето и дадените указания се изпълняват. Светът се променя бързо. Много неща се извършват сега, но не се виждат още на повърхността. Бъдещето е Велико и Водеца ще бъде страната, натрупала силата на огньовете. Огънят побеждава и ще победи. Водецата вече е напред.

83. (7 април). Приятелю Мой, изпълнението на Моите указания представлява условието за възхода. Ако то не се изпълнява, напредъкът се прекратява и Владиката се отдалечава. Какво е нужно сега? Да не се забравя непрекъснатостта. Но това се нарушава постоянно. Условието не е спазено и следствията са налице. Учителят на Светлината утвърждава висшето в нас. Но низшето противодейства. Съзнанието е между тях, във властта на едното или другото. И ако низшето побеждава, то и ще властва вътре. Борбата между низшето и висшето продължава до тогава, докато духът се въздига, т.е. безкрайно, защото възходът няма край. Победителят, т.е. побеждаващият постоянно това, което пречи на възхода, върви напред. Трябва да се обикне това състояние на постоянна борба, тъй като това са вехи по пътя към безпределността, който е през самия себе си. Външното е придружител на духа и само по себе си е нищо. Знакът на победата или поражението се поставя върху външното от духа, от неговото състояние в момента. По добре е да има победно състояние на духа и при най-тежките и неблагоприятни обстоятелства, отколкото пораженско при добрите. И не от външните условия, а от състоянието

на духа зависи победата. Каквото и да става наоколо, победителят е несломим и несъкрушим. Това е Моят път.

84. (8 април). Няма други мерки за определяне силата на духа, освен огъня, обуздан от волята. Волята е силата, можеща да управлява огньовете. Огньовете има у всички, но едни са ги овладяли, а други-не. Този, който е овладял своите, може да управлява и чуждите, т.е. да влияе на хората. Силната аура естествено и законно влияе върху слабата. И ако тя не е добра, горко на по-слабия. Но всички са създадени по подобие на висшия образ и всеки може да извика от дълбините на духа си огнената мощ и да я противопостави на всяка сила, като стане неуязвим, осъзнавайки своята сила. Човек може да се изправи духом срещу всичко, което му се противопоставя, ако поиска достатъчно силно. Осъзнаване неизчерпаемостта на собствената сила вече ще бъде залог за победа. Силният дух не се спира пред никакви препятствия, които се преодоляват преди всичко в духа, вътре в самия себе си. Ако се мисли, смята и предполага, че някакво препятствие е непреодолимо и вътрешно не се преодолее в съзнанието мислено, то не може да се очаква и победа вън. Но преодолелият препятствието, намиращо се вън, вътре в самия себе си — в съзнанието и в духа си, го преодолява и външно. Затова не трябва да се спирате и да отстъпвате пред никакви препятствия и трудности, тъй като няма нищо, което да не може да бъде преодоляно от огнената психическа енергия. На духа на човека е дадена власт над всяка плът, власт, осъществявана чрез силата на огньовете. Дадено на човека е правото да дерзае. Огненото дерзаене ще бъде гаранция за победата и за всички достижения.

85. (11 април). Огньовете на устремността, на любовта, на подвига, на предаността, на равновесието-огньовете, огньовете, огньовете, без тях всяко явление е като двигател без ток или машина без пара. И ако е настъпила пралайя на съзнанието, трябва мъдро да се изчака, без да се навлиза в потока на действията. Ще свърши пралайята, ще се влее отново живот в орбитата на съзнанието и далечното ще стане близко, ще бъде близко отново и Владиката.

86. (12 април). Sic transit (така отминава) всичко, което е заобикаляло, заобикаля и ще заобикаля съзнанието във временните

светове.

88. (13 април). Три положения трябва да се помнят: безсмъртието на духа, временността и крайността на плътните условия и Йерархията на Светлината. Йерархията е целта, Плътният свят — средството, а духът — устременият вечно пътник по големия път. Действителността на съществуващото е скрита под покривалото на майя. Нека тя да бъде открита и духът непомятен. Но звучи суетата, заглушавайки песента на духа. На което се отдаде предпочитание в сърцето, то ще бъде на първо място и в съзнанието. Тържеството на преходното, триумфът на суетата или гласът на безмълвието, отекващ във вечността на живота. Кое да се предпочете?! Но трябва да се победи, иначе трябва да се облечем в дрехите на смъртта, т.е. да се обкръжим с временното, обречено на унищожение. Залогът не е на този кон. Струва ли си да се прахосват време и сили на това, което по силата на нещата е крайно и смъртно, т.е. преминава и изчезва във вековете, не оставяйки дори и спомен след себе си, изтривайки се безследно. Явленията на Плътния свят отминават, отминават, отминават като на кинолента.

89. (13 април). Всички имат достъп до паметта на природата, само че хората не знаят как могат да се възползват от това. Всеки предмет или вещ, в близост до които някога нещо е ставало, отпечатват върху себе си вибрациите на светлината или излъчванията на ставащите явления, както лентата на фотоапарата запечатва вибрациите, произлизащи от снимания предмет. Това свойство да запечатва притежава цялата материя, от която се състои обкръжаващият ни свят. Тези отпечатъци или наслоявания върху предметите и вещите са неизтриваеми от времето. Всеки предмет е нещо като пазител на отпечатаните върху него снимки. Старинните вещи, огърлиците, пръстените, древните камъни на кръстопътищата са видели много и много съхраняват. Стените на къщите, дворците, храмовете, старинните градове, крепостите са като архиви на отпечатаните върху тях или в тях събития. Тези вибрации или образи могат да бъдат проявени върху екрана на съзнанието на човека. Ако се вземе в ръка старинен пръстен, огърлица, копие или меч, или какъвто и да било друг предмет и се съсредоточи върху него мисълта, той ще

започне да говори сам за себе си и да разказва това, което е видял. За това трябва да се съблюдава само едно условие, а именно: пълно отдалечаване от себе си и от своите мисли. Трябва да се направи така, че потокът на собствените мисли да спре, а екранът на съзнанието да стане чист, като платно, без образите и мислите от личен порядък да го набраздяват. Формулата „отвърни се от себе си“ е приложима и тук и представлява неизбежно условие за тънкото познаване. Може да се пристави предмета и към третото око, мислено съсредоточвайки се върху него и изключвайки всички странични мисли. Всичко е просто, лесно и достъпно, ако самоутвърждаването е наложено. Но ако мислите за себе си за своето заемат в съзнанието първо място, тогава вратите за висшето познание са затворени. Лесно може да се разбере, че пазач на прага към съкровено знание става живеенето само за себе си, което от обикновено битово явление се превръща в пазач на прага, в дракон на прага, преграждащ входа за царството на безграничните възможности на духа за човека. В този паметен ден (денят на Великата жертва, денят на Възкресението) може още един път да си припомним думите на Великия Учител на Светлината: „Ако искаш да вървиш след Мен, отвърни се от себе си, вземи кръста си и ме следвай.“ Кръст означава съзнателното приемане на своята карма върху себе си за изживяване и погасяване.

90. (17 април). Очакването, наситено с доверие към Владиката, вече е плодно само по себе си. Дори и ако очакването не се сбъдне в предполагаемите форми, състоянието на съзнанието притегля строителните частици към запалените огънове и те продължават да растат. Вярата и очакването са тясно свързани. Духът укрепва и расте при тези огънове. Огньовете на духа са нужни за еволюцията и не е ли все едно какво ги кара да горят, осветявайки цялата аура и увеличавайки нейната светимост. С това се увеличава подвигът на внасяне Светлина в мрачината на обикновеното съществуване. Целта на Учението е запалването на огньовете на духа и преобразяване на живота чрез тях. Над всички хорски разединения и над всички ограничения Ценим горещото сърце, отхвърляйки всички условности на времето, епохата и външните различия. Ако Светлината грее отвътре и озарява околната сфера, възвишавайки я с това, не е ли все едно в чие сърце се е утвърдила. Няма значение нито възрастта, нито

пола, нито народността, нито образованието, нито цвета на кожата, нито всички останали външни признаци на човека, отличаващи хората един от друг. Днес разделянето на човечеството става по светлосянката и този, който е от тъматата, той не е наш. Друг критерий нямаме. Пазете се от погасяването на огньовете. Носейки огньовете, ги пазете. Много са гасителите. Пред всичко и над всичко Ценим огньовете на духа.

91. (19 април). Пребиваването на човека на планетата е лишено от краен смисъл. Това не е учудващо, защото край няма. Не е ли странно да се мисли, че нищо, съществуващо в природата, няма край, както няма и начало. Всяко явление е само продължение на това, което го е предшествовало по-рано, което е било причина, предизвикала го за проявяване. Зад всяко следствие е породилата го причина, зад всяко завъшване-верига от нови следствия или явления, произтичащи от него. Казват, че смъртта на човека означава край. Но това не е край, а начало на продължението на живота в Надземното. Загиват и светове, но материята им отива за образуването на нови, а духо-монадите на проявените върху тях форми преминават на нови планети, продължавайки своята безкрайна еволюция. Както пространството няма край, така и времето-начало и край, тъй като всичко е затворено в безпределността, а безпределността е само форма на изразяване на всичко, което съществува в нея. Всичко съществуващо в пространството еволюира в спирално-цикличната пулсация на живота. Пулсира атомът, пулсира сърцето, пулсира слънцето в нарастващ и забавящ се ритъм, в проявлението на еволюцията и инволюцията. Целият проявен космос е подчинен на Великия закон на ритъма, както и животът на отделните същества, на човека и на цели народи. Всичко се извършва в рамките на закона, който представлява форма на изразяване на живота. Да се навлезе в ритъма на космоса, означава да се постигне тайната на проявения живот и, сливайки се с него, да се намери своето място в безпределността върху стълбата на проявените форми, т.е. стълбата на Йерархията. Нейното осъзнаване и приближаването до Нея ще бъде и утвърждаване на безсмъртието на духа, достигнато в живота на Земята и в световите.

92. (20 април). Въвлечен в потока на Майя, човек забравя за действителността. В своите глъбини духът знае, че всяко поредно

въплъщение е поток, който той трябва да пресече, за да излезе отново на брега на Надземния свят. Добре е когато това разбиране започне да се утвърждава в земното съзнание. Това разбиране може да се възпитава съзнателно в живота през всеки ден. И гледайки на всичко, ставащо наоколо, да се твърди ежечасно, че „дори и това ще премине“. Иначе няма да стане откъсването от земното. Не откъснатите се от Земята, продължават и в Надземния свят да затъват в илюзиите на Майя, завършвайки с илюзиите на Девачан, който също не представлява действителност. Наличието на киното показва как си пада човек дори по изкуствено създаваните илюзии. И знае, и разбира, но въпреки това отива и плаче, и преживява, гледайки ставащото на екрана, което в действителност го няма. Йогът живее в света на действителността, отхвърляйки илюзиите на Майя във всичките им форми. От тук и другото отношение към живота. От тук и усещането на безпределността и докосването до Висшите светове. На Земята трябва да се живее земният живот, но никъде не е казано, че илюзиите трябва да се приемат за действителност. Колкото и хубава да е кинокартината или пиесата в театъра, все пак гледащият не забравя, че това е само театър. Така и в живота трябва да се помни, че животът е също сцена, върху която индивидуалността, сутратма, е актьор. Трябва винаги да се помни това, дори и в най-напрегнатите и сурови условия, тъй като всичко свършва, всеки кадър от живота в плът. С това, именно, съзнание трябва да се върви през живота, не забравяйки за Надземния живот, за който се подготвя човек на Земята, в плътните условия, разграничавайки действително съществуващото от изглеждащото такова на Земята.

93. (21 април). Как да се примири несъвършенството на настоящето с величието на бъдещето? С разбирането, че семената на бъдещите достижения се залагат сега, в мрачината преди съмване на настъпващия ден. Те се залагат с делата и мислите, но преди всичко с мислите, творящи живот. Ударението се пренася на мисълта, която води еволюцията на планетата. И ако мисли умело, мислителят може да изпълни своя дълг пред хората, дори и не прибъгвайки към обичайният вид труд. Йогът строи храм на двадесет прехода от пещерата, в която живее самотен. С мисълта може да се строи и помага на огромни разстояния и да се твори с нея. Може и да се помага на

онези, които са в нужда или беда, отдалечени или наблизно, изпращайки им мисъл, облечена във форма, съдържаща ясна картина на желаното състояние. Изпращайки далечен поздрав, може да го оформите в желанието и необходим облик, който ще окаже помощ. Едни правят това с молитва, но йогът постига желаното със своята творческа мисъл. Огнената, творческата мисъл, винаги се изпълнява. Тя не може да не даде следствия. Всичко направено от хората е следствие на мисълта. Широко поле за труд е отворено за мислителя, чието оръдие на труда е мисълта. Трябва внимателно да се следят водещите идеи на века. Те изковават живота. Възможно е да се вземе активно участие в това. Много полезни мисли могат да се изпратят през деня на света, на близките или на тези, които са в нужда. Ако се отхвърлят мислите за себе си, ще се освободи много време за творчески мисли. Така добрият мислител може да стане благословен център за околната местност и извън нейните предели, до където може да долети мисълта.

94. (22 април). Овластяването на мисълта е степен на ученичеството, която не може да се заобиколи и която не може да се избегне. През нея трябва да се премине рано или късно, защото обуздаването на мисълта е наложително. Отначало това е много трудно, но водата дълбае камъка, а настойчивостта разрушава всяка привичка. Привичките на ума са най-закоренелите. Дори и привичките на тялото са загнездени в ума. Да се обуздае тялото, да се обуздаят чувствата, да се обуздае мисълта-и трите са свързани тясно, но главен е умът, а над него-волята. Обуздаването започва с малкото, но с желязна, неотклонима настойчивост. Искат ти се да кажеш нещо ненужно — трябва да се сдържиш. Искат ти се да ръкомахаш — не трябва. Искат ти се да се засмееш широко — също не трябва. Сдържаността на чувствата довежда и до сдържаност на езика и обратно. Трябва да се сложи край на обичайното и привично изразяване на себе си, т.е. да се вземеш в ръце, защото сдържаността във всичко, с изключение на добрите дела и труда, е добре дошла, особено сдържаността на мислите и чувствата, ако не са от Светлината. Преодоляването на себе си означава замяната на старото, преодоляването, с новото, преодоляващото. Иначе ще си останете предишните. Трябва да се победи вехтия човек в себе си, този, който е, от този, който ще бъде. Новият свят ще бъде населен от ново

човечество. Със старите познания няма да се премине през вратата на Новия свят, както не може да полети нямащият крила. Новият свят, обаче, е отреден и преобразяването е неотвратимо. Процесът става вътре и при наличието на съзнателно и доброжелателно отношение към него става достъпен. Започва се с малкото, за да станеш след това голям. Принципът на започване с малкото е много практичен, защото от малкото семенце израства голямо дърво. Но трябва да се започне.

95. (23 април). Давам ви мира, който е в Мен, но не така, както го дава светът. В света ще има скръб, но имайте кураж, защото Аз победих света. Победител на света трябва да стане пътникът по Големия път. Побеждавайки себе си, той става победител на света, защото неговият микрокосмос е подобен на макрокосмоса. Управляващият себе си може да управлява и другите. Излекувалият себе си може да лекува и другите. Възвишилият себе си, може и другите да издигне. Овладелият своето съзнание, може да владее и съзнанието на мнозина. Пътят е през себе си. Друг път няма. Ако се постави тази най-голяма задача в света пред себе си като най-главна, най-важна, най-нужна и ѝ се посвети цялото време, овладявайки себе си в дреболиите, за да се достигне чрез тях и до голямото, тогава човек наистина стъпва на пътя към могъществото на духа. А нали в денонощието има 24 часа и всеки миг от тях може да се използва за достигане на голямата цел. Обуздаване на мислите, езика, движенията. Овладяване на себе си-какво може да бъде по-увлекателно от този процес, ако е разбран смисълът му. А животът е най-добрата школа и дава толкова възможности за усвояване на поставените твърдо задачи. Трябва да се увлечеш в тази работа, както се увлича труженикът в привичния му всекидневен труд. Може за всяка минута да се помисли какво и каква възможност дава за постигане на поставената цел. Целта е овладяването на себе си, т.е.преодоляването на себе си. Предполагат, че трябва да се преодолява нещо, намиращо се вън. Това не е вярно. Трябва да се победи само себе си. Победилият себе си на кръста, е победил Света. Дори и ръцете си не е вдигнал, за да се защити. И тогава външните обстоятелства ще се преклонят пред победителя на живота, и тогава стихииите ще станат послушни, и тогава заповедта на волята, насочена навън, ще бъде изпълнена.

96. (25 април). Борба до край и победа. Победа във всичко. Поражението е немислимо. С Мен в борбата, с Мен и в победата. Заедно във всичко. Главното е да не се отчайвате пред временната или изглеждащата неудача. Кой знае, може би Учителят иска да закали духа или да утвърди доверието пред лицето на привидното поражение. Затова настоявам да не се прибира оръжието, колкото и безнадеждни да ни изглеждат обстоятелствата за момента. Тъмната е картонен бик, който не издържа упорството на Светлината. Трябва, трябва да отстъпи тъмнината, независимо от яростното съпротивление и временните разгаряния. Как иначе да се съкруши врага, ако не с несломимата вяра в крайната победа. С Мен ще вървим, с Мен ще победим, с Мен към победата ще вървим.

97. (М. А. Й.) Доверието към Водещия докрай е мощен двигател. Ако силите са на привършване и огньовете гаснат, може да се намерят сили в любовта към Великото сърце и с обновената любов да се разпалят отново огньовете. Нека да не пресъхва тази любов към Великото сърце. Тя е мощен двигател, най-мощният от всички. Това чувство може да нараства и да се расте заедно с него. И ако решението е да се върви твърдо до край, независимо от всичко и без да се спира пред нищо и без да се смуцавате от нищо, то целта е достижима. Но издържат докрай само малцина. Болшинството се лута в страни и изостава. И колко нищожни са камъчетата, в които се препъва съзнанието. Много са и самозаблудите. Вървят след себе си, но не след Владиката и изпълват съзнанието и сърцето си със себе си, а не с Неговия Лик. Отдавна даденият завет: „отвърни се от себе си“, е забравен.

98. (Гуру). Трябва да се види закономерната последователност, в утвърждаването на Моето име. Да се даде по-рано е невъзможно, да се даде късно е грешка. Нужно е умението да се дава мъдро. Затова са нужни търпение и увереност, че всичко ще се извърши навреме. Много неща са били разрушени поради преждевременно утвърждаване. Всичко ще стане, но не по-рано, отколкото е нужно. По-добре е мълчаливо да се събира знанието, толкова нужно за бъдещето, отколкото да се съжالياва, без да се знае истинското положение на

нещата. А работите са добри и отсъденото ще стане. Да се порадваме на бъдещето.

МАЙ

99. (1 май). Препоръчвам да се смята всяка проява на враждебните сили като произлизаща от един център, независимо от това съзнателна ли е тя или несъзнателна. Тъмнината е монархична и йерархична, но в обратен смисъл, т.е. построена е по светлосянка, но в направление към абсолютния мрак. Такова разбиране на тъмнината ще позволи веднага да се ориентирате безпогрешно в противодействащите условия и да действате по съответен начин. Когато направлението не е открито и разумът счита, че това не е така, а приписва противодействието на каквото и на когото и да е, но не и на обградилата в кръг и зорко следяща тъмнина, защитният удар минава покрай целта, без да причини вреда; при осъзнаване на източника, обаче, лъчът се насочва непосредствено към него и причинява болезнени изгаряния. Тъмнината не обича разобличението, както и нейните служители. Бидейки осъзнати и разкрити, те веднага отстъпват. Силни са докато се крият зад нечии гърбове и защитният лъч не ги е забелязал и не се е насочил към тях. В това е тяхната сила. Силата не е в тях, а в тяхното неосъзнаване като източник и причина за всички злонамерености. Използват гризачи, насекоми и всичко, каквото им попадне, за да нанесат вреда, докато още не са разкрити. Най-добрата защита е нападението, т.е. удар с лъч светлина, насочена към тези, които стоят зад противодействащите. Ако можехте да знаете колко хитри, находчиви и изобретателни са в злодеянията си тъмните. Следовниците на тъмата активно се проявяват и си вербуват съратници измежду слабите сърца. Много съслужители на тъмнината позорят все още редиците на човечеството. Но те са обречени.

100. (2 май). Тайната на времето и пространството е неразривно свързана със същността на Огнения Свят. Тук и сега-това е същността. Там, където е мисълта на огненото съзнание, там е и съзнанието, независимо в миналото ли е мисълта или в бъдещето, тук или там, или където и да било. Същината на Огнения Свят прониква със себе си всичко, тъй като огънят е основата. Докосвайки се до основата,

съзнанието се докосва до всичко, което е скрито зад завесата на видимостта. Но не външния човек вижда огненото съзнание, а този, който е вътре. Душата на вещите вижда то. Вездесъщност, всевиждане, всезнание, в различни степени на постигнатост, са атрибути на съзнанието, докоснало се до огъня, атрибути на същността на огнената материя. Светлината също е атрибут на Огнения Свят. Огнените явления са извън времето, както и делата, и словото, и мисълта-затова подвигът и словата на Великата Жертва са и днес толкова актуални, както и преди хилядолетия. Огненото слово е извънвременно. Дори безсмъртието или продължителността на литературните и художествените произведения се обуславя също от наличието на огнени елементи в тях. Спомнете си думите за това, че и Луната, и Слънцето ще преминат, но думите на Огнения закон няма да преминат. Разделяйки явленията на временни и вечни, в основата на вторите ще бъде огънят.

101. (4 май). Отчитайте полезността на деня според минутите, прекарани с Мен. Кой и какво пречи отвътре да се увеличат тези минути и да се превърнат в непрекъснат отрязък от време? Тази съпротива и противодействие на обикновения човек в себе си, противопоставящ се на необичайността на Общуването, трябва да се преодолява с цялата сила на духа. Намираме време да насочваме мислите си към какво ли не, но не и за най-нужното. Но ще дойде ден и той е неизбежен, когато всичко това, което сега занимава и отвлича вниманието от Владиката, ще изгуби всякакъв смисъл и значение и ще стане ненужно, както са станали ненужни интересите на отминалите дни, примерно с десетгодишна давност, сега потънали в пълно забвение. Но мислите за Владиката са като островчета извън времето, в бушуващият поток на текущите явления, който отминава покрай нас. И няма за какво да се задържиш, няма за какво да се заловиш-всичко се носи и отминава, оставяйки неподвижен само Гледация. И ако Гледацият е с Мен, и ако е осъзнат потокът на Майя, преминаващ покрай него, това означава, че Гледацият строи своя дом върху скалата на вечната основа на живота. Дом за духа си строи там Гледацият.

102. (5 май). Леката пранаяма е необходима всекидневно за подържане на здравето. Физическото тяло изисква известни грижи и

внимание. Всеки заболял орган се нуждае от грижи. Малко загриженост, малко внимание и болестта го оставя. В случай на заболяване трябва да се укаже на заболелия орган как трябва да се държи за в бъдеще. Такива внушения и указания са много плодотворни. Здравият орган знае и сам своето предназначение, но заболелият забравя за него. Тялото се страхува от Стопанина и го слуша. Това трябва да се знае. Никога не трябва да се предавате или да отстъпвате пред болестта. Духът, в крайна сметка, винаги побеждава. Пранаямата нагнетява в заболялото място недостигащата енергия и процесът на оздравяване не закъснява да започне. Полезно е също да се съсредоточи съзнанието върху заболелия орган, с цел да се предизвика прилив на кръв и усещане на топлина и пулсации. Материята на тялото е пасивна и охотно възприема и изпълнява заповедта на волята. Здравите и силни хора, които никога до тогава не са боледували, в случай на заболяване обикновено стават напълно безпомощни и изцяло се подават на болестта, обърквайки се пред нея. Трябва да се борите докрай, не поддавайки се нито за миг на болестта със съзнанието, че духът е по-силен от тялото. И при дишането може сякаш да се изтласква болестта от организма. Психическата енергия е универсалната панацея за всички болести. Трябва да се държи неотменно през цялото време в подсъзнанието протичащият процес на оздравяване. Не на болестта, а именно на излекуването и подобряването. Лекарството е спомагателно средство, главното е огнената енергия, агни. Организмът може да се поляризира положително или отрицателно, в зависимост от заболяването, но за сигурно след обичайната пранаяма може един, два или три пъти в продължение на деня да се даде на себе си минус. Всички процеси в лабораторията на човешкото тяло могат да бъдат подчинени на волята. Мислите повлияват много. Често болестите се предизвикват от вредното направление на мислите, от тревогата, безпокойството, огорченията, въздействията на околните, болните, намиращи се наблизо и т.н. Въздействието на средата често може да бъде убийствено. Тези влияния трябва да могат да се неутрализират.

103. (6 май). Нима слънчевото съзнание не озарява със своите бои и светлина всичко, към което се насочи неговия лъч? А щом като това е така, то да се попадне в сферата на лъча на слънчевото съзнание

е благодат. И това е по цялата Йерархия, от горе до долу. Дори погледът на човека или твори, или поражява и носи или благо и светлина, или тъмнина и убийственост. Наред с невидимите си излъчвания, хората предават с погледа си естеството и на тези въздействия. Не е възможно човек да предава с погледа си светлина, ако е изпълнен с тъмнина, както и да не струи от очите му светлина, ако аурата му е светла и сияйна. По този начин човек носи светлината или тъмнината в самата си същност, насищайки с техните еманации и пространството около себе си. Като носител на огнени енергии човек постоянно излъчва в пространството тяхната тоналност, която е от същата гама, на която е настроена и арфата на неговия дух. И тя може да звучи в ключа на страха или на безстрашието, на предаността или на малодушието, на суетата или на тържествеността, на любовта или на ненавистта. С една дума-на всяка положително или отрицателно качество на духа или на тяхната симфония. Всеки човек може волево да утвърждава в себе си ключа на звучене и да бъде носител на светлина или на тъмнина за хората. Това е и голямото значение на качествата на духа, че те са пространствени по характер и въздействат на обкръжението, оказвайки му влияние в широки граници, понякога и на огромни разстояния. За това разпространение на човешките въздействия много способства и мисълта, чийто обхват е безпределен. Много благодат или зло може да се сътвори в лъча на съзнателната мисъл. Така всеки човек на планетата, като носител на висши енергии, е отговорен за това какво се излъчва в околната среда чрез него.

104. (7 май). Приятелю Мой, знанието, обременено със земни огньове, към Нашите върхове няма да поведе. От знание до знание има разлика. Някога е било казано, че земната мъдрост е вражда против Бога. Това знание е зло. От него са войните и разрушенията и всички ужаси, не един път посещавали Земята. От него произлиза тъмнина, а не светлина. По-добре е съвсем без него, отколкото с него, тласкащо към унищожение човечеството и планетата. Знанието на Светлината, носещо на света мир и разцвет и създаващо ценности на духа, него Ние искаме да утвърдим на Земята, в името на общото благо. Не в името на благото на отделни личности, класи или народи, а на всички, на всички, на всички. Новата наука на Новия свят ще даде това знание на хората, наука, не отричаща действителността на съществуващото и

космическите пътища на човечеството. Тя ще насочи човека към далечните звезди и светове и към опознаването на техните тайни и тайните на пространството. Всичко е открито, всичко е достъпно и науката ще насочи победния си ход към познанието на всичко, което ни заобикаля.

105. (8 май). Ако най-доброто, което е в нас, се побеждава от лошото, каква е ползата от това, че е по-добро. Само побеждаващото по-добро е добро. Много добри, но ненужни хора пълнят небето и Земята. Не те са солта на Земята. При Нас добротата на човека се оценява по друг начин. Нека бъде дори и лош, но да е полезен на еволюцията-ето нашият критерий за доброта. Добротата и лошотията са относителни. Необходимо е духът да се въздига, независимо от това добър ли е човекът или лош. Възходът може да включва в себе си: разширение на съзнанието, придобиване на опит в живота, утвърждаване необходимите качества на духа или труд, полезен за Общото благо. И не винаги човек сам може да съди издига ли се или пропада. Понякога и при най-блестящите земни условия и привидни достижения се извършва падение на духа, а понякога-обратно. Предоставете да съдим Ние, отдавайки на Мен Моята скръб и Моята радост за вас. Вашият път е към Светлината, която Ние носим за хората. Значи, пътят е само с Нас-винаги, навсякъде и във всичко.

107. (9 май). Достигащите са толкова малко, защото е трудно да прекрачиш през себе си и да оставиш себе си назад, да се разделиш със своето малко „аз“.

108. (11 май). Няма и не може да има такива обстоятелства или условия, при които духът на човека да не може да се въздига, ако сърцето се стреми нагоре. Но ако сърдечните огънове са угаснали, подеът е невъзможен.

109. (13 май). Указанията, давани в Учението, трябва да се прилагат мъдро. Буквалното изпълнение на някои съвети не винаги е полезно или целесъобразно. Например по въпросите за храната, която на височините е една, в низините-друга, по време на път е една, а при

стоене на място-друга, за хамалина е една, а за човека на умствения труд-друга, за болния е една, а за здравия-друга. Няма общи мерки и няма общи правила. И така е във всичко. Учението се прилага мъдро в живота, без да нарушава настройката на организма. Безусловно вредни при всякакви условия са разлагащите се продукти, раздразнението, злобата, страхът, завистта и т.н. Нещата, които са вредни безусловно, трябва да се разграничават от всички останали явления и да се избягват. Дори виното, като лечебно средство, е полезно, особено от грозде.

110. (17 май). Часът на Моето явяване се приближава. Да се порадваме не на многото, а на малкото. Това малко, но добро, дори и в най-лошото, е по добро от лошото, дори и в най-доброто, защото доброто, даже в лошото, носи в себе си светлина и това, добро, което го има във всичко, сътрудничи със светлината. Затова да се порадваме на доброто, защото в него е светлината. Как може да се преуспее? Само чрез връзката с Учителя единствено. Тя трябва да се укрепва постоянно и над всичко, дори и тялото с всичките му чувства и течението на мислите. А напред какво? Лъч, асимилиран усилено. Лъчът е многостенен и по неговите страни се разпределят съзнанията. Всеки звучи в своята тоналност, съответстваща на цвета на лъча. Такива, основни, има седем. Лъчът е над преходните явления, както и Моят дух е над накипа на живота. Всяка загуба е придобиване на нещо. Трудността е възможност за победа. Аз съм в теб Съществуващ от вечността, проявяващ Лика на вечността сред това, което е преходно. Аз съм вечен, но ти, преходният, не. Вечен си ти, но не преходният в тебе. Борбата и победата е във всичко. Поражението е немислимо. Нима слънчевото съзнание не озарява със своята светлина всичко, върху което попадне неговия лъч? И ако това е така, то да попаднеш в сферата на слънчевото съзнание е благо.

111. (18 май). Владиката е близък извън всичко: извън телата-физическото, астралното и менталното, извън всички движения, които стават непрестанно в тях и всички изменения в тях, извън живота и смъртта, извън всички разстояния и понятия — „тук или там, горе или долу, далеко или близко“, извън всички представи и времена-днес, утре, вчера, извън временните състояния на съзнанието. Владиката е с

теб сега, навсякъде и винаги. С такова разбиране за Моята близост върви през живота ученикът. И няма нищо нито в този свят, нито в Онзи, нито в Световите, което би могло да отнеме от него осъзнаването на неразделността и сливането в духа с Владиката. Така че, където, както и каквото и да става или да се случва, отдалият Ми сърцето си неразделно пребивава с Мен. Всичко и всички се опълчват срещу дръзналия да затвърди Моята близост, но този, който е с Мен, винаги излиза победител, макар и да са неизбежни борбата и часовете на изпитания. И когато те настъпят и стане трудно, трябва само да се помни, че най-близко от всички и от всичко и над тях е Владиката.

112. (20 май). Доктрината на напрежението има в предвид това обстоятелство, че в напрежението се раждат възможностите. Дори мълнията не пламва без напрежение на полюсите. Разликата е в това, че враговете на Светлината тръгват от напрежението на разрушението, а Ние-на създанието и умножаването на строителните възможности. Също и творчеството е свързано с нагнетяване на напрежение в полюсите. Законът е универсален. Дори зараждането на новите животи е подчинено неотклонно на този принцип. В застоялата неподвижност на блатото има само разложение и загнилост. Животът е в движението. Диалектиката на природата е в полярността на явленията. Еволюцията е в процеса на напрежение на противоположните начала. Доктрината на напрежението е основа на еволюцията на света. Мирното съревнование усилва течението на еволюцията. Затова Ние сме за мир на Земята завинаги.

На 21 май умря Ю.

113. (25 май). Помръкна светлината над столицата и служителите на общото благо станаха изведнъж с един по-малко.

ЮНИ

114. (11 юни). Висшето Ние даваме на най-добрите. Ти си Наш завинаги. В тези стени беше намерен отново пътят и неговото име е народно благо.

115. (12 юни). Сине Мой, ти си прав, целта не е във външните условия, а в състоянието на духа, който се издига над тях и ги преодолява. Целта е да се съхрани огънят, без да се изгуби и да се приумножи. А всичко, което е отвън, е маловажно, защото външното не можем да вземем със себе си в дългия път към звездите. Нека наблизко да се носи потокът на живота, на брега на който стои Учителят и го съзерцава, а до него е ученикът. Навлизайки в потока и отъждествявайки се с него, влезлият губи способността си за разпознаване на Майя. В света ще има скръб, но Аз победих света издигайки се духом (в духа) над света. Външната тъмнина е в света, но Светлината на света е над нея. Животът на духа е вътре. Неговата орбита е безпределността. Външният свят служи само като стълба за изкачването, тъй като сам по себе си е лишен от значение поради преходността си. Той не е цел, а средство и не сам по себе си, а като подножие на духа (в устрема му към върховете). А всички дейности в него са изпитания за духа, носещи опит и знания и възможности да се върви и да се достигне по-високо, ако духът разрешава правилно техния смисъл. Призовавам духом да се издигнете над бездната на живота и да се изправите духом, защото е нерушим и неунищожим вашият дух, съществуващ във вековете. Не онези, живеещите единствено в Плътния и чрез Плътния свят, не! Не те са победителите на света, познали света. Слепи са те. А ти си зрящ. Тогава ще отдадеш ли първородството си за илюзиите на преходните сънища на земния живот, толкова кратки и смутни.

116. (13 юни). Пренасянето на битието в мислите ще бъде ново стъпало на разбиране на живота. Фактически съзнанието живее чрез мислите и в мислите, но Майя го отвежда към видимостта на външния

свят и затъмнява обстоятелството, че без мисли то не може да живее. Ясноразбирането трябва да замени предишните представи за значението на мисълта и тя да застане начело на ъгъла, тъй като мисълта е основата.

117. (14 юни). Желаетият успех, не претендирай за нищо. Живеещият в мечти, помисли за мрака на низините. При отхвърляне на физическата обвивка човек изоставя всички земни вещи и се издига по-нагоре, същото става и при отхвърляне на менталното тяло, когато човек изоставя цялото си ментално обкръжение, за да се издигне още по-нагоре. Оставяйки земното, в своята цялост той не губи нищо, същото става и при отделянето на менталната му обвивка. Както човек не трябва да се отъждествява с това, което е около него на Земята, така и с менталния свят. Потокът от земни, астрални и ментални явления тече през съзнанието или съответните обвивки на човека, не представлявайки сам по себе си същността на самия човек, духът на когото е над трите. Дори и за десет години обикновено рязко се променя съдържанието на трите потока, течащи през съзнанието. Устременият дух трябва да се разграничи от тях, без да се отъждествява с нито един от тях. Този поток от течащи покрай него явления ще го посрещне и в Надземния свят. И трябва да се разбере скоротечността и преходната природа на всичко, през което преминава духът на човека. Всичко тече, само той е неизменен, Гледащият.

119. (16 юни). Ако навън всичко е прекрасно, но в сърцето не гори огън, това не е добре. Ако навън всичко е лошо, но сърцето пламти-това е победа. Само по тези признаци може да се съди, всички останали съждения ще бъдат погрешни. С никакви думи не може да се прикрие започналото разложение, ако сърцето е угаснало. Работата не е в това къде, какво и как става нещо вън, а в това какво е състоянието на вътрешните огънове. Угасването на храмовия огън някога се е наказвало със смърт, така наказва себе си с духовна смърт и човекът, угасил сърдечните си огънове. Светилниците на духа трябва да се държат запалени, независимо от всичко останало. Друго решение няма. Героите и подвижниците духом са тържествували винаги над външното и тяхната победа, геройство и подвиг са в това. Но

помръкналият духом и сломеният от живота вече не е герой, вече не е подвижник и подвигът му е непознат. Да се опазят огньовете на духа от всичко и от всички и да не се позволи те да угаснат, ще бъде геройство. Те могат да угаснат в опиянението на благополучието или пък в студ и глад, но все пак в нужда и лишения е по-лесно да се съхрани огънят, отколкото в доволство и изобилие. От тук и задачата, стояща над всички останали-да не се позволи на огньовете да угаснат. И ако всичко друго е загубено, а сърцето пламти-това е победа, но ако то е угаснало-това означава край, разложение и смърт.

120. (17 юни). Неизбежното не може да бъде избегнато. Еволюцията на света е неизбежна. От тук са и нашите победи над стария, заминаващ си и обречен свят. Крайната победа е неминуема. Тя е отпечатана в свитъците на предстоящото. Светлината ще победи силите на разрушението и тъмнината.

123. (18 юни). Тягостното усещане е от осъзнаването на възможността за нечувана световна катастрофа. Основите са разклатени. Подземният огън е напрегнат. Маси от кафяв газ на вълни душат низините. Пробивът на подземния огън ще предизвика катаклизми. Предупреждение имаше — Чили. На света е нужен мир, за да се обуздаят силите на разрушението. Гълъбът носи спасението на света. Напрежението на сферите е необичайно. Изтънченото съзнание служи за барометър на планетното състояние-и все пак не тъмнината е напред. Даваме сигурна гаранция за победата, но трябва да се преживее преходното време. Вълните на заминаващата си Кали Юга се редуват с настъпващата Сатя Юга и скоро ще започнат видимо да отстъпват и да намаляват. Всички успехи и победи на тъмата са привидни, временни и безплодни, защото са лишени от основа. Тяхната машина продължава усилено да работи, но на празен ход. Очаква ги поражение във всичко, по цялата планета. Знамето на победата се вее над света. Новият свят ще победи. Но е тежко на бедното сърце, носещо кръста си на Земята.

124. (19 юни). Съдията е в себе си, той е и изпитващият. Той също е и Гледащият. Той е и решаващият, как е преминало поредното

изпитание. Животът е училище. И разумният ученик използва всяко изпитание, за да оцени безпогрешно своите сили, своите слаби места и за да има ясна е непредвзета представа за себе си и за това как напредва по пътя. Колко лъжливи представи за себе си, за своята преданост, за своята твърдост, целеустременост и възможности има в началото! Но животът безмилостно сваля розовите очила и пелената от възторженост и самоизмама и поставя лице в лице с невеселата очевидност и своята оголена същност без всякакви украси. Свалят се маските и от околните и той вижда, че е сам и изоставен от всички! И лъжливата дружба бледнее и вехне. И собствените недостатъци и слабости се трупат като планина и изглеждат сякаш растат. И ти се струва, че Учителят те е изоставил. И кармата стиска клещите. И изходът е затворен, но трябва да се премине и през това, помнейки, че всичко това са само вежи по пътя. Чудовищата пред прага яростно пазят входа и няма да пропуснат този, който се уплаши от тях и реши, че по-нататък не може да се премине или който отстъпи. Решението е едно: добър или лош, силен или слаб, болен или здрав, сит или гладен, успешен или не, млад или стар, с приятели или сам, но пътят не се прекъсва и не може да се прекъсне от никого и от никакви условия. „Вървя, вървя Учителю, независимо от всичко, към Тебе вървя, владико и нищо: нито тук, нито там, нито в този свят, нито в онзи няма да ме задържи“ -така напредва ученикът, обръщайки се към Учителя на Светлината.

125. (24 юни). Да се пише може при всякакви условия и навсякъде (ако съсредоточването позволява), както и да се мисли и да се получава поток от мисли отгоре.

127. (26 юни). Попадналият в тресавище са засмуква неотвратимо и загива, ако няма за какво да се хване с ръка. По същия начин притегля съзнанието и Плътния свят, ако се изтърве спасителната нишка на Йерархията. Затова препоръчам да се захванете за Мен здраво и да се държите, както се държи удавник за подхвърления му спасителен пояс. Хиляди магнити на земните мисли като кукички са протегнати отвсякъде към съзнанието, за да го привържат към Земята и да го задържат при земното. Но е даден

устремът нагоре, към Йерархията, към Светлината, към Владиците. Нека поне мисълта за неминуемата смърт помогне да се разбере, че всичко, което ни заобикаля, е нищо и няма краен смисъл, а е дадено на човека само временно. И тялото, толкова близко на духа, ще увехне, ще отслабне, ще остарее и ще умре, и всички вещи ще станат ненужни, и хората ще си отидат, както са си отишли от живота и тези, които са били по-рано. Духът усеща истината, но умът не иска да приеме неизбежната загуба на всичко и си създава от всичко наоколо илюзията за постоянство, устойчивост, както и идеята за призрачна собственост. Но ето че идва краят. С какво ще замине човек там, където освен знанията и опита, придобити в живота, друго нищо не може да вземе повече със себе си!

128. (28 юни). Трябва да се съумее да се преживее реакцията на съзнанието на напрегнатия устрем. Гребен и падина на вълната, действие и противодействие, манвантара и пралайя-всичко това е само ритъм на постъпателното движение. Пралайите на съзнанието са неизбежни. Опитният пътник мъдро ще изчака спадането, знаейки, че след него неминуемо следва подем. Неопитният сляпо ще реши, че всичко е свършено и че целият труд е напразен, и че напред няма нищо. Опасен момент, криещ много последици. Но трябва да се помни, че придобитото е неотнимаемо, че съзнанието се издига ритмично, че този ритъм на вълните се редува на принципа на пулсациите. Всичко ще се върне, но с нараснала сила. И нищо не е загубено, защото всичко е вътре и е погребано временно, както животът под снежната покривка, за да се събуди през пролетта отново. Мъдрецът прекарва времето на пралайя без да започва големи дела и без да изпада в отчаяние от усещането за свитите възможности. Всичко е напред. Ще пламнат отново огньовете на всички натрупвания, но трябва да се изчака. Насила не могат да се предизвикат огньовете. Нещо трябва да се укрепи вътре и да пусне корени. Дори зърното трябва да бъде погребано за известно време, за да покълне и даде плод. Законите са еднакви във всичко. Помнете това и вярвайте в победата.

(Днес видях в съня си Гуру — той се беше събудил след завръщане от Надземния свят и каза, че е видял там много интересни неща).

130. (29 юни). Окоето вижда това, към което е насочено. Също и мисълта. Умът реализира тези мисли, към които е насочено съзнанието. Сферата и характера на мислите се определя от съзнанието и изборът зависи от него. Привходящите условия имат значение, но не решаващо. Този свят от мисли, в който живее човек, в значителна степен зависи от самия него. Знаете, че великите хора при най-невъзможни условия са създавали своя сфера от творчески мисли, често намиращи се в пълен разрез с мисленето на околните и често са запечатвали с кръвта си независимостта и свободата на своите мисли. Това, обаче, е съдба на великите духове или на тези, които са решили да наложат своето право на свобода на мислене. Всички позовавания на влиянието и на въздействието на средата се раждат от слабостта на духа. Няма нищо, което да не би могла да преодолее психическата енергия на човека, подържана от силната воля. Да не наложиш независимостта на мислите си от обкръжението означава да се отдадеш в неговата власт и да му се подчиниш. Или роб, или господар на своята мощ — средно положение няма. Властта е над себе си и опитът също се придобива върху себе си. Изправилият се дух няма да посегне на ничие съзнание и свобода. Всичко става в самия себе си, вътре: и борбата, и победата, и достигането на ново стъпало. Благославям ви да изправите волята си на борба за утвърждаване освободението на съзнанието от властта на явленията на текущия ден и заобикалящите плътни сфери и да се издигнете духом над бездната на живота.

ЮЛИ

133. (2 юли). Как ще звучи Моето, ако го заглушава своето. Или Моето, или своето-каквото изберете. Избралият в пълна степен Моето, ще получи от Мен напълно. Избралият своето, от Мен няма да получи. Докосвайки се към Моето трябва да се забрави за себе си и да се помни, че само пълното отдаване и пълната устременост ще бъдат гаранция за успеха. Моята Дума е неизменима и ако казаното не бъде изпълнено, значи че или Планът е променен, или условията за неговото изпълнение не са спазени. За изпълнението са необходими и двете страни. Затова Той е попитал: „Вярваш ли?“, тъй като без наличието на нужните елементи в съзнанието на получаващия помощта, тя не идва. По-добре е да се сърдиш на себе си, отколкото на Владиката и по-добре е да търсиш наблизо, отколкото надалеч. Отричането от себе си не е лесно. От тук и многото неудачи и безплодни опити. Но когато Моят Лик господства в съзнанието, измествайки всичко и засенчвайки всичко, успехът е обезпечен. Успехът върви след Моите хора. Но той не трябва да се разбира само в порите или материалните придобивки. Целесъобразността изисква да се има в предвид окончателната победа на духа и духовното преуспяване. Да се преуспява в духа може навсякъде и при всякакви условия, но ако сте с Мен. Да бъдеш духом с Мен ще бъде гаранция за успеха. Никой и нищо не може да попречи тогава да се събере обилната реколта. Изисквам съзнателното утвърждаване на Моето постоянно Присъствие, за крайната победа над властта на земните обстоятелства и яростта на плътните условия. Ще се убедите сами как отстъпват противодействащите условия пред силата на обединеното с Мен в духа си съзнание. Аз съм с тези, които са с Мен. Прост е този закон за сливането в духа. Трябва само да се застане по-близо, трябва да се застане толкова близо, че всичко пречещо да изчезне напълно. Така ще постигнем победата.

134. (3 юли). Никой не може да гарантира за своето бъдеще. Но този, който познава закона за причинността и го спазва точно, може.

Законът е прост: каквато е причината, такава е и следствието. Зърното ражда по своята природа и в точно съответствие с нея. Но да се знае това е малко. Знание без приложение е безполезно. По-добре е да знаеш по-малко, но да го прилагаш, отколкото много, но без приложение в живота. Не приложеното знание ще послужи за осъждане, а приложеното-за заслуга.

(Видях на сън Гуру, вървах към него и мислех за това да изглеждам достойно).

135. (4 юли). Когато екранът на съзнанието е зает от Лика на Владиката, а сферата на съзнанието е запълнена с Неговите Лъчи, получаването на послания става неизбежно. По този път, съзнателно или несъзнателно, са достигали всички. Разбира се, че при това е нужно и сърдечно изпълване, защото водещо е сърцето. Било е казано: „Мисълта води човека“, но мисълта се води от сърцето. Любовта и ненавистта имат за цитадела сърцето, както и всички останали чувства. Но светът се движи от ненавистта или любовта, т.е. от доброто или злото. Силата на мисълта зависи от силата на огъня, вложен в нея от сърцето. Значи трябва да се научим на умението да искаме чрез сърцето. Но откъде са тогава толкова неизпълнени сърдечни желания? Това, обаче, е само привидно, защото някога и някъде сърдечната мисъл ще се изпълни непременно, може би дори тогава, когато съзнанието, родило тази мисъл, вече да я е надраснало и да не се нуждае от нейното изпълнение. Колко такива закъснели изпълнения на отдавнашни желания стават в живота на човека (тъй като човек желае винаги), колко ненужни вече среди и ненужни вече обстоятелства. Дори в течение на един живот може да се наблюдава как нещо страстно желано в младостта става ненужно и обременяващо по-късно. Трябва да се желае внимателно и много предпазливо; колко често и с какво разочарование гледа на някога страстно обичания човек разлюбилото сърце! Но следствията, породени от желанието, ще се наложи да се носят докрай, сега или после, в този живот или в другия и да изчерпи енергиите на сърцето ще трябва този, който ги е породил. И кой знае дали не са се стремили страстно един към друг някога двамата човека, сега приковани от кармата един към друг като каторжници към веригата. Изтокът решава проблемът много просто, убивайки желанията, за които, най-общо погледнато, няма граници и

предели. Колкото и каквото и да има човек, на него винаги му се иска повече. Убивайки желанията, човек се освобождава от кармичните следствия. Йогът заменя желанията с устременост, преобразувайки по този начин нисшите енергии във висши. Желанието е твърде тясно свързано с астрала, който дори и се нарича тяло на желанията. Да се удовлетворяват желанията е все едно да се опитваш да напълниш с вода изгнила продънена бъчва, цепнатините на която ще се разширяват с всяка нова порция вода. Пътят на удовлетворяване на желанията не е правилен. Този, който желае, не може да придобие власт над себе си, тялото си и света.

136. (5 юли). Смордно е дишането на хората. Въздухът, постъпвайки в белите дробове на човека и окислявайки се в тях, влиза в непосредствено съприкосновение с кръвта на човека и се пропива с нейната същност. Дишането на много болни е зловонно. Дишането при раздразнение е зловонно. Дишането носи върху себе си отпечатък на същността на човека. Дишането на подвижника е благоуханно. Дишането на здравето е благоуханно. Дишането на човек с високи и светозарни мисли е благоуханно. При достатъчно развито чувствознание и изостреност на обонянието, по дишането може да се определи здравето, болестта и състоянието на човека. С всяко издишване човек очиства или заразява заобикалящата го сфера, често на далечно разстояние. Хорските сбирщица са напоени с отровните еманации на дишането, особено публичните домове, казината и всички места, където се проявяват земните страсти. Чистата или замърсена мисъл веднага се отразява на издишвания от човека въздух и той нерядко се задъхва в атмосферата, заражена от неговите собствени мисли и чийто въздух е отровен и от него. Двата полюса се проявяват в чистите и нечисти мисли. Съприкосновението на хората един с друг, когато дишат един и същ въздух, има по-дълбоки последствия, отколкото обикновено се смята. Много болести и немоци се предизвикват от такъв контакт. Защото човек вдишва в себе си, вкарвайки в своя микрокосмос, заразените и отровени частици материя, които преди малко са влизали в състава на друг човешки организъм — болен, раздразнен, зъл, огорчен, ненавиждащ и т.н. Ако се замислим по-дълбоко върху ставация процес, може да се ужасим от опасностите и възможностите за зараза, които носи в своето дишане

човек. Благовонно, животорно и полезно е дишането на много растения и дървета, особено хвойновите, които са като живи озонатори на живота, действащи постоянно. Съчетано с другите излъчвания, дишането влияе особено силно. Чрез дишането може да се предаде болест, както и здраве. Можеш да подишаш на болния орган и да го излекуваш, но може и обратно-да предизвикаш болест в здравия. Дишайки върху човека с определена мисъл, можеш да му повлияеш благотворно или зловредно. Съвместното пребиваване на хората в едно помещение е свързано с много неизбежни последствия, тъй като самият въздух в помещението ще бъде носител и предавател на техните добри или зли качества, на тяхното здраве или болест. Би могъл да се защитиш, ако знаеш и разбираш от къде те заплашва опасността, но мнозина даже и не подозират за нейното съществуване. Медицината признава възможността за предаването на така наречените заразни болести чрез дишането, но се ограничава само до тях, без да отчита, че с дишането си човек заразява другия даже и със своето настроение. Но защитата е възможна, ако знаеш степента и дълбочината на опасността. Можеш да победиш врага само ако знаеш неговата сила. Дишането в заразено помещение е вредно. Или открит въздух, или щателно проветряване на помещението. В болниците, където е имало много страдания, въздухът е убийствен: необходими са озонатори и слънчеви лъчи. Естествените озонатори-хвойновите дървета, са най-добри. Дисциплината на мислене избавя от самоотравяне. Промяната на местожителството и пребиваването сред природата могат да направят чудеса. Трябва много внимателно да се отнасяме към това с какви хора се налага да дишаме един и същ въздух, защото да се избегнат взаимодействията е невъзможно. За защита може да служи психическият скафандър, носен постоянно. Полезно е също при сутрешното дишане да се изхвърля от организма чуждата зараза или болест, създавайки психически имунитет с това. Психическата защита ще бъде и физическа защита. Често причината и коренът на болестта трябва да се търси в наличието на контакт с болни хора, предаващи своята немощ чрез дишането. Разбере ли се причината, по-лесно ще се предпазиш. От неизвестен враг е трудно да се предпазиш, но разобличеният враг вече не е опасен, тъй като срещу него могат да се предприемат мерки за самозащита. Ментата и евкалиптът са мощни очистители, а също и хвойновата смола и

хвойновите коренчета, пречистен терпентин-живица (рус.), борово или елхово масло. Най-добре е да се седи по-далеч от събеседника, за да не ви достига дишането му.

Сега знаеш причината на заболяването си и, следователно, можеш да се лекуваш. Поради теснотията, околните са отровили атмосферата с дишането си. При животът в общините (сангха) всеки е имал своя отделна килия. Така е било разпоредено от Самия Него (Татхагата).

Болестта може да се изтласка от организма чрез дишането.

137. (6 юли). Всеки предмет, съществуващ в света, представлява разрез на Безпределността, тъй като с миналото и бъдещето си се докосва до нея. Това се отнася за всички явления от живота, тъй като нища няма нито начало, нито край. Понятията време и пространство особено ярко подчертават това отсъствие на завършек или край, но това качество се разпростира и върху всички вещи и явления от света. Може да се проследи раждането и смъртта на всяка вещь по съставляващите я елементи, с които тя се съприкосновява с безпределността. Нищо не започва и нищо не свършва, но всичко само продължава, видоизменяйки се във вековете. Това дава възможност да се видят елементите на вечността във всички явления на живота и така да се приобщава съзнанието към това, което съществува винаги, т.е. към безсмъртието на битието. Съзнанието, наситено с елементите на безпределността, става само безсмъртно, което позволява да се съхрани неговата непрекъснатост при смяната на обвивките му. Вечният живот е този живот, който съществува наоколо, тъй като той, изменяйки своите форми, никога не умира. По този начин всеки момент от настоящето може да се разглежда като разрез на безпределността, проявена във временността на дадения момент. Това разбиране позволява всеки разрез на обстоятелствата на всеки период от живота да се проектира в бъдещето, за да може по характера на настоящите причини да се изведат свойствата и особеностите на бъдещите следствия. Това позволява същевременно да се създават в настоящето такива причини, които да породят желани следствия в бъдещето. За Нас всичко е само следствие. Така творим Ние. Зърното, кълновете и плодовете са едно и също нещо. Причините и техните следствия са като зърното и плодовете. Не е възможно причините да не

пораждат следствия или пък гнилите и негодни семена да дадат добри плодове. Големите причини пораждат и съответните следствия. От нищожното ще се роди нищожества. Но от малкото може да се роди голямо и даже огромно, както едно мъничко семенце може да покрие с растителност цял континент. В този аспект няма големи и малки дела, тъй като всички те растат в пространството. Така неотвратимо растат добрите и лошите зародиши на различните свойства, склонности и привички в съществуването на човека. Малкото и едва забележимо днес може да стане голямо и огромно утре. И е добре, ако то е от Светлината, а не от тъмнината. Градината на съзнанието изисква грижа и наблюдение. Много добро и лошо се намира понякога там. И всичко това неотвратимо расте, ако се полива с живителната влага на вниманието, т.е. ако мисълта се спира на едно или друго свойство, подхранвайки го със своята енергия. Ако се отнеме мисълта от която и да е привичка или склонност на човека, те умират, лишени от храна. По този начин може да се отглежда всеки стрък в градината на съзнанието, поддържайки добрите с мисли и унищожавайки лошите чрез прекратяване на мислите за тях. Защото стръковете, цветовете и плодовете в градината на съзнанието живеят и се хранят чрез мисълта. Много мисли преминават през сферата на съзнанието на човека в течение на деня. Колко са добрите от тях, донасящи добри следствия и колко са тъмните и злите-ето за какво трябва да се грижим. Обиталището или домът на духа, който подготвя за себе си в Надземния свят човек, се изгражда чрез мисълта на текущия ден.

138. Цветята и плодовете им могат да послужат за украса, а бодлите да убодат болезнено. Всички строят, но въпросът е в това мъдро ли строят. Един издига тъмница за себе си, друг строи палат. Но всеки ще живее в това, което е сътворил сам за себе си през живота. Затова грижата за мислите е грижа за бъдещето, тъй като от мислите си никой не може да избяга — нито на този свят, нито на онзи. Значи дисциплината на мисълта е най-краткият и верен път към бъдещето. Значи мислите за прекрасното са този строителен материал, от който ще бъдат изградени стените на дома за духа. Значи, служенето на красотата ще бъде това светло строителство.

139. Ще мислим заедно как и с какво да помогнем на Родината. А да се помогне може много. Достъпът до съкровищницата на мисълта дава тази възможност. Импулсът на безпределността усилва мисълта, т.е. позволява на всяка мисъл да продължава да се развива по заложеното в нея направление. Много се задоволяват с достигнатото, но импулсът на безпределността устремява напред-към по-нататъшното логическо развитие на всяко положение. Край няма-всичко продължава, разширява се и се задълбочава. И ако огньовете са запалени, то по-нататъшното последователно развитие става възможно и лесно достижимо. Мисълта сякаш сама се устремява напред, по-нататък, към разширяване и задълбочаване на това, което е заложено в нея. Мнозина зад настоящето не виждат бъдещето, т.е. не могат да уловят следващата степен от еволюцията на дадено явление или момент, но запаленото съзнание може. Всичко, положително всичко може да бъде развито и подобро и по неутъпкани пътища, ако съзнанието позволява.

140. (13 юли). В потенциал на човека е дадена власт над целия невидим и видим свят. На него му е дадено да бъде господар на проявения свят. От тук тази власт се разпространява върху всички състояния на човека, а също и върху състоянието сън. В тази негова част, където сънят представлява отражение на дневните звучения, особено ярко действат законите за причините и следствията. Нещо, което е победено, преодоляно и утвърдено в състояние на бодърстване, ще прозвучи като такова и в сънищата на човека. Моментът на заспиването е важен поради това, че тогава се установява, един вид, направлението, по което се устремява тънкото съзнание на спящия. По време на сън мозъкът обикновено не може да действа, но поетото от него направление преди заспиване продължава и поради това определянето на направлението на мислите преди заспиване ще бъде мъдро решение. Земните припеви, даже и да не са лоши, няма да дадат храна на душата. Сънят представлява храна за духа, който през това време черпи сили от надземния план. Сънят е универсално явление. Пралайята и манвантарата, или пулсацията и ритъмът обхващат в себе си всички явления от живота-до Космоса включително. Заспалата през зимата природа през пролетта се събужда отново, и така е навсякъде и във всичко-редуване на състоянията. На човека е дадено да властва

даже и над състоянието на пралайя, установявайки преди нея направлението на линията на духа, тъй като сънят, в аспекта на земното съществуване, е малката пралайя на съзнанието.

141. (14 юли). Човешки дела-така ги наричаме Ние, тъй като те обхващат в своята орбита крайните земни сфери. Задачата е да се опъне нишката на живота извън тези предели в безпределността. Но как и къде? Да се опъне към Мен, защото Моят свят не е от този свят. Аз съм извън пределите на ограниченото еснафско съществуване. Да загубиш себе си, да загубиш душата си — значи да изоставиш своя малък свят и да се докоснеш до съзнанието на големия свят. Този свят не е ограничен нито от времето, нито от пространството-той включва Космоса в себе си, с всичките му форми на проявен живот. Космическото време няма нищо общо със земното. Това, което на Земята е настояще, в Космоса може да бъде бъдеще, миналото да стане настояще, а някъде в невидимите сфери и бъдещето се проявява в настоящето. Земното време е безсмислено дори и на Марс. Дори понятията горе и долу са относителни в противоположните точки на Земята. Всички земни понятия и представи са относителни. Но сферата на вечната Космическа мисъл е абсолютна в своята основа. Ние утвърждаваме Огнения свят, който е вечен и е лишен от земната относителност. Не са относителни и великите космически закони. Ето защо говорим за Основи, върху които се изгражда Светът. Основите са непоколебими, макар и потокът от жизнени форми да тече в океана на вечността, изменяйки се и еволюирайки непрекъснато в стремежа си към съвършенство. Докосналият се до безпределността ум открива вечното във временното, събирайки плодовете на безсмъртието. Земната крайност и ограничеността на Плътния свят не е в света, който е наоколо, а в ума на човека, в неговото съзнание, приело за реалност относителността на земния свят. За да може съзнанието да излезе в просторите на космическия океан, трябва първо да се разрушат стените, които го ограничават. Океанът на Космическата мисъл може да стане достъпен за човека, освободил съзнанието си от призрачния свят на земните представи. Тайната на времето и пространството трябва да бъде разрешена от съзнанието и да бъде победено понятието за смърт. Човекът на Земята се приближава към

ново разбиране на живота и постигането на степента на космическото съзнание става вече близка и възможна.

142. (15 юли). Когато някой вътре въстане против следването на Висшия път, смятайте, че това не сте вие, а вашият вековечен враг астралът въстава и иска да наложи своето, а не вашето. Той винаги иска своето, влачещо надолу. Той е този, който е против ритъма на обръщането към Владиката, той е и против мисленето за Учителя. Той е този, който е против постоянството на Изображението в третото око. Той, той, той е неизменно против всичко, което възвишава духа и го изтръгва от обятията на малкото „аз“. Този древен враг-астралът, е активен във всичко неизживяно и влечащо в бездната. Да го отделиш от себе си е невъзможно. Той е ненужен придатък вътре във всекиго, изиграл своята роля и станал излишен. С него трябва да се свърши, разчленявайки неговите елементи, за да могат по-лесно да бъдат отхвърлени. Борбата не е на живот, а на смърт. Или той ще победи, или висшата триада на духа. Ако тук побеждава астралът, той ще победи и там, когато бъдат отхвърлени земните одежди. Затова трябва да се победи тук, докато си още в тялото.

143. (20 юли). Притежавайки всички възможности за големи достижения, хората често прахосват енергията си за дреболии. Еднорогът е признат символ на нераздробения устрем. Или таранът, събиращ в една точка цялата си мощ. Силата може да се прояви при фокусирането ѝ в една точка. Иначе се разпилява дори и огромна мощ. Точките на прилагане на собствените енергии могат да бъдат много, тъй като човек трябва да бъде разностранен, но когато се прилага една сила, съсредоточването ѝ на върха на острието е необходимо. Разпръснатостта на мислите, чувствата и устремите никога не води до резултат. Символът на заострена стрела също е подходящ или на острието на копие. За бързо движещите се тела това е твърде необходимо условие. Дори и животните, птиците и рибите спазват този принцип. По този принцип се движи и устремената мисъл. Когато учим всяка работа да се изпълнява по най-добрия начин, имаме в предвид уменията да се събира във фокус собствената сила. Ако половинчатостта се осъжда, то разпиляността е обречена безвъзвратно. Също и преданост, раздробена и разделена в себе си, няма да устои

срещу течението; няма да устоят и останалите качества на духа, ако в тях са навлезли тези разлагащи качества на духа. Монолитността на духа се утвърждава от огнената събраност, когато всички енергии се съберат във фокус вътре за извършване на мощно действие. Носачът на камъни умее в нужния момент да съсредоточи в една точка цялата си мощ. В това е неговата сила и тайната на успеха.

144. (21 юли). Разбира се, обкръжаващата обстановка се създава и определя от съзнанието на човека, но това е само до известна степен. Когато човек може да каже: „Аз победих света“, тогава вече не светът, а духът на човека твори своето обкръжение и го преобразува. Могъществото на духа се заключава именно в това, че духът се издига над света и го сътворява във и извън себе си според своята могъща воля. Степента Планетен Дух или Създател на планети го издига дотолкова над това, което е проявено във форма, че той става творец на материалния свят. На човека е определено да стане сътворец на планетните Логоси и няма предел на растежа на могъществото на духа му, това е висш аспект на безпределността. Но труден и дълъг е пътят към върховете на всяка власт над плътта, който е отсъден на човека от началото на времето. По този път, обаче, върви всеки от хората и човечеството като цяло. Стъпалата за достигане на тази власт са изразени в самия човек с определени реални, макар и не разбирани от хората достижения. Колко милиона години борба, страдания, труд и усилия са били необходими на човека, за да създаде от инертната материя тялото си с всичките му изумителни свойства и способности и да го подчини на своята съзнателна и подсъзнателна воля. И тези милиарди атоми, събрани от духа на човека в сферата на неговия микрокосмос, са обединени в едно стройно цяло, което се движи, ходи, гледа, слуша, разбира и осъзнава. Колко векове са били необходими на духо-монадата, за да създаде дори окото, което вижда и фотографира обкръжението и колко сложен е този чуден апарат на човешкия микрокосмос! Достигнатата победа на духа над материята е още далеч, много далеч от своето окончателно завършване. Космосът е огромен и дори степента на планетен дух е само стъпало по пътя към по-нататъшното, безкрайно развитие на духо-монадата на човека. Следващите степени е трудно дори да си ги представи човек, защото човешкият разум няма с какво да ги сравни. Няма думи в човешкия

език, които да изразяват тяхната същност, но в понятията всемогъщество, всезнание, всевиждане, всечуване и всички останали качества на духа се съдържа намек за върховете на най-високите достижения. Степените на тези достижения са различни: планетно всезнание, всезнание на своята галактика и т.н. Все по-нагоре към безпределността. Защото предел не съществува.

145. (Продължение). Способността на речта е победа над материята, способността на слуха, на зрението, способността да се мисли-всичко това са степени на достижения, малко осъзнавани от хората. Хората, за съжаление, гледат на всичко много просто, без да отчитат какъв чудовищен труд и време са били необходими са били необходими на всяко от тях. Но времето да се осъзнае своя път и цел вече е дошло, за да не се върви по него сляпо, без да се знае накъде и защо, а с отворени и виждащи целта очи. Ако до сега е постигнато толкова, това е гаранция и за бъдещите по-нататъшни достижения. Великото шествие на човечеството като цяло към могъществото на духа и властта над света върви колективно и общото ниво на достиженията е вече достатъчно високо, за да стане трамплин за още по-големи достижения. Трябва само да се разбере, че човекът-това е процес и всичко ставащо в него космично се стреми към безкрайно развитие, разгъване, изтъняване и усъвършенстване, на които Космосът не поставя предели. Мрачините на настоящето са временни и преходни. Сияйното бъдеще на човечеството стои пред него като утрешен ден и няма такава сила в света, която би могла да спре течението на космичния живот. Космическият път на човека е предопределен от Космическата воля и затова е ненарушим. Всичко в Космоса, вълплетено във форма, се стреми към тази голяма цел. И мъдрият вижда във всяко от тях тази същата искра на духа, запалена и в него преди началото на времето.

146. (22 юли). Кога и къде пожънваме плодовете на своите зли и добри действия? Пожънваме сега, в настоящето и отново сътворяваме нови, за да ги пожънем после. С едната ръка сеем, с другата жънем. Настоящето е следствие на миналото, а бъдещето е следствие на настоящето. Колелото на причинността е в постоянно действие. Грижата е за това какви причини се пускат в колелото. Докато се

създава причината, над нея е властен създаващият я, тъй като твори свободно, но щом като тя е създадена и пусната в колелото, вече не създателят на причината, а самата причина властва над човека. И нищо не може да се промени докато тя не изчерпи цялата си енергия върху своя родител. Следствията не могат да бъдат избегнати, но отношението към тях и характерът на въздействието им върху съзнанието може да се измени. Например, невежият плаче за материалните загуби, но мъдрецът се радва, виждайки във всяка загуба освобождение. Така че, посятото се пожънва, т.е. коригира се и се неутрализира от съзнанието тук или там, тъй като кармата действа непреодолима в плоскостта на породените причини. Но човек може в духа си да преодолее следствията на нисшите причини, вече с друго, ново, видоизменено отношение към поражданите от тях следствия. И в този аспект властта на човека над кармата е безгранична. По-точно ще бъде да се каже, че низшата карма се замества от висша духовна, отнасяща се не до веригата от външни кармични явления, но до отношението към тях в духа. Невежите тъгуват, но мъдрият се радва когато вижда, че може да заплати старите дългове. Дължници са всички, само че не умеят да платят сметките си достойно. От тук и мъките, и съжаленията, и недоволството от съдбата. Докато плащането на кармичните дългове не е нищо друго освен процес на освобождаване от самата карма. Да платиш и да не правиш нови дългове-ето в какво е задачата. Затова е по-добре да даваш, отколкото да вземаш. Защото вземащият винаги дава. Затова е по-добре да се мисли за добро и да се правят благи деяния, защото причината и следствието са двата края на едно и също нещо. Затова казвам: „Натоварвайте Ме по-силно“, защото искам да изчерпя цялото земно бреме, да умножа силите Си чрез него и да приема с радост в духа непосилните натоварвания и напрежения. Така ще утвърдя господството на духа над кармата на плътните условия. Така говоря, когато на вървящите след Мен стане прекалено трудно.

147. (24 юли). Трябва да се спомене за въображаемите качества. Веригата не е по-здрава от своето най-слабо звено. Не е добре, ако по време на буря котвеното въже се скъса: или ще отнесе в морето, или върху скалите. Така е и с въображаемите качества. От тук и необходимостта от изпитания, за да разбере ученикът къде е неговото

слабо и незащитено място. Затова не трябва да се огорчаваме от неиздържаните изпитания. Трябва да познаваш себе си, трябва да познаваш степента на своите способности, издържливост, задръжки и сили. Плаването в собствената лодка по океана на живота не е безопасно. Изкуството на плувеца и неговите възможности трябва да се отчитат точно. Всяко качество на духа у всеки човек има свой таван. И всяко изпитание показва неговата височина. Неиздържаното изпитание по-вярно ще покаже това, отколкото изпитанието, преминало успешно. Само изпитанията, успешно преодолені на предела на напрежението, могат да послужат като верен показател за степента на качеството и да се сравняват в това отношение с неиздържаните изпитания. Тези последните при обикновените хора служат като свидетелство за слабостта или падението на духа, а при истинския ученик представляват само лакмусова хартия, реактив, определящ степента на изпитваното качество в него. Те не го огорчават, а показват какво трябва да се укрепи и в какво да се утвърди. Изпитваният се радва на всяка възможност да опознае по-добре себе си, за да може по-уверено да се движи по-нататък. Слабото звено във веригата се заменя с ново и здраво: така е и с всяко качество на духа, укрепвайки го и обновявайки го и вливайки в него нови сили. Никой и нищо не може да спре духа, определил необратимо своя път до края. Да оставим разкаянието, униението, безнадеждността на неудачниците-определилият своя път докрай знае, че връщане назад няма и всичко служи в полза на неговия несломим дух.

148. (25 юли). Агни е безполов. Трансформатор на огъня служи сърцето, което прави всеначалната енергия биполярна, т.е. светла или тъмна. Разбира се, по своята структура Агни е двойствен, но във висш аспект и извън човешките чувства и страсти. Когато той се насочва от сърцето, тогава сърцето поставя върху него печата на тъмнината или на светлината. Ето защо в древните писания е казано, че за човека има значение не това, което влиза в него отвън, а това, което излиза от човека. Тъй като всичко излизащо от „неговите уста“, т.е. от него, се трансформира от сърцето му и вече кармично е свързано с него. Целият свят, цялата хорска злоба може да се стовари върху чистото сърце и ако то няма вътре в себе си „нищо“, излъчваният от такова сърце Агни ще бъде светъл, оцветяващ със своята светлина всички

мисли, чувства и постъпки на своя притежател. Тогава всичко ставащо във е без значение, защото коренът на злото е изтръгнат от сърцето. Но всичко, произлизащо от човека-мисли, думи и дела-като породено от него е кармично свързано с него, тъй като е утвърдено от сърцето. Светлото сърце ражда светъл Агни, тъмното-черен огън. Човешките сърца, пораждащи огънове от всички степени, се колебаят между двата полюса. И не това е от значение, че към озареното сърце се насочват отвън енергии, наситени с елементи на злото, а това реакцията на озареното сърце към тях да остава неизменно кристално чиста, без да се затъмнява от черния огън. Йогът е трансмутатор на огнените енергии и очистител на заобикалящите го сфери и на пространството. Огромна е тежестта на света, носена от сърцето, тъй като много отрови трябва да приеме бедното сърце и въпреки това да остане свободно от тъмата. Много от сърцата не издържат на напрежението-от тук са така и малко достигналите до целта. Но целта е да се устои и да се достигне и, приемайки отрова, да се поражда светлина. Ето, Поставих го, устременият в сърцето си, на кръстопътя, ще устои ли? Ще устои ли когато не с думи, а със своята светлина трябва да утвърждава светлината на Земята?

149. (26 юли). Право на вход във Висшия Свят имат всички, в които има поне искрица Светлина, но разкриването му става според съзнанието. Чрез това, което имаш в себе си, се постига това, което е във. Впрочем, така е и в земния свят. Светът на троглотида и светът на озарения са различни, тъй като човекът е мярката на нещата. Ето защо говорим за разширение на съзнанието, за да може да побере то в себе си повече от заобикалящия свят. Йогът-отшелник, не напускащ своята пещера, разширява съзнанието си до без край. При наличието на огнена устременост нищо не може да попречи на човека да се придвижва напред в това направление. Стига само да не угасне огъня в устременото сърце. Много са гасителите и много са условията, способстващи за угасването на огньовете на духа. Казано по същество, разхитители и поглъщащи огъня са всички, в които той гори слабо. Законът на скачените съдове е в постоянно действие. И все пак трябва да се устои. И не само да се устои, но и да се придвижваш по-нататък. Къде да се намерят сили за непрекъснато придвижване? Да се обърнем към природата. Слънцето изгрява всеки ден обновено, след нощната

праляя. През пролетта животът се събужда след зимния сън. Ритъмът на редуване дава сила да се утвърди живота. И човекът всеки път си набавя от съня новите сили, необходими му за да живее. Така и духът през време на нощната праляя подновява силите си и си набавя енергиите, необходими му за възхода. Ако се отнесем към процеса на съня съзнателно, знаейки какво може да даде той на човека, то необходимите за да се продължи по-нататък сили могат да се набавят по време на сън и да се обновява душата. Всеки идва на този земен свят със запас от огън. Сънят дава възможност да се увеличава този запас. Но за това е необходимо съзнателно отношение към съня и разбиране на неговата същност. Всички знаят, че по време на сън се възстановяват физическите сили на човека, но малцина се замислят за това, че духовното значение на съня е неизмеримо дълбоко. Свинете също спят и си отдъхват през време на сън. Но свинята не е за пример. Сънят може да бъде много благодетелен, ако преди заспиване волята даде направление на съзнанието. Защото спи само земното тяло. Тънкото съзнание е напрегнато активно, но действа по линия на устремността, дадена от бодърстващото съзнание. Обикновено тези направления се установяват несъзнателно, хаотично, случайно и посоките им са често мътни, нечисти, смътни и затъмнени от земните страсти, недостатъци и слабости на човека. Но в момента на заспиването волята може да отхвърли откъслеците от изминалия ден и да даде ново, освободено от тях направление на мислите. И тогава мислите ще понесат тогава тънкото съзнание по каналите, заложиени в тях.

150. (27 юли). Скоростта на буксира намалява право пропорционално на теглените баржи и тяхното натоварване. Затова сред последователите предпочитаме самоходците, при които дори лекото докосване усилва техния двигател-агни. Затова се поощрява самодейността и появата на самостояни лъчи. Самотата на духа понякога е най-доброто условие за появата на самостояни лъчи. Учителят води мъдро и не роптания са нужни, а разбиране сложността на Ръководството. От една страна не трябва да се засяга кармата, от друга трябва въпреки всичко да се води, без да се нарушава свободната воля на водения. Лъчът на Учителя се проявява в границите между свободната воля и това, което не позволява Закона на Кармата. Но

когато свободната воля на ученика е силно устремена към сливане с волята на Владиката, за да обедини съзнанието си с Неговото, тези граници се разширяват в съответствие със степента на устрема и предаване волята на ученика на Волята на Учителя на Светлината. Тогава формулата „Да бъде Твоята воля, владико“ се превръща в сила, освобождаваща духа от веригите на кармата и условие, позволяващо на Учителя да прояви своята воля в слятата с него воля на ученика. Когато импулсът за сливане на волята и съзнанието произлиза доброволно и без всякакво насилие отстрани от сърцето на вървящия след Владиката, тогава може да се каже, че е създадена възможност за зараждане и проявяване на самостоятелни Лъчи. Ето защо плаването в собствената, макар и лодка, се предпочита пред чуждия кораб. Пасажер на чужд кораб обикновено е временно явление. И богатството, и товарът на кораба нищо не прибавят към този багаж, с който той се е качил на кораба. В такова обкръжение често чуждото се приема за свое. Така при контакт с Висшето съзнание се разпалва ярко съзнанието на докосналия се до него, за да угасне отново когато се прекрати контактът. Чуждите натрупвания се приемат за свои, оказвайки се в крайна сметка пред разбитото корито. От тук и особената участ на попадналите случайно и самоизтъкващите се. Колко са се докоснали, разпалили се ярко, угаснали и отминали! Ние ги наричаме минавачи. Тъй като, за да не отминеш, трябва да донесеш нещо свое, т.е. това, което е натрупано в миналото. Донесият няма да отmine и няма да угасне, независимо от всичко. Затова броят на учениците при Великите Духове винаги е бил много ограничен. Вие също се погрижете да не се обременявате с излишен товар. Много са желаещите да се кандидатираат за ученици, затова трябва да се притежава способност за разпознаване, за да се забележи сред идващите циреят в сърцето. И все пак трябва да се дава. Мъдро трябва да се раздават частиците светлина. Неразумното даване обикновено ражда предателство. Впрочем, където има светлина, там е и тъмнината, и тя предателствува усилено, използвайки всяка възможност да причини зло.

151. На възражението „А как да живеят обикновените хора?“ отговорете: повече от половината от хората са обсебени, останалите в повечето случаи се намират под тъмни влияния и често действат по

внушение на тъмата, което може да бъде с различна продължителност и сила. Дори Архатът не е избавен от тъмните нападки и често става обект на особени хитрости от страна на служителите на злото. Но Архатът е защитен от постоянната напрегната зоркост и готовност да противостои на тъмата, в каквата и форма да се проявява нейната активност. Затова се указва „бодърствайте духом“, тъй като много зловни очи следят всяко ваше движение, търсейки слабите места, за да уязвят чрез тях.

152. (31 юли). Прилагаме крайни мерки за да предпазим близките. И ако все пак нещо стане, значи времето да бъде му е дошло. Кармата ще продължи да действа, докато не бъде изчерпана. Само духът, завършващ своя път на Земята, приключва сметките си със земната карма. Помагаме винаги, когато помолят, но в пределите на кармичните възможности. Ще помогнем и сега, само че трябва да се очаква помощ без да се определя характерът ѝ по свое усмотрение. Как и за какво трябва да помогнем ще решим Ние. Вашите мисли за Нашата помощ ще помогнат да се приложат изпращаните енергии с по-голяма полза, отколкото в случаите на съмнение и противодействие или други препятстващи условия. Ще помогнем, но помогнете и вие, като не пречите на действието на Нашите лъчи.

156. Приятелю Мой, когато завърши изпитанието, огньовете отново ще пламнат, но с нова сила. Изпитанието за преодоляване влиянието и съпротивата на заобикалящата сфера не е лесно, защото предишното обкръжение се заменя с друго, съвсем различно от предходното. Но нима целият живот не е преодоляване на самия себе си. В себе си трябва да се преодолее влиянието на сферата. Ако не си го преодолял, как можеш да станеш победител в Надземния свят? Победата е в съзнанието. Героят не мисли да преклони духа си под ударите на външните условия. Когато това съзнание се вкорени, неутрализирайки властта на настоящето над него, изпитанието ще се счита за преминато успешно, а условията, които го създават, за завършени. Не от Учителя зависи неговата продължителност, а от ученика. Победата и само победата поставя предела. Но Победата е в

духа! Владиката следи зорко процеса и знае кога да бъде изпратен завършващия лъч.

157. Ако човек застане лице в лице със смъртта, как ще е по-добре да я посрещне — с усмивката на безстрашието или сгърчен в тъмен ужас? Разбира се, с усмивка, защото тя не е по-страшна от остригването на косата. Така и срещу живота и неговите трудности, огорчения и всички други сложности е по-добре да се върви с усмивка, отколкото с помрачен дух или с роптания, жалби и недоволство. По-добре е да се вижда и търси усилено добро в лошото, отколкото лошо в доброто. Тогава ще се изостри погледа за доброто. И животът ще стане по-лек. Много добри неща има в света за доброто око. Но един вижда светлината, а друг — само тъмнина. По-добре е, обаче, да се вижда светлината, особено в хората. Мислейки за тях добре, издигаме духа им към онази светлина, която е видима в тях. Колко често мисълта за лошото у близките е като гвоздей в ковчега, лишавайки ги от възможност да се издигнат. Виждайки лошото в другия, трябва да можем да утвърдим доброто в него на мястото на лошото. Без да знаем това, често променяме мислено образите на близки и далечни хора. Да виждаш и да знаеш е едно, а да осъждаш — нещо съвсем друго, нещо разрушително и раждащо зло. Ето защо трябва да се мисли във благост.

АВГУСТ

158. (2 август). Приятелю Мой, вникни в появилото се щастие от Общуването в духа с Мен. На колко други е достъпно то? Помисли също за това с какъв труд е постигнато то и колко века устремност, борби и усилия са били необходими за това. И ето че възможността е придобита. Но ти правилно каза, че е по-лесно да се постигне, отколкото да се задържи достижението. Много са нещата и доста много са тези, които съзнателно и несъзнателно ще пречат. Трябва често да се проявява загриженост за това как да се съхрани и опази наличието на Сребърната нишка. Тя може да се укрепва с постоянно ежечасно спомняне за нея. Може да си я представяш като прорязваща видимо пространството, излизаща от сърцето ти към Мен и свързваща с Моето Сърце. Ти имаш място в Моето Сърце и звукът на твоето сърце веднага предизвиква отзвук в Моето Сърце и тогава Аз ти отговарям чрез сърцето. Така наличието на сърдечни огньове побеждава пространството и далечните вести звучат по сърдечната нишка, при което отдалечеността става близка. Така, утвърждавайки Моята близост в сърцето си, твориш велико дело — внасяне светлина в Плътния свят.

159. (3 август). Сине Мой, ще положим началото на нова степен. Основен неин тон ще бъде утвърждаването на несъмненото пред лицето на ярката очевидност. Ще утвърждаваме Моя свят през твоите дни на земен живот. Но той не е от този свят и в това е цялата трудност. По-точно ще бъде да се каже, че обичайното разбиране на обкръжаващия ни свят е дотолкова далеч от действителността, че Моят свят, т.е. светът на Моето разбиране на битието, се нуждае от ново предизвестие. Всички истински Учения, давани където и да било и когато и да било на човечеството, са имали за цел да устремят съзнанието на хората към разбирането на съществуващото, в обем съответстващ на стъпалото на еволюция, достигнато от дадения народ. Но всички те в една или друга степен са отразявали действителността. Многообразен е светът, в който живее човек и безкрайно дълбок.

Непоклатими са и основите, на които се основава той. Те представляват един вид канава, върху която се тъкат шарките на живота по законите на мерките, на числата и на хармонията. Да се усвоят основите и да се разберат тайните на числата, значи да се разбере действителността и явленията, ставащи около човека. Ученията, дадени до сега, са засягали различни страни, тъй като са съответствали винаги на изискванията на момента. Но кулминация на всички учения е синтезът, обединяващ в едно стройно цяло разпокъсаните и разхвърляни навсякъде трохички от Космическото знание. Синтетичното разбиране вижда под външната форма на Учението, от който и да било период от време, това единно основно знание за същността и съединява в едно разсеяните по света части на убития от невежеството Озирис. Не външната форма, а същността на явлениято се разкрива пред носителя на синтеза. И често в антагонистичните и противоположни явления той разкрива различните страни на единната вещ. Затова е и казано, че „няма нито елин, нито юдей, нито роб, нито свободен“, защото духо — монада имат всички и големият път към Светлината за цялото човечество е един и същ. Този пот е, именно, пътят на живота. Него сочат и по него водят всички Учения на Светлината. И ако дадена наука доведе човека до вратата на Космичното знание, значи тя е истинска и е част от Учението на Светлината. Днес на науката се дават възможностите на космичните пътища за изучаване на Света и отговорността ѝ е голяма. Тя трябва да служи на човека не за разрушение, а за съзидание, тъй като предназначението ѝ е стане светилник на живота. Потвърждавам, че синтетичното научно разбиране на същността на жизнените явления ще доведе човечеството до обединяването в съзнанието на двата разделени от невежеството и отричането големи Свята — Невидимия и Видимия светове. И отричането на несъмненото ще бъде тогава толкова младенческо и нелепо, колкото отричането на гама- и алфалъчите и всички други открития на съвременната наука.

160. Нито едно голямо начинание никога не е навлязло в живота без яростното противодействие от страна на невежите двуноги. Така и сега утвърждаването на Новия свят става при чудовищното противоборство от страна на тъмнината и привържениците на стария свят. Водещата страна строи новите стъпала на еволюцията, върви по

нов път и в тази еволюционност на нейните стъпки е заложена гаранцията за победата над всички противодействия, спънки, трудности и съпротива на противниците на бъдещето. Именно бъдещето, което изгражда тя, представлява водещ магнит и цялата Наша помощ и енергия се изпращат от Нас в поддръжка на голямото дело. Да! Да! Велико дело по строителството и утвърждаването на бъдещето, за щастието на целия свят, се извършва на просторите на Великата страна.

161. (4 август). И тъй, утвърждавайки Моя свят във вашите дни, ще достигнете до Моя ден. Напълно вярно е казаното, че „те замениха Небето със Земята“. Заменя го всеки, който позволява на земния свят да звучи по-силно и гръмко в съзнанието му, отколкото Небесния свят. Под Небесен свят разбираме светът на действително съществуващото. Това, което хората все още не са постигнали и което предстои да бъде постигнато и познато от тях, е безкрайно по-широко и по-голямо от това, което те вече знаят, защото постиганото от човека се нарича Безпределност. Моят Свят е част от океана на безпределната космическа мисъл. Докосвайки се в хода на Общуването мислено до Мен, устремената към Мен мисъл са докосва до Океана. „Да живееш във вечното“ означава да живееш в океана на Космичната мисъл, която вече е съществувала преди началото на времето. Но между съзнанието на човека и действително съществуващото стои Майя, която отвлича съзнанието от единствената реалност. Илюзиите на Майя трябва да се преодолеят. Тя облича своите форми в много облекла, само за да отклони духа от тясната пътека, водеща в живота. А когато човек намери тази пътека и стъпи на нея, съблазните на Майя се усилват особено силно. Наричаме Драконите на прага чудовищата, пазещи входа на Пътеката към живота. Тези фантоми представляват творения на човешкия ум, подържани, усилявани и раздувани от всички съобщници и изчадия на тъмата, яростно охраняват подстъпите към Вратата на Светлината. Цялата тъма се стоварва върху дръзновения, осмелил се да се приближи към нея. Тя не оставя дори преодолелият тъмата и стъпил на пътеката на живота. Тя дебне отстрани покрай пътеката и стига само да свърнеш дори и на една крачка встрани от нея, където са разпънати тънко и хитро заплетените ѝ мрежи, съзнанието веднага се омотава в тях. Затова има толкова отстъпващи и

отстъпили и не достигнали. Аз съм Пътя, Истината и Живота — да се върви може само с Мене. Признавайки Мен и приемайки ме в сърцето, може смело да се върви по тясната пътека на живота. Разбира се, изпитанията няма да закъснеят, разбира се, пътят на живота не е лек, но давам гаранция за победата, ако сте с Мен. И както и да се изострят тъматата и нейните служители в своите хитрини, дерзаещият духом въпреки всичко върви с Мен, макар и понякога да му се струва, че е оставен сам, че са напразни борбата и усилията и че тъматата побеждава. Но този, който е определил окончателно своя път докрай, казва на Майя: „Отстъпи“ — и отново побеждава, разсейвайки временния мрак и разгонвайки чудовищните фантоми на състилата се тъма. Да се върви докрай независимо от всичко — такава е мотото на преодолелия вехтия човек в себе си. Правилно е било казано, че по пътя не трябва да се върви, а трябва човек да стане пътя. Ставането такъв път се заключава в сливането на съзнанията — Моето и на вървящия след Мен. Така и ще вървим, слети в сърцата си, към огнената си цел. Ето защо най-важното по този път е ще бъде осъзнаване на Учителя в сърцето и изпълването на сърцето с Владиката. Защото когато сме заедно, никакви чудовища на мрака не са страшни и нищо не може да спре. Малодушието не е характерно за вървящите с Мен — малодушият винаги отстъпва. Никакви уловки на съзнанието, никакви думи и обстоятелства не могат да оправдаят отстъпника, напуснал пътя на живота. Отвърналият се от Мен отвръща тъпо себе си от Светлината и прекъсва своя път. Когато здраво и силно си с Мен, отстъпление няма. Пралайте на съзнанието не трябва да се приемат за оттегляне. Те са неизбежни и се дължат на ритъма. Запомнете добре думите: „Ето, аз Съм с вас през всичките дни, до свършека на века“ — тези думи на Владиката са неизменни за всички времена.

162. (5 август). Утвърждаването на вечното ще бъде утвърждаване на Космичното съзнание в себе си, когато то се издига като с крила над обикновения живот, разширявайки в зависимост от изкачването своя хоризонт. От високо се вижда по-надалеч и взаимното разположение на частите на заобикалящия човека свят. Кръгът на обикновеното съзнание не обхваща това. Много неща се тълпят в близост, нарушавайки перспективата и пречейки да се види зад близкостоящото. Характерно за Тънкия свят е че там няма горе и долу,

далечно и близко: близко е това, което е осветено от лъча на мисълта, защото там мисълта твори обкръжението на човека. Достатъчно е да се помисли за далечен предмет или човек и те веднага са пред очите, наблизо. Магнетизмът на мисълта е голям. Всичко е същото, като и тук, но усилено хилядократно и лишено от пречещите на мисълта условия на Плътния свят. Натрапчивите идеи дават някаква представа за властта на мисълта над съзнанието в Надземния свят. Тук действат с ръцете и краката, там — с мисълта. И тънкото тяло се привежда в движение от мисълта. Вярно е, че под въздействието на мисълта и волята се вдига и тук ръката на човека, но съпротивлението на материята е толкова силно, че значението на мисълта като двигателна сила се изплъзва от анализа. Там мисълта представлява израз на действието и става действие. Летящи килимчета, шапки невидимки, само вдигащи се покривки и всички останали принадлежности на народните приказки представляват точно символично описание на особеностите на Тънкия свят и възможностите на човека, действащ в него съзнателно. Формулата „сега всичко е възможно“ е приложима преди всичко към областта на Тънкия свят. Но за тази цел се изисква да се познават законите му и умение да се действа с мисълта. Именно там битието се пренася в мисълта. По основните канали на мисленето на всеки човек, живеещ в тяло, може безпогрешно да се определи сферата на неговото пребиваване в Невидимия свят след освобождаването от тялото. Освободена от ограничаващите условия на Плътния свят, там мисълта твори и царства безразделно. Ето защо е нужен контрол над мислите, ето защо е така важно за какво мисли човек. Утвърждаването на красотата освобождава от безобразието и мисленето от низък порядък. Красотата е надежден спътник, водещ към висините на сияйната мисъл. Тя може да бъде утвърждавана в целия ежедневен живот и особено в мислите. Да се мисли красиво е достижение от висока степен. Красотата се съчетава с хармонията, съгласуваността, равновесието. Аурата на пълното равновесие или пълната съгласуваност е прекрасна. Мисълта за прекрасното сътворява прекрасни форми в Надземния свят и обкръжава твореца със своето сияние от светлина. Много устремени души са прегрешили срещу красотата в предишните дни и поради това се е затъмнил техният път. Фанатизмът, верската нетърпимост и другите тъмни качества на духа са несъвместими с красотата, тъй като красотата е добро, благодетел и

светлина. И днес красотата се утвърждава като водещ принцип. С нея Новият свят ще дойде да замени отживелия Свят.

163. (6 август). Указвам да бъдете на пост през тези тежки, тъмни дни. Облаците се сгъстват, съдбата на човечеството се колебае върху острието на меча. Безумстващата тъма го тласка към бездната. Но Ние сме на стража и не ще позволим на леопарда да скочи. Указвам голямо Бдение, защото тъмните не дремят. Моите Лъчи охраняват Родината в тези трудни дни. Нейните врагове ще търпят поражение след поражение във всичко, към което са насочени техните сили. Всички техни привидни успехи са временни. Тъмнината е осъдена и ще си отиде, и ще освободи планетата от своето присъствие. Много неща се вършат сега срещу Светлината. Но тъмната полоса трябва да се изчака, събирайки енергиите на духа вътре и наподобявайки в равновесието кълбо, на което косматата ръка няма да има за какво да се захване. С Мен можете да устоите, но при пълно равновесие.

164. (7 август). Сдържаността във всичко прилича на бент, натрупващ вода за полезна работа. Дори неудържимите духовни пламвания преждевременно прегарят телесната обвивка. Именно огънят, обуздан и сдържан, и подчинен на волята, ще бъде енергията, можеща да бъде използвана по усмотрение и желание на притежателя му. Енергиите на мислите, чувствата и емоциите на човека, ако не са контролирани и управлявани от неговата воля, изчерпват силата си сами по себе си — безцелно и безполезно, разрушавайки често нервната система и здравето на човека. Определяме сдържаността като събирач на Агни. Отшелниците, даващи обет за мълчание, са познавали чудодейната сила на сдържаността. В усмивката, думите, жестовете, движенията, мислите, емоциите, чувствата — във всичко се проявява сдържаността на йога. Сдържаността на емоциите е дотолкова необичайна, че хората започват да усещат в присъствието на владеещият своите чувства човек някакво безпокойство, неловкост и дори страх. Те чувстват събраната сила на огъня и тази необикновеност ги тревожи. Обикновените хора не си дават сметка за това доколко е необходима тази сдържаност и умение да се владееш. Несдържаният човек е подобен на парна машина с отворени клапани, през които безполезно изтича парата. Такава машина не може да

върши полезна работа. Загубата на енергия е много голяма. Не може да се донесе вода в пробит съд. Натрупването и кондензирането на Агни изисква особени мерки. Можем само да се радваме на това, че резултатите от труда, положен за утвърждаване кристалите коагулиран огън в себе си, не са временни и преходни. В този смисъл значението на сдържаността, приложена в живота, е огромно, защото позволява да се увеличава запасът от Агни и да се събират елементи на безсмъртието в микрокосмоса на човека.

Сдържаността и спокойствието са качества близки едно до друго по природа. Венецът на тяхната кулминация е равновесието. През сдържаността и спокойствието достигат до равновесието, това висше качество на духа. Всяко усилие в това направление е плодно. Дори мислите за тях са полезни, защото все някога и някъде равновесието на духа ще бъде постигнато от стремящия се към Светлината. Хората трупат пари и събират вещи, за да се разделят рано или късно с тях, както, впрочем и с всичко останало, което притежават. Но събирачът на огнени кристали и натрупващият Агни събират нетленни ценности на духа, които са неотнимаеми и вечни, и са нужни във всички светове. Постъпвайки така, той прокарва мъдро по дълга линия, която намалява и ограничава значението на ограничените линии на земния живот. Завинаги са необходими тези натрупвания, тъй като те остават навеки със своя притежател.

165. (8 август). Приятелю Мой, пред духовното Общуването с Владиката какво ще предпочетем? Каквото е на сърцето ни преди всичко, с него и ще пребъдем. Не е толкова трудно по време на Общуването да се изпълни съзнанието с Мен. Пълнотата на общуването зависи от пълнотата на устременост към избрания фокус на Светлина. Трябва твърдо да се запомни, че с Мен всичко е достижимо и всичко е възможно. Малкото съзнание ще мисли, че става дума за земни неща. Но Аз говоря за възможностите на духа. Всекидневно изпращам някаква възможност за нови достижения, подсилена от Лъча. Получава се стълба от триста шестдесет и пет стъпала, без да броим нощните, на всяко от които трябва да се задържиш през деня, за да можеш сутринта да стъпиш на следващото. Какво ще ви донесе днешният ден като храна на духа? Възможно е непоколебимост към Мен при всички обстоятелства на живота. Тази

твърдост се характеризира с несломима преданост, ненамаляваща любов и единение, нераздробявано от впечатленията на текущия ден. Защо ги считате за толкова важни и значителни, че сме готови да забравим за Владиката, когато те си отиват след много кратко време и се забравят изцяло? Става някакво необяснимо самозаблуждение, когато житейските дреболии или суетата заслоняват най-необходимото. Не се ли опитва пак Майя да замъгли и омаловажи поредната стъпало? За колко ще стигне импулсът от сутринта? А нали трябва да стигне за 24 часа. Трябва да се пренесе неразплискана чашата с дареното от Владиката през плътната очевидност на деня и всичките земни дела. Те са толкова много и така силно замърсяват съзнанието, че за най-главното вече не остава място. Трябва да се сложи предел на проявленията на Майя и на всичките ѝ опити да затъмни Светлината и да я замени със суета.

166. (9 август). Това, което остава у човека когато му бъде отнето всичко, представлява и неговото истинско достойние. При това отнимаеми са не само материалните вещи, но могат да бъдат отнети и духовните богатства, ако не са закрепени с приложение на практика в живота. Всичко, не утвърдено с прилагане, отлита от човека като есенни листа при поривите на вятъра. Зданието, построено на пясък, няма да устои срещу урагана, ако камъните на основите не са скрепени с цимента на прилагането на Учението не на думи, а на дело. С това са добри изпитанията, че отпада всичко неутвърдено и човек остава само с това, което му принадлежи по право и което да му се отнеме е вече невъзможно. Така един може да си остане бедняк, а друг — богаташ. Често приемаме външната словесна шумотевица или случайните временни полети за истински достижения и тогава проснатото падане е неизбежно. Опитният пътник се радва на условията, освобождаващи го от въображаемите качества и достижения и приветства изпитанията. Нека по-добре да остане немногото неотнимаемо, отколкото купчини отломки от въображаеми натрупвания или чуждото преуспяване, прието за свое, което също често се случва. Пламъкът на горящото сърце често запалва временни ответни огънове в сърцата на околните и дори случайно преминаващите, огънове, които горят докато запалилото ги сърце се намира наблизо. Но стига то се отдалечи и огньовете угасват, ако не е имало собствени натрупвания. Затова е по-добре да се

върви сам, утвърждавайки дори и малкото, но свое собствено, отколкото да се пътува с конете на чуждите преуспявания. Колко случаи знаем, когато човекът си въобразява, че нещо е достигнал, че нещо знае, че върви по пътя. Но стига светилникът, разбудил неговото спящо съзнание, да се отдалечи и то угасва, потопявайки се в мрака на разочарованието, отрицанието и хуленето и оставайки с разбитото корито. Трябва да се оценява своя бисер на съзнанието с прилагане на Учението в живота. Всичко може да бъде отнето, но не и неотнимаемото, утвърдено здраво. Великите духове са преминавали през живота преследвани, лишени от всичко, отхвърлени от всички и осъждани от всички, често отдавайки е тялото си за разкъсване от надигналата се тъма. Лишен от всичко, не притежаващ нищо и изоставен от всички си отива от Земята Посланикът на Светлината, отнасяйки сияещото с всички огънове Съкровище на Камъка. Затова в дните на особено трудни изпитания трябва да се затвориш в себе си, събирайки в себе си и държейки в близост своето неотнимаемо достойние, като нещо единствено ценно, принадлежащо на духа по право. Какво от това, че някой се е отдалечил изцяло и е изоставил Учението на Живота, че някой се е разочаровал от него, че не са се осъществили мечтите и надеждите на първите стъпала, че е тежко и трудно — всичко това са илюзии на Майя и само кристалите на Камъка в гърдите са неотнимаеми в живота и смъртта. На Земята и в световите, в огньовете на изпитанията всичко утаено ще отлети, но съкровището на Камъка със своя държател ще пребъде, затова възлагайте своите надежди и упования не на нещо или на някого, а на това, което е вътре, защото Владиката ще утвърди Своя трон само в сърцето на Държателя на Камъка.

167. (10 август). И тъй, решаващо условие за приближаване към Светлината представляват собствените натрупвания, донесени от дерзаещият към Светлината от миналото. Разбира се, носителят на Светлина може да запали почти всеки приближил се, но това ще бъде временно явление. Изисква се голямо чувство за разпознаване, за да се различат сред приближаващите самоходците от тези, които ще се наложи да се влачат след себе си, изразходвайки безцелно и прекомерно своите сили за тях. Затова Приемаме само почукалите. Именно дошлите случайно лягат като тежък товар върху плещите на

този, който ги е поканил. Опитът в това отношение, макар и горчив, но е много полезен. С това се обяснява и малкия брой ученици при Великите Учители. Когато минувачът се допре до носителя на Светлина и се запали незаконно от чуждия огън, на него му се струва, че този огън е негов собствен. Не трябва да се вини неопитния пътник, че приема чуждите огънове за свои, защото на него му е топло, и светло, и радостно от тях. Но всичко това е до първите изпитания. Когато празникът от срещата свърши, и настъпи делник, и трябва да се върви със собствените огънове, които ги няма, настъпва реакция. Имаше всичко, а сега нищо не остана; угаснаха надеждите и стана тъмно, няма го наблизко Носителят на Светлина. Трябва да върви сам, а няма с какво да върви, тъй като собствения Агни не е се разпалил, а натрупан от по-рано няма. От тук и големия брой ненамерили, разочаровани и отдалечили се. Най-трудното изпитание за тези хора е самотата. Духовете без натрупвания не я издържат. Те са като пеперуди, мушици, летящи към Светлината и обгарящи своите крила, докосвайки се до нея. Но ако има натрупвания от миналото, нищо не може да спре възхода на духа и ако се е състояла среща с носител на Светлина, от допира със Светлината ярко и мощно пламват собствените огънове, за да не угаснат никога повече. Пралайтите на съзнанието са неизбежни, но това не е отстъпление, а само събиране на сили вътре и кондензация на огньовете за нов мощен подем. Така и разделяме доближилите се на самоходци и на не можещи да вървят със собствените си крака. За първите са Нашите постоянни грижи и внимание, а за вторите — временно светлина, според изискванията на целесъобразността и момента. Нужни са и вторите, но сред тях няма утвърдили се в Светлината: добри са докато горят. Угасвайки, често започват да противодействат и преминават в редиците на противниците на Светлината. Те са, които отначало са викали „Осанна“, а после — „Разпни го“.

168. Правилно постъпвате, оценявайки своя бисер на съзнанието. Кристалите от предишни натрупвания, събирани с векове упорит труд и усилия, дават право на това осъзнаване на съкровищата на духа в себе си. Ценят го и го усещат и другите хора, но всеки по своему, и приятели, и врагове, но без разбиране същността на явлението. Само служителите на тъмнината правилно ще разберат явлението на

Светлината и ще се опълчат яростно срещу него. Признанието на тъмните е факт от немаловажно значение. Те няма да отбележат нищожеството и няма да започнат да му досаждат, и за него няма да си разпънат мрежите, и няма да се опитат да го овладеят. Но всеки носител на Огъня е подложен на тъмните нападки и на всякакви злонамерени хитрости. Тяхната сила е свидетелство за силата на Светлината, срещу която с цялата си рат се борят. Да се порадваме на тъмната активност, защото това е признание за Светлината, която е в нас. Ако приятелите не са я признали или я омаловажават, или са готови да я забравят, то тъмната няма да забрави и яростно ще послужи за това цветето на духа да разцъфти.

169. (11 август). Можеш да се изкачиш и на най-стръмния връх, но ако оставиш всичко, пречещо на изкачването, долу. Общуването прилича на изкачването на планина. Трябва да оставиш долу своето малко „аз“ с всичките му обикновени мисли и преживявания, отричайки се напълно от тях. Не трябва да се носи безполезен товар, защото тежестта му ще попречи на изкачването. Съзнанието трябва да прилича на чист лист хартия с избрания Образ върху него. И тогава ще могат да се отпечатват върху него мислите, изпратени от Мен. Но саможивостта силно пречи да се прояви отречението от себе си. Мислите отгоре се примесват с мислите отдолу и възприемането става невъзможно. Отдавна е било казано: „Отвърни се от себе си и Ме последвай“, но да се преодолее саможивостта не е лесно. Трябва поне в минутите на общуване да се отречете от личните стремежи. Това и ще бъде краченето по върховете, за което се разказва в древното сказание на Уйгурите. Друг път до Мене няма. Когато съзнанието е изцяло изпълнено с Владиката и личното е изключено, Общуването е пълноценно. Тогава устремената мисъл издига съзнанието над суетата и близостта на Владиката става явна. Тогава може да се забрави за пространството, което разделя, както и за всичко останало, което създава (усещането за) раздялата. Тогава плътната Майя отстъпва и законите на невидимия свят се проявяват. Аз съм с вас винаги — тази формула служи като могъщо оръжие на единението в духа. Утвърждавайки нея, утвърждаваме Светлината в себе си. Колко такива, забравили за Мен, влачат жалкото си и мрачно съществуване на Земята. Но е чудесно, макар и понякога трудно, за вървящия твърдо

след Мен. А колко яростно се стараят всички и всичко да отнемат Светлината от вървящия. Не Светлина, а тъмнина излиза от тези, които са Ме забравили. Макар че ме знаеха и помнеха, и смятаха, че Ме обичат, а сега са ме забравили. Но на помнещите твърдо ще кажа: не отслабвайте в напрегането на духа си към Учителя на Светлината, защото това е пътят на живота. Тясна е пътеката: от едната страна е бездна, а от другата заплашват срутвания и не може да се отстъпи, защото пътеката е затрупана от лавина. Наоколо е пълно с опасности и само полагайки ръката си в ръката на Владиката може да се върви. Така заедно ще преминем опасната пътека, водеща към Светлата Обител.

170. (13 август). Когато човек умира и започне решителната, напрегната борба между висшата и нисшата дуада, нисшата събира всички тъмни натрупвания на човека и борави с тях, стремейки се да увлече духа на своя страна. Налага се в буквалния смисъл да се дава отчет за всяка мисъл. Мисли, някога си помислени, а главното прочувствани, изплуват от миналото и заемайки целия хоризонт на съзнанието изискват от него утвърждаване или санкция, за да пребивават в него. Ако това са мисли на похот или възжелание, които не са изживяни и намират отзвук в съзнанието, те се притеглят към него, привличайки към себе си и други родствени на тях, и тогава съзнанието, обкръжено и победено от тези мисли, се потопява в безпросветното. Ако такава мисъл срещне отблъскване и твърдо решение да не се съчетава с нея, нейната енергия се изчерпва върху твърдостта на решението и духът се освобождава от своята рожба. Срещата със своите рожби е неминуема и е много важно как се отнася към тях техния родител. Тази борба със своите рожби е много драматична, тъй като често завършва с поражение, завличайки съзнанието във водовъртежите на астралните вихри. Там всичко е обострено, всичко е задълбочено, всичко е усилено и да се издържи борбата не е лесно. По закона за цикличността и за спиралата всяка мисъл още през живота във физическата тяло рано или късно се връща при своя родител за оценка. Ако човекът се е издигнал и е надраснал своята рожба, то при новата среща той не реагира на нейното въздействие и погасява нейната енергия с новото си отношение към това, което по-рано го е вълнувало и съблазнявало. Такава мисъл,

отбелязана с печата на не признаването, повече не е опасна. Тя е неутрализирана и потушена от съзнанието. Но тъй като паметта постоянно преподнася такива мисли от миналото, то процесът на очистване или затъмняване и обременяване на духа върви непрестанно. По този начин на всяка мисъл и изречение може да се постави печат на утвърждаване или отрицание, признание и приемливост или непризнаване и неприемливост и така или да се освободиш от нея за в бъдеще, или да я усилиш отново и да я привържеш към своя микрокосмос. Ако това освобождаване се извършва съзнателно и постоянно, то след преминаването на Великата граница борбата с нисшата дуада ще бъде лека и победата бързо достижима, а ако миналите низки мисли всеки път при своето завръщане и появяване в полето на съзнанието получават одобрение, утвърждаване и се усилват от това, то борбата между дуадите ще бъде необичайно тежка и може да завърши с поражение на висшата. Тогава петият принцип, обединявайки се с двата нисши, изчезва в тъмнината. Затова всеки път, когато някакъв прелъстителен образ изплува в съзнанието от миналото със съпровождащите го мисли, печатът на окончателното решение трябва да бъде поставен върху него незабавно и съзнателно, тъй като в противен случай той ще се потопи отново в дълбините на паметта, усилен от оказаното му внимание и признание, за да се появи отново и отново да овладее съзнанието. Тези понякога силно натрапчиви мисли са опасни не толкова тук, колкото там, където да се освободиш от тях е необичайно трудно, защото увличат съзнанието в нисшите слоеве, които са страшно заразителни. Значи твърдението, че човек трябва да дава отчет за всяка една мисъл, остава в сила, тъй като със своята мисъл той си създава обкръжението в Надземното, т.е. сферата, в която ще пребивава и сам се въздига или низвергва в бездната.

171. (14 август). Реката на живота се влива в океана на Безпределността. Безпределността, съществуваща вечно, я приема в своето лоно. Живеем в безпределността на вечността. Вечно съществуващият живот се проявява във временните форми и така временното става израз на вечното. Да се осъзнае проявата на вечното във временното ще бъде победа на духа над преходното и постигане тайната на самия себе си, тъй като духът е вечен. Процесът на

осъзнаването на вечното ще бъде процес на натрупване на елементи на безсмъртието в микрокосмоса на човека. Тези елементи на непреходното могат да се намерят във всяко явление от живота, защото всичко, което съществува, няма нито начало, нито край, а е свързано със заобикалящия свят във веригата на непрекъсната приемственост. Дори и големите понятия за време и пространство нямат нито горе, нито долу, нито начало, нито край. Те нямат предели, защото самата безпределност се отразява в тях. По този начин, съзерцавайки безкрайния поток на живота в неговите временни форми, вечни в постоянството на своите смени, може да се усети диханието на вечността във всичко, което съществува в нея. Този живот на временното в безпределността е подчинен на големите космически Закони, които представляват нерушимата основа на проявения свят. Изучаването на тези закони е съприкосновение с вечността; тяхното постигане ще бъде излизане на съзнанието в космическия простор, а прилагането им в живота ще се ознаменува с утвърждаване елементите на безсмъртието в духа. Да мисли космически може само този, който духом се е издигнал над живота, над своя личен живот и ограничения свят на личното си отношение към света. Личното е временно по самата си същност и е обречено с малкия кръг на своята проява. Разширявайки пределите на този кръг до границите на безпределността, преминавайки ги и навлизайки в нейната орбита, човек опъва нишката на живота си извън пределите на краткото земно въплъщение и с това утвърждава правото си на безсмъртие. Каквото утвърди духът на Земята, с това ще пребъде и в Надземния свят. И това, което придобие, него ще вземе и по далечния си път. Но и простото размишление ще покаже, че дори тялото си човек оставя на Земята, да не говорим пък за вещите. Значи могат да се вземат със себе си само продуктите на съзнанието, т.е. мислите и чувствата и това, което съставлява психическия свят на човека. И трябва добре да се замисли човек за това какво от този свят ще бъде полезно в Надземния и какво напълно ненужно. Ако взетото е зло или предимно зло, то ще остане и с взелия го, обременявайки и помрачавайки го; ако пък е добро и от светлината, ще му бъде светло; ако е отричане на живота в невидимото, отричащият ще превърне себе си в неподвижен като истукан камък, тъй като там всяка мисъл става обкръжение на човека и собствените му мисли създават света, в който ще живее. Така всеки

пожънва плодовете на своите мисли, т.е. съчетавайки се с тях, създава условията на своето съществуване в този друг свят, където всичко се създава чрез мисълта, всичко се движи чрез мисълта и където царства неразделно мисълта.

172. (16 август). Да пребиваваш във висините с Мен, да прекараш в Общуване с Мен — това означава да навлезеш в потока на Моите мисли, потока на планетните мисли, потока на космичната мисъл. Условието за влизане ще бъде отричането от себе си. Говорили са за Божията воля, за Висшата воля, но всички тези понятия могат да се заменят с понятието Космична Воля. Да следваш Космичната Воля означава да следваш законите на еволюцията и да действаш и постъпваш в съзвучие с тях. Няма добро или зло, а има явления еволюционни, съдействащи на еволюцията и такива вървящи срещу нея. Областта на последните ще бъде и областта на злото или царството на тъмата. Това, което е добро и благо на едно стъпало на еволюцията, може да бъде зло на по-високото стъпало. Еволюционното явление, което е благо за даден момент, с течение на времето надраства своето значение и става антитеза на еволюцията, предизвиквайки с това ново явление от еволюционен порядък, противоположно по същността си на своя антагонист. И личната търговия някога е била полезна за развитието на връзките между хората и прогреса, но сега, на новото стъпало от развитието на съзнанието на човечеството тя е изживяла себе си, станала е антиеволюционна и подлежи на изчезване. И така е във всичко. Космичната Воля е изразена в течението на еволюцията и всичко, което се намира в съзвучие с нея, е благо, а всичко, което я възпрепятства и се бори с нея, е зло. Разбирането на законите за развитие на човешкото общество позволява да се осъзнаят изискванията на еволюцията и, следвайки ги, да се стане изпълнител на Космичната Воля, чрез прилагането на тези закони в живота. Тези закони за развитието на живота във всичките му форми могат да се изучават и съзнателно да се следват без каквито и да било клерикални обосновки, чисто научно. И не тези, които повтарят: „Господи, Господи“, ще влязат в царството на знанието и на Светлината, а тези, които, разбрали тези закони, ще ги приложат в живота и ще помогнат на хората да се изкачат по стълбата на еволюцията. Трябва да се отхвърлят многото думи и понятия и, вземайки самата същност на

явлението в нейния еволюционен и антиеволюционен аспект, да се определят безпогрешно границите на доброто и злото, т.е. на това кое е добро и кое е лошо за Общото Благо.

173. Сега епохата на личната търговия е отминала, спекулацията е осъдена, осъдени са войните и взаимното човеко изстребване, насилието над волята на народите, робството във всичките му видове и много, много отживели своето време явления от стария свят. Новият свят навлиза победоносно, а старият свят няма повече нито сили, нито умения, нито ум, за да спре неговия победен поход. Старият свят е вече осъден и се руши под железните стъпки на еволюцията. Ще си отидат от планетата всички и всичко, което върви срещу. И в светлината на научното, неотречимо разбиране на космичните закони и изисквания на еволюцията хората ще разберат същността на Космичната Воля. И кой знае, може би отричащите Бога отживели и изопачени религии се оказват по-добри изпълнители на Космичната Воля отколкото тези, които въздигайки ръце към небето се стремят да залееят с кръв цялата земя.

174. Да! Да! Да! Тайната на познанието е в самоотричането. Колко време ще се освободи у човека, забравил за своето малко „аз“ заради по-високото и широкото възприемане на мислите, изпращани от нас. Както облаците закриват слънцето, така и малките лични мисли — съзнанието. Трябва да се освобождавате от тях, за да мислите широко. Тъй като всичко лично е обречено от временността си на унищожение и забвение. Само свръхличното живее и плодовете му не умират във вековете. Индивидуалното и личното са като Светлината и тъмнината. Великите индивидуалности са се издигали над личното си и са живели в свръхличното, утвърждавайки с това своята Индивидуалност. Всички Велики духове и велики хора са притежавали ярко изразена индивидуалност, а личното начало в тях или живеенето само за себе си са били обратно пропорционални на величината на тяхната индивидуалност. Всичко в Космоса е индивидуализирано по своята същност, от атома до планетите, включвайки тук и всички живи форми, но саможивостта в човека, на даденото стъпало от неговото развитие, е като червей, загнездил се в зрял плод.

175. Защо се изпълняват далеч не всички мисли и желания? Защото в тях има малко огън. Огънят в мисълта се влага от сърцето. Изпълнява се само желанието или мисълта, излизащи от сърцето. Огненост не означава астралност или емоционалност. По-скоро тя се съпътства от спокойствие. Мислите могат да бъдат усилены от единението с Йерархията, защото срещу Нас никой не е силен. Действайки заедно с Мен, можете да побеждавате. Но не търсете победата в очакваните рамки, макар че тя е неизбежна. Най-добре е при пълно доверие във Водещата Ръка да се оставите на мъдростта на Водещия. Тази мярка прилагайте и към голямото, и към малкото. Нима Новият Свят навлиза победно в живота по вашите очаквания и пътища? Не! По своите. Така е и във всичко останало. От тук и понятието за неведомите Висши пътища, трябва само да има вяра или поне доверие.

176. (16 август). При височайши мисли тялото се преобразява. Мислите на въздействие особено явно въздействат на нервната система и особено бързо се поддава на тях и тялото. Въздейства всяка мисъл от всякакъв порядък и всяка оставя своя отпечатък върху физическата обвивка. Като добре настроена цигулка звучи тялото на привичните мисли. Но това въздействие е далеч по-дълбоко като засяга и другите тела на човека. Най-бързо от всичко реагират на мисълта астралната и менталната обвивки. Те дотолкова се приучват да съзвучат на привичните мисли, че понякога следствието настъпва мигновено. Всяка мисъл внася свои елементи в състава на тези тела. Тези обвивки могат да бъдат сияйни, светещи, ясни, мъждиви, сиви, затъмнени и тъмни. Мисълта от Светлината ги осветява, а тъмната мисъл ги затъмнява. Така се затъмнява и осветява и физическата тяло. Често върху помраченото лице на човека може да бъде видяно явна това въздействие на мислите. Обвивките са като пашкули за духа, когато те обличат. Има ги всеки, но съставът им е твърде разнообразен. Зловонното, отровено тяло на алкохолика съдържа в себе си и съответни по състав астрално и ментално тела — жилище твърде непривлекателно. Хората се грижат за жилището, но не се грижат за това помещение, в което обитава духът им. Строителните елементи постъпват в тялото чрез съзнанието, по-точно казано съзнанието налага върху тях своята характеристика и ги оцветява в съответните

оттенъци, определяйки с това тяхната същност. Двама могат да гледат статуята на съблечена богиня, но всеки ще наложи върху това възприятие отпечатъка на своето съзнание. Ето за какво е нужен контролът върху мислите, за да не постъпват за строителство на телата елементи очевидно непригодни и носещи върху себе си отпечатъка на тъмата. Високият дух, възприемайки явленията от нисък порядък, не се заразява от тях, защото налага върху тях отпечатъка на своето разбиране. Но ниският съзвучи в унисон с тях и внася в своя микрокосмос елементи на тъмнината и разложението. И не това осквернява човека, което влиза в него, а това, върху което той налага печата на своите похотливости и възжелания и което слиза от конвейера на неговото съзнание опетнено с неговата нечиста реакция на едно или друго въздействие или впечатление отвън. За чистия всичко е чисто, но нечистото сърце и чистото ще съумее да изкаля. Мисълта може да каля и замърсява, но и да очиства и бъде санитар. Много важно е да се проследи обичайното течение на своите мисли и да се отбележи тяхното основно направление и особености. Какво внася от конвейера на своето съзнание човек в заобикалящата го среда — светлина или тъмнина? Всички внасят постоянно и непрекъснато, но какво? Носителят на светлина внася светлина, носителят на тъмнина — тъмнина. Вариантите между тези две полюса са безкрайно разнообразни и многочислени. Задачата на Учението е да научи хората да носят светлина в живота, вместо тъмнина. Внасяйки светлина, човек твори благо и за себе си, и за хората, внасяйки тъмнина — твори зло. И никакви съображения няма да помогнат, ако се внася тъмнина. Днес по света протича голямо разделение на хората по светлосянката им и нищо не е в състояние да прикрие служителя на тъмнината и носителя на зло. Те са осъдени от стъпалото на утвърждаващата се еволюция на планетата и техните дни са преброени. Тяхното поражение е предрешено. Ще си отидат негодните, с каквото и както и да се прикриват и зад каквото и да се крият. Новото, голямото, светлото се утвърждава сега в света и всеки сам си е съдия и разпоредител към кое да се присъедини. Критерият е един — Светлина или тъмнина, съзидание или разрушение, мир или убийства и войни. Така с мислите си човек ежедневно се приобщава към полюса на тъмнината или на Светлината, насищайки с техните елементи своите обвивки.

177. (17 август). В Тънкия свят където е духът, там е и домът. Поради земни привички и там се опитват да строят въображаеми домове, но това е илюзия, макар и много ярка и заместваща действителността. Пребиваването е по слоеве, в съответствие с висотата, достигната от духа. Всяка сфера на всеки слой е достъпна според притеглянето. Това, което е отвътре, притегля това, което е отвън и на свой ред се притегля от него. Законът на съзвучието управлява движението на духа по слоеве и сфери. Двигателната сила е мисълта. Външното при съзвучие става вътрешно, т.е. част от осъзнавания от духа свят. Всеки живее според насоката на устременостите, желанията и възжеланията, утвърдени още на Земята. Тук пожелаващ, там ще го имаш. Но всичките тези притежания на желаното се осъществяват във формата на пораждани от човека мисли — образи и са реални дотолкова, доколкото е реална мисълта. Те могат там толкова лесно да бъдат унищожени, колкото и да бъдат създадени, ако волята е достатъчно тренирана. Незнаещите смятат, че са обречени безнадеждно да пребивават в определен кръг, но знаещият казва на своята рожба: „Аз съм те създал, аз и ще те убия“, прилагайки при това енергия на мисълта малко по-голяма от тази, която е била употребена за създаването на нежеланите мислени форми. Добре е още на Земята да се приучва човек да създава и унищожава мислени форми по заповед на собствената воля и не само единствено мисъл — форми, но и емоциите, настроенятията и чувствата, които са ги породили, не забравяйки, че човекът е лабораторията на всички усещания. На това може и да се упражнява човек, предизвиквайки желателни усещания и унищожавайки нежелателните. Всички чувства могат да бъдат предизвикани и породени в човека или унищожени по негово желание. Трябва само да се знае, че това е възможно и да се тренира волята в това направление. Това е нужно не толкова за Земята, колкото за пребиваването в надземното. Защото, в крайна сметка, цялата еволюция се извършва заради живота в Надземния свят, в неговите огнени сфери. Добре е да се научите да предизвиквате в себе си различни чувства и настроения, независимо и въпреки външните условия, например чувство на радост, когато навън няма никакви основания за това. Човекът е привикнал твърде много да поставя своите настроения в зависимост от външните условия, а трябва да се научи да постъпва обратно, тъй като в Надземния свят външните

условия, т.е. обкръжението, ще зависят от вътрешното състояние. Но и на Земята е напълно възможно да се управлява своето вътрешно състояние извън зависимостта от външните условия. Едно подобно размишляване може да спомогне за това: например, човек се е оказал пред трудна задача и вместо да се огорчава, може да се радва, защото му се дава възможност да преодолее трудността и да се научи на още нещо при това. Всяка трудност, сложност, неприятност и тежест има и своята положителна страна в това, че при правилен подход към нея дава на човека опит, който е по-ценен от купчина злато. И това просто е цената за получаваното и необходимо знание. Тогава радостта от получаването, а не сълзи ще бъде правилното решение. Вярно е, че е трудно, никой не казва, че е лесно. Но напред са знанията и победата. И на това също можете да се порадвате. Когато води Владиката, всичко се обръща в полза на водения. А камъните за препъване в същото време служат и като стъпала на подема и килим на подвига. И трудно, и чудно, и над духа е Ръката. Всичко се дава за преодоляване. Дори новото здание строят само за това, след време да го разрушат и заменят с ново, по-съвършено. Всичко, което виждате наоколо, блестящо с новостта си и свежестта на изработката, ще бъде разрушено и заменено с ново. В това е преодоляването на живота. Така и в характера на човека всяко качество на духа се замества с по-високо и съвършено, и човек постоянно преодолява себе си по пътя си към звездите. Нека днес да запомним само тази дума — „преодоляване“. Радостен или наскърбен, съсредоточен навън или навътре, говорещ или мълчащ, тук или там в мислите си, но утвърждаващ властно по своя воля всяко състояние на духа — така указвам.

178. (Гуру). Да станеш господар на своето царство, на своя собствен вътрешен свят — това е целта, към която трябва да се устремите. Защо да се позволява на нещо външно, случайно и временно да господства над това, което принадлежи неразделно на човека. Над това, което е вън, хората могат да властват, но над вътрешния си свят е властен само неговия притежател. За това е необходим контролът над себе си, за да не се допускат вътре чужди въздействия и всичко, което може да влияе на собственото равновесие. Това качество ще бъде основно при утвърждаването на собствената власт над себе си. По-добре е да властваш сам над себе си, отколкото

да бъдеш ветропоказател на чуждите настроения — непостоянни, преходни, понякога неразумни и лишени от крайна цел. Утвърждавайки своя свят в себе си и властта си над него, можете да призовете за съюзник самия Владика. Ще помогне. Но най-напред трябва да се приложат своите собствени сили. Струва си да се потрудиш над това. Това е първата крачка към свободата. Не техния, на стоящите вън, а своя свят утвърждавайки и ние сме преминали през живота и сме оставили на хората плодовете на своето творчество, собственото, а не чуждото и не заимствано от страни. Колебания не са нужни, съмнения не са нужни, нужна е устременост, а също и преданост към този, който води.

179. (18 август). Могъществото на духа се заключава в силата на запалените огньовете, разбудени напълно или частично. В зависимост от това неговите степени могат да бъдат различни. Без огън никой не идва на Земята. По своята структура човекът е огнено същество. Самата нервна система е мрежа от проводници, носещи електронни импулси в организма. Всяка клетка е електрическа батерия. Но разликата между запалените и спящите центрове е огромна. Агни Йога е път за ускорена разпалване на центрoвете, път на огнен възход по стълбата на могъществото на духа. За да вървиш, трябва да имаш цел пред себе си и когато тя е ясна и определена, достигането ѝ става възможно, ако всяко действие на устременото към целта съзнание се намира в съзвучие с нея. Да се започне веднага с извършването на големи дела е невъзможно, но ако се започне с малките и съвсем малките, то и до големите може да се стигне. Принципът на малкото семенце ще бъде гаранция за големи достижения. Всичко, до което е достигнал човекът, се е появило някога като малък зародиш и след това е покълнало и е дало плод. Смисълът и значението на започването с малкото трябва да бъде разбран в цялата му дълбочина, за да навлезе неговата неизменност в съзнанието и да стане водеща сила.

180. Целият ден с всичките му възможности е в разпореждане на човека. Същевременно колко скъпоценно време се губи напразно и безцелно, докато би могло да бъде използвано плодотворно и съизмеримо с устремеността. Всеки би искал да има плодовете на достиженията, но да положи необходимите усилия не всеки се решава.

Ако стрелата, летяща към целта, започне да се колебае, да лъкатуши и да се мятат от една страна на друга, като недисциплинирания ум на човека, тя няма да достигне до целта. Образът на еднорога е символ на несломимата устременост. Човек може да упражнява себе си в постоянно напрежение за достигане на голямата цел. Известни са много примери на неукротима огнена устременост от историята на човечеството. Всеки загубен час наподобява на разсипани като зърна невъзвратими възможности. Всяка мисъл, устремена към целта и приложена на практика в живота, ще бъде като зърно, донасящо плод и на Земята, и в Надземния свят. Това ще бъде и посеят на живота. Трябва да се започне, да се започне, да се започне с утвърждаването на всяко духовно качество, на всяка енергия от своята бъдеща мощ сега, тук на Земята, за да може някога и някъде това начинание да даде своя плод. Всичко започва да расте от малко и израства до голямо. Елементът време няма значение, тъй като следствията са неизбежни и вечността е на разположение на човека. Ще бъде достигнато всичко, което се залага във вид на зачатъчен зародиш в микрокосмоса на човека, залагано съзнателно и целеустремено по волята на духа, но трябва, трябва да се започне, трябва да се положи началото на всяко желано свойство, на всяка способност, на всеки елемент от могъществото на духа със съзнанието, че може да бъде достигнато, че всичко е достижимо. Обичайната грешка се състои в това, че достиженията биват отнасяни за много близки срокове, докато в същото време дори и за отглеждане на дърво са необходими години. Същевременно се забравя за веригата от възплъщения, когато положеното семе дава плод в бъдещите животи. Трябва да се протегне нишката на живота далеч зад пределите на едното възплъщение, да се протегне в безпределността, в която живеем. Ограничена в малкия кръг на един живот, енергията на устремеността ще премине по малкия радиус и още тук, в този един живот, ще изчерпи себе си. Но прехвърляйки нишката на живота извън границите на едното възплъщение, в Невидимия свят и по-нататък, и по-нататък, в следващото и по-следващите възплъщения, човек прехвърля по този начин котвата за далечно плаване, по която ще се придърпа по-лесно към желаната цел. В каквото е ограничил себе си човек, в това и ще пребъде. Нашата цел е очертана в безпределността, а в нейните предели всичко е достижимо за човека.

181. Невъзможно! — това е за сега, в дадените условия за живот, в тези кратки години на единия живот на Земята. Но духът е безсмъртен, той живее във вечността, т.е. съществува винаги, вечно, а във вечността на времето недостижимо няма. Трябва единствено само да се разбере, че е наложително пределите на живота да се разширят и да се излезе безстрашно в космическия простор, където за човека е отворен и достъпен океанът на достиженията, океанът на недостижимото в момента.

182. (19 август). Сине Мой, препятствията се дават за преодоляване. Преодоляват се преди всичко в духа, за да бъдат след това преодолені вътре и вън. Преодоляването в духа е много важно и необходимо стъпало в този процес. Без него е невъзможно. При никакви условия не трябва да се прекланяте духом пред препятствието, колкото и трудно да изглежда, ако е решено то да бъде победено. Отстъплението в духа вече е поражение. И хората, и обстоятелствата тънко и веднага усещат това отстъпление и съгласие на волята да се преклони пред тях. Но под железния чук на волята се прегъват и едните, и другите. Ако е решено нещо да бъде достигнато, отстъплението е невъзможно. Именно преодоляването в себе си на противопоставящото се явление ще бъде гаранция за победата. Най-трудното — преодоляването на стихията — е немислимо без това условие. Големите дела най-напред се извършват в духа, за да се проявят след това и във външния си образ. И така е отгоре до долу. В невидимото се създава прототип на изпълнението на взетото решение. Първичното решение е в духа. След това — тънката форма на желаното следствие, а най-после вече и самото следствие. Външното противодействие може да разруши видимите следствия, но тънката форма често се разрушава от самия и създател при неуспех. Това говори единствено за неопитност на съзнанието, готово да се преклони при първия неуспех. Всичко вървящо против от какъвто и да бил порядък, се пропуска през съзнанието без задръжка и се утвърждава непоколебимо формата на веднъж приетото решение. Непоколебимостта ще бъде водач в успешния път до край.

183. Попадайки в Тънкия свят при отхвърляне на тялото, хората обикновено изпитват чувство на голяма обърканост. Объркаността е противоположна на събраността на съзнанието и спокойствието. Именно, да събереш себе си и своите енергии вътре ще бъде правилното действие. Дори в земния живот при всевъзможни неочакваности и нарушаване обичайното течение на явленията, такава събраност е необходима преди да се започнат някакви действия. Миг мълчание или спокойствие преди проявата на активност е нужен безусловно при всички случаи на неочакваност. Затова се препоръчват нито да се поразяваш от нещо, нито да се удивяваш на нещо, което чрез чувствата изкарва човека от равновесие. Събраното, съсредоточено спокойствие е необходимо при преминаването на Великата граница. Иначе объркаността може да въвлече човека във водовъртежите на опасните астрални вихри. Това събиране на силите на духа вътре ще бъде първото действие. Следващите ще произтичат от него. При наличието на спокойствие паметта бързо се прояснява за миналите пребивавания в условията на Тънкия свят. Знанията, натрупани по-рано и в последното въплъщение особено, тутакси ще дойдат на помощ и ще помогнат за ориентирането в новите условия. Главното е да се унищожи напълно в себе си лъжливото отношение към явленията на Астралния свят. Духовете, освободили се от тялото, т.е. така наречените умрели, не са по-умни, не са по-страшни и не са по-чудни от живите. Елементите на чудесност, страхът пред отвъдното, преклонението пред обитателите на Тънкия свят трябва да бъдат оставени за младенците, каквито в областта на истинското познание има много както на Земята, така и в Надземния свят. Заслужено оприличаваме много от умрелите на мошениците, тълпящи се по пазарите. Каква ти тук чудесност или трепет пред необикновеното. Тънкият свят е също толкова обикновен, както и Плътния за този, който знае и очарованието е свалено от неговите очи. Това е нужно за да се пресече още в самия зародиш чувството на страх и обърканост пред неизвестното. Да се опреш можеш на близки по дух или на Учителя на Светлината. Магнетизмът на устрема при тези условия е голям и веднага привлича необходимите помощници или Ръководителя. Но искацията да отиде при отците си с тях и ще пребъде, ще пребъде с тези, с които иска да пребъде. Откъсването от всичко и от всички се осъществява лесно, ако в съзнанието първо място е отредено

на Учителя на Светлината и устремът е насочен към Него. По-късно е възможно да се върнеш и при близките или приятелите. Но първо Владиката. Отгоре е по-лесно да се спуснеш, отколкото да се издигнеш отдолу. Необходимо е спокойствие. Трябва да се каже, че качествата на духа са особено необходими именно в Надземното. Те създават обкръжението на човека. Те представляват оръдия на неговата активност и притеглящи магнити за новите условия. Вече съм казвал, че качествата на духа са форми на проява на утвърдените огньовете. Огънят е магнетичен. Огънят е двигател в Надземния свят. Неговите лостове са мислите. Като опитен летец, усвоил прекрасно своя добър и послушен апарат, се разпорежда йогът със своя микрокосмос, тънката обвивка на който с вяра и истина му служи. Нашата цел е да въоръжим човека без нито един физически апарат, защото всички апарати се съдържат в него. В Тънкия свят, за сега все още само там, става демонстрация на всички достигнати от дадения човек свойства на неговия психо-физически апарат, на неговото тънко тяло с всичките му чудесни качества и особености. За знаещия в Надземния свят е възможно всичко това, което е възможно за вълшебника в чудесните земни приказки, тъй като там царства мисълта и всичко се движи от мисълта. Тези приказки често вярно и точно отразяват в себе си особеностите на Тънкия свят.

184. (20 август). Водата е главен символ на астралната светлина, тоест на веществото или материята на Тънкия свят. Тя е неутрална по природа, но отразява в себе си всичко, което я обкръжава и служи като материал за създаването на междинни форми между Огнения и земния свят. И светлите, и тъмните форми се създават от този материал, превръщайки се в предмет на красотата или безобразието, както е и на Земята. Разликата е в това, че пластичността на тънката материя е огромна. Земните предмети имат свой тънък — астрален и огнен — прототип. Самата материя също по структура е огнена. Планините, реките, полята, горите, моретата, снеговете — всичко е изразено в три форми — единни по същество, но троични в проявата си. Тези тънки форми са един от аспектите на астралния свят. Освен това там съществуват форми не осъществени на Земята, но завършени мислено. Те са с различна степен на устойчивост, яркост и извисеност. Новакът особено се смущава от следните обстоятелства: героите от

произведенията на великите писатели съществуват там в толкова ярки и убедителни форми, както и живите обитатели на невидимия свят. Но те нямат съзнаващо себе си начало и не могат да дават разумни отговори на въпросите, сякаш са персонажи от киното. Всичко, което е оформено мислено от човечеството, там съществува в различни степени на устойчивост и яркост: и доброто, и лошото. Пак там, но по-нагоре, имат своето съществуване и формите или праобразите на това, което ще се осъществи по-късно на Земята — прототипите на проявеното. Главната маса от човечеството в Надземния свят е силно невежа по отношение знанието на неговите закони. Само Адептите на съкровено знание, магьосниците и тъмната йерархия имат съзнателно пребиваване там и ползват своето знание. Тъмните упорито се упражняват в творчество, създавайки за духовете, които са им съзвучни, съответно на тяхната същност обкръжение. А такива има много. Те са съвършено безпомощни, благодарение на своето невежество и отричането на живота в надземното. Можете да си представите какво създава тъмното, но силно въображение за тези нещастни невежи. Често те са затънали в ужасните образи и картини на всевъзможни пороци и извращения и усилено ги поддържат със своите собствени възжелания, усилвайки и задълбочавайки ги още повече. Като дърва в огъня подхвърлят тъмните на своите жертви материал за раздухване на техните страсти и пороци. Адептът от десния път може със своята светлина и мисъл да разсее лесно тази задушлива атмосфера, ако мисълта му е по-силна от мислите на слугите на злото. Борбата и там продължава непрестанно и много нещастни и слаби духове, притежаващи искрици Светлина, биват освободени от служителите на Светлината от мрежите на тъмата. Знанията, макар и елементарни, помагат и извънредно облекчават пребиваването на духовете в Надземното. Но обикновено те се отхвърлят още на Земята, поради което духовете идват тук напълно неподготвени и безпомощни. Трохичките съкровено знание, разхвърляни по страниците на вашите книги и писания, дават сила на този, който ги е възприел духом, да защити себе си в Астралния свят. Искам да разруша до основи очарованието, прелъстителността, чудността, тайнствеността, мистичността и приказността на Астралния свят и да сваля от него покривалото на отвъдността. Всичко действително съществуващо е от тази страна на живота. Обитателите

на Тънкия свят не са тайнствени, не са чудесни и не са по-добри от хората на Земята. Негодяите, мошениците, злите си остават такива и там, само че всичко това е много подчертано. Но тъмните и магьосниците, т.е. адептите на тъмното знание, са много опасни, тъй като действат сред невежите тълпи, привлечени от тъмнината, която е в тях и която дава право на служителите на тъмнината да се приближат. Често те се възползват и от страха. Затова искам да изкореня всякакъв страх пред отвъдното, защото за не търсеция тъмнина тъмнината не е страшна, тъй като в него няма нищо, за което тя би могла да се захване. Тя се приближава към всеки, преминал в този свят, търсейки в него елементи на притегляне и залавяйки се за тях. Ето защо е по-добре още през живота във физическото тяло да се отстранят от своя микрокосмос всички елементи на тъмнина, с което ще се премахне техния магнетизъм и няма да се превърнеш в мишена на тъмните злонамерености. Ако тъмните видят върху аурата на заминалия такива петна на злото, те започват неистово да вият: „Той е наш, той е наш“ и се хвърлят настървено към жертвата. Но дори и това не е страшно, както са смешни и не са страшни ужасните облици, които тъмните нахлузват върху себе си или които представляват техните истински облици. Трябва само твърдо и необратимо да се реши, че с всичко тъмно в себе си е приключено завинаги и това трябва да се реши не в момента на нападението, а по-рано. Неподготвеността в това отношение е фатална. Но земните обитатели са глухи и слепи към това, което лесно може да ги освободи от обаятията на тъмата. Тъмнината е силна и действа прилагайки закона на съзвучието и съответствието. Всеки човек съзвучи с нея с елементите на злото, които са в него. Но и при слабост на духа трябва да се помни, че има Йерархия на Светлината и да се обърнеш към нея с цялото си сърце. Знаете примерите за разбойника и блудницата и можете да бъдете уверени, че отказ няма да има, ако обръщението е с цялото сърце. Така че и в Тънкия свят имате работата с тези същите хора: и светли, и тъмни. И едните, и другите са усиленни в своите прояви, тъй като подвижността на материята в този свят е огромна. Двигателна сила и творческо начало е мисълта. Представете си блестящото от светлина горнище и зейналата бездна на тъмнината и тяхното насищане под влияние на мисълта, създаваща ярки форми от пластичната материя на астралната светлина. Мислените създания се разрушават само от

мисъл с по-голям потенциал. Страшни са само страхът и невежеството. Нищо не може да навреди на притежаващият вяра в мощта на Йерархията на Светлината, тъй като твърдината на неговото сърце стои върху Камъка на вечната Основа на живота.

185. (22 август). При общуването собственият свят се измества напълно от Моя Свят. Иначе как ще зазвучи в съзнанието Моят Свят, ако собственият го заглушава. Йерархията е безпределна, безпределно е и нейното опознаване. Аз съм праг за духа при навлизането му в безпределността на сливането с Йерархията на Светлината и в безпределността на нейното постигане. И пътят е само чрез Мен, чрез сливането с Мен. Върхът е недосегаем и много височини трябва да бъдат преодоленни, преди да се съзре Той. Плътният и Тънкия свят са стъпала при подема. Опитът и знанията, придобити на Земята, са нужни за реализация в Надземния (свят). Усвоени и използвани там и превърнати в кристали от нетленни натрупвания, те се нуждаят от нарастване, импулс за което може да даде само новото въплъщение в Плътния свят. Така се върти Колелото на ражданията и смъртта и се натрупват енергиите на съзнателното безсмъртие в духа. Несъзнателно всеки дух е безсмъртен, но да се доведе несъзнателното в областта на непрекъсваното нито от смъртта, нито от живота съзнание, ще бъде огромна степен на достижение за човека. На Земята се готвим за живота в Надземното, в Надземното се готвим за поредното ново въплъщение. Така в невидимия свят стремежите, желанията, копнежите и надеждите на човека и всичките му опити да се възвиси духом изкристализират в явни форми и стават достижения, защото е казано: „Недостижимото тук е достижимо там“ — и стават част от неговите нетленни натрупвания. Защото е казано, че няма да пропадне и най-малката мисъл, а ще донесе своя плод. Да се предпазим от злото и с това да сътворим благо. Подготвяйки се тук, на Земята, за живота в Надземния, трябва да се помни, че е късно да се започне тази подготовка на самия праг на смъртта, както правят това мнозина. Трябва от дълго да се започне този процес, тъй като целият земен живот представлява такава подготовка. Земният опит е нужен в Надземния свят. Този опит служи като материал за развиване качествата на духа и то не толкова самият опит, колкото утвърдените от него качества, необходими за продължаване на съзнателния живот в

световете над Земята. Съприкосновението с Тънкия свят показва какъв напрегнат живот може да живее в него човек. Отпадат редица явления и процеси, неизбежни на Земята, но всички други възможности се задълбочават и разширяват до предели, очертани от мислите и стремежите на техните носители, станали осъществими там. Светът на стремежите, породени на Земята от човека, там става реална двигателна сила, носеща го нагоре или надолу до нивото на височината на неговата мисъл, или до пределите на нейното падение. Ето защо породените от мисълта образи стават спътници на човека, чакащи го пред прага (на отвъдното). Нека вашата мисъл бъде лъчезарна и тогава ще ви повлече нагоре. Красотата и светлината са толкова близки по природа, че живеят една до друга. Стремежът към красота във всичко сближава със светлината и въвежда съзнанието в нейните сфери. Как по-ясно да се каже, че Светлината, подобно на най-лек газ, издига съзнанието нагоре и го въвежда в сферите на неописуемото. В мрачината на Плътния свят Светлината може да се събира по трохички, грижливо вдигайки всяка искра. Качествата на духа, като пипала, събират трохичките огън, отнасяйки го в Чашата. Мъжеството и безстрашието пламтят с огнени искри; спокойствието също, равновесието също, и предаността, и любовта, и устремът, и всички останали качества на духа. Велик събирач на зърна Светлина наричаме Ние този, който знае защо е дошъл в Плътния свят. Осмислен е животът му на Земята и в световете и е прав пътят му. Нататък е Безпределността с всичките ѝ неизчерпаеми възможности за достижения и сияйният победен път на Светлината, който е без край. Но утвърждаването му става днес, сега на Земята, именно в тези условия, в които Владиците на Кармата и Водещият са поставили устремното към Светлината съзнание. Колкото по-зле, толкова по-добре. Колкото е по-трудно, толкова е по-лесно да се излети, тъй като само трудностите ще развият енергията, необходима за полета и от препятствията ще почерпим своите сили. А това не е чак толкова трудно, когато са разбрани техния смисъл и значение. Ще благословим трудностите с разбиране. Затова Казвам: натоварвайте Ме по-силно и не се оплаквайте, когато Позволявам на обстоятелствата да претоварват също и вас. Сили ще Дам, помощ ще Дам за придвижването по-нататък. Всекидневно Изпращам Лъчи към тези, които са с Мен. Вървете, Аз съм с вас.

186. За растежа си всяко качество се нуждае от упражняване. Животът е най-добрият учител, даващ непрекъснато възможности за упражняване в развиването на качествата. Обикновено се взема най-близкото и съзвучно на духа в дадения момент. Силното желание за неговото утвърждаване веднага предизвиква съпротивата на средата и създава по този начин условията, необходими за упражняването на даденото качество и за неговия растеж. Невидимият Учител внася своята корекция, ако изискват това обстоятелствата и желаното качества нараства. По този начин силното и сериозно желание ражда и съответстващите на тази сила възможности. Ще Помогна, ще Помогна, но направете усилие.

187. Преодоляването на вибрациите на околната среда и утвърждаването на Моя Свят в себе си изцяло ще бъде немалка победа на духа при смяна на мястото. Трудно е да се осъзнае цялото значение на тази победа, тъй като тя е в невидимото, но мислите растат, разширявайки се и побеждавайки рожбите на тъмнината, невежеството и отрицанието. Благото дело се сътворява, но подвигът е невидим, тъй като той е в духа. Затова Изпращаме Своите там, където трябва, за да могат да наситят с мисли от Светлината пространството наоколо. Мнозина ли могат да разберат този неръкотворен труд на духа и да помислят за следствията? Сеячът, разпръскващ върху невидимата нива живите зърна от Светлина, намира награда за невидимия за хората труд в Нашето признание. Размерите на посеяното и кълняемостта на семената се разбират по следствията. Много велики начинания са се зараждали в пълна неизвестност, но следствията им са станали явни на света, тъй като са сияели през вековете. И много велики хора са били признати за велики по-късно, когато са отхвърлили земното тяло и не са се нуждаели от признанието. Служенето на Светлината не се нуждае от признанието на света, защото то протича извън обикновеното разбиране. Едва следващите поколения прозират в значението на такъв жизнен подвиг и го оценяват според съзнанието си. Пълнотата на Служенето на Светлината не е лесно достижима.

188. (22 август). Ето че още един път трябваше да се убедиш, че срещата с обсебения не отмина без последствия. Ударът, независимо от

взетите мерки, беше нанесен от неочаквана страна и нощем, по време на сън. Опитът беше неуспешен, но вреда, все пак, беше причинена, при това беше избрано най-слабото място, все още недостатъчно укрепено. Охраната от тъмнината трябва да се усили.

189. Наред със съпротивата на средата, братята на тъмата много усилено работят над това да потушат Светлината във всеки човек, а още повече в тези, които вървят след Нас. Колкото по-ярка е Светлината, толкова по-яръстни са техните старания. Те имат постоянна стража около Нашите хора и при отклонението им от правия път незабавно навреждат. Наличието на пресичащи се пространствени токове усложнява положението. Движението на хаоса засилва натоварването и борбата за Светлина става титанична. Колкото и Светлина да е събрал неговият носител, разходът е непосилен и са необходими редица непрекъснати усилия, за да се задържи светилника в ръце и да не му се позволи да угасне. Успокоение не трябва да има нито за миг — ще потушат, ще затъмнят, ще разкъсат, лишавайки предварително от Светлина. Подвигът става не временен и кратък, като преди, а продължителен и постоянен. В това е особеността и трудността на преходния период към Новата Епоха; тя настъпва, но съпротивата на заминаващата си тъма е чудовищна и неистова до безумие и не е чудно, че напрежението е толкова огромно и трябва толкова усилия, за да се задържи Светлината. Гасят всички: и приятели, и врагове, и тъмни, и светлеещи, и близки, и далечни, всички, всички, в които светимостта е по-слаба от светимостта на Носителя на Камъка. Законът за скачените съдове е постоянно в действие. Трябва да се събере цялото мъжество, за да се устои в Светлината. Дори и несъзнателно, воинът на духа предизвиква на бой цялата тъмнина и трябва да ѝ противостои в цялото многообразие на нейните прояви. От гледна точка на тъмните обикновения човек е добре. Неговата слаба светимост не заслужава тяхното постоянно внимание. Ала Носителят на Светлина се намира под техния постоянен прицел и служи за обект на всевъзможни злонамерени хитрости от тяхна страна. Затова бодростта на духа, бдителността, зоркостта и постоянния несменяем дозор представляват мерки на крайната и неотложна необходимост. Трудно е? Да, трудно е необичайно, но между чука и наковалнята, под непрестанни удари се

кове острието на духа. Трябва само да се помни, че с Мен, при здраво и пълно единение, поражението е невъзможно. Но затова пък победата е възможна. Никаква тъмнина, никакви уловки и хитрости, никакви трудности и натиск на средата не са в състояние да надвият този, който е с Мен. Отровата на вражеските стрели дава само особено ярко оцветяване на облеклото на духа и аурата ще сияе с всички светлини. Но огорченията не могат да се избягнат, от униженията, притесненията, клеветите и хулите не можеш да се отклониш и от признанието на тъмнината, изразяващо се във високата активност на тъмните, насочена против него, Носителят на Светлина не може да се скрие. В бой с тъмнината влизаме заедно с Мен и редом вървим против тъмнината. Приобщавайки се към Йерархията, имаме зад себе си Нейния неизчерпаем резервоар от Светлина. Не от себе си, не за себе си, а за Мен, в Мое Име, в Името на Йерархията и Светлината води самотен своята битка Носителят на Светлина. Войни на Светлината, Давам гаранция за победата, ако сте с Мен неразделни до края.

190. (24 август). Ако преобразението е възможно, то следва да се помисли за това какво ще доведе по най-краткия човека път при него: разбира се, движещата сила ще бъде устремът. Но хората се стремят към много неща и много неща желаят, но въпреки това често не постигат желаното. Един устрем само не стига. Към устрема трябва да се добави и отричането от себе си. Но и това е малко. Известни са много самоотвержени хора, положили живота си за своите другари и все пак не достигнали до преобразението. Ще добавим симфонията на качествата, ще добавим служенето на Светлината през вековете и близостта до Учителя на Светлината, ще добавим кристалите от безсмъртни огньове, събрани от преди. Както мълнията пронизва хоризонта от край до край, когато се е събрал достатъчно количество пространствен огън, така и микрокосмоса на човека се озарява вътре от Светлината и се преобразява в Светлината мигновено. Това явление е извънредно рядко, но свидетелства за подобни преобразования или озарения имаме. Придобивките на духа се пренасят от миналото в настоящето. Напрежението на пламъка достига своя апогей и озарява съзнанието със седморна светлина, преобразявайки всички обвивки. Но човек може да гори с този пламък на духа само за кратко време, тъй като плътта няма да издържи. Дори и в по-слаба степен натрупванията

в Чашата, не приложени в живота, предизвикват подобни прегаряния на обвивката, както, например, това се случва често при така наречената охтика или туберкулоза. И тук също се изисква голямо равновесие между тялото и духа. Много са условията, които трябва да се съблюдают, дори и да има натрупвания. И да се предвидят всичките е невъзможно. От тук и насъщната необходимост от Ръководството на Учителя на Светлината. Без Водещ не може да се върви и да се достигне по този тесен път, водещ в живота, където всяка трудност се превръща в достижение и радост за духа. И когато при всички препятствия, изправящи се като планина, вървящият си казва: „И все пак аз ще достигна“ — с това отреденият победител утвърждава своята победа. И ако пътят е определен невъзвратно, то всичко, което го обкръжава и всичко, което е вътре или вън, ще бъде само като вехи по пътя на духа към Светлината. Тогава започват да му служат и приятелите, и враговете, и тъмнината, и Светлината, и това, което е за, и това, което е против, и този свят, и онзи, и мъката, и радостта, с една дума целият живот, всички процеси, ставащи в огнено-съставното същество на човека. Както стрелата, устремена към целта, носи всички свои частици със себе си, така и микрокосмосът на човека, устремен към Светлината, станал одухотворен и магнитоподобен. Тогава става явна еднаквостта на огнената същност на човека с Огнения свят, към който той е устремен. Така човек утвърждава най-висшето и неизказано подобие в себе си и става Носител на Светлината.

191. (25 август). Човек си е сам на себе си и съдия, и решаващ, и постигащ, и постиган.

192. (26 август). Или Моят свят и неговото благо, или своят свят и неговата ограниченост. Ние живеем с живота на планетата, утвърждавайки нейното по-добро бъдеще. Настоящото считаме само като стъпало към него. Който е с Нас, той е устремен в бъдещето. То е не само магнит, но и мощен двигател. Само през него може да се премине към познанието на безпределния свят. Съзнанието, задържано от тъмнината при миналото или при настоящето, или върху явления противни на еволюцията, изключва себе си от нейното течение и обрича делата и начинанията си на регрес и крайно унищожение. Всички тези противодействащи явления са разрушителни и противни

на космическата воля и техните извършители са от тъмнината. Няма никакво значение как се наричат и в какво вярват извършителите на тъмните деяния, тъй като съдът на историята е не според думите, а според делата. Така изпълнителите на Космическата Воля, вървящи в крак с еволюцията, ще бъдат Синове на Светлината, както и да се наричат, а техните противници — тъма. Отсъждането на планетната правда става независимо от всички хорски наименования и разбирания и там, където е налице „безбожие“, там наистина е близо Господнята жетва, защото Моето Дело се твори в съзвучие с изискванията на еволюцията на Света. Еволюционният поток ще отмие със своята мощ всички ненужни наслоения и израстъци, ако съзнанието влезе в него. Вече може явно да се види как светло се променя животът на народите, навлезли в потока на еволюцията. И това е само началото. Представете си тяхното преобразяване след няколко десетки години, и успехите, и победите във всички области на живота. Ние им помагаме, усилвайки всяка възможност за благо и вземайки участие в техните дела и особено в развитието на науката и изкуството, но на тъмните, вървящи насреща, пречим да вършат своето черно дело, лишавайки ги от успех във всичко. Много усилия прилагат те, но безплодни и временни са всички опити да се обърне реката на еволюцията на живота обратно. Пораженията, които търпят и ще търпят на всяка крачка ще нарастват в своята сила и прогресия, докато не се разрази последният съкрушителен удар над тях. Великата Нова Страна и Великият ѝ народ ще постигнат победа над всички, които са против. Редицата блестящи победи и победи отсега я водят бързо по стълбата на бъдещето, в междупланетния космичен простор. Страната е Моята и Нашите стрели летят нататък, придавайки оперение на щита на победата. Бъдете щастливи, че можете да се наречете синове на Великата Страна, на която е съдено да води след себе си хората от целия Свят.

193. (27 август). Мисълта, приета и утвърдена в Плътния свят, в Тънкия Свят продължава вече автоматично да проявява себе си в приетото от нея направление. Което е решено през деня, през нощта продължава да звучи в унисон с приетото решение. Това положение е приложимо към целия земен живот. Сеитбата се извършва на Земята, а реколтата от приетите и утвърдени мисли, в пълно съответствие с посятото, се събира в Надземния свят. Тук сме сеячи, а там — жетвари.

Сеитбата се извършва в сферата на своя собствен микрокосмос и се пожънва също от него. Кристалът, породен от мисълта, образува своя собствена сфера и, бидейки магнетичен, привлича към себе си съзвучните образувания от мисли. Разликата е в това, че поради своята инертност материята от Плътния план изисква много чисто физически действия за да се облече мисълта в плът, докато там пластичността на тънката материя позволява мисълта да се облече във форма мигновено. Мнозина, обкръжавайки се много години с различни форми на мрака и с безизходност не разбират, че с малко усилия могат да ги заменят с мислени форми от напълно противоположен порядък. Но за това трябва да се познава и разбира мисленият творчески процес, ставащ в невидимия свят. Обикновените хора, влизайки в допир с тънката видимост я възприемат така, както са възприемали в своето време и плътното обкръжение и реагират на нея така, както и през живота си на Земята. За се излезе от безизходицата трябва да е налице поне минимално знание, но тъй като то се е отричало, няма и изход. С това е пагубно отричането, тъй като прави човека безполезна играчка на съдбата и на всевъзможните влияния и злите обитатели на Тънкия свят. Утехата е само в това, че чистото сърце, дори и да не знае нищо, създава около себе си чисто обкръжение и приобщава себе си към съзвучен му слой. Слоеве се пазят от стражи, поставени от Йерархията на Светлината и никой не може да проникне в по-висока сфера, ако аурата му не съответства по вибрации. Тъмните са свободни да се проявяват в своето царство, в нисшите слоеве и попадналият там по съзвучие на аурата не може да се измъкне от там до тогава, докато аурата му не просветлее и докато съзнанието му не се насочи нагоре, което е много трудно. Не може сърцето, не познаващо Светлината, да се устреми към нея. Йерархията би могла да помогне, но трябва да има вяра поне колкото синапено зърно в нейното съществуване и съзнателно да се призове който и да било, стоящ на нейната стълбица. Всичко добро, красиво, положително, съзидателно и градивно, което е извършил човек на Земята, му служи като стъпала за изкачване към Светлината, в съответствие с енергиите, приведени в действие от него. Законът за съзвучието управлява там с пълна сила. И никакво лицемерие, никаква измама, никакви преструвки няма да помогнат, защото всичко скрито става явно и магнетично в своята активност. Всяка някога помислена и, главно, почувствана мисъл изплува на

авансцената и изисква своето утвърждаване. Ако решението да се върви към Светлината е необратимо, много може да се отхвърли; ако, обаче, е налице слабост и колебание, мисълта ще овладее своя породител. Именно всяка мисъл трябва да бъде изкупена, което означава, че енергията ѝ трябва да се изчерпи върху своя породител и да бъде неутрализирана. Твърдата решимост да се издигаш към Светлината неутрализира възникналата мисъл и потушава нейната сила. Но е добре още на Земята да се разчистят сметките с тези рожби на собственото съзнание и да се потушават всеки път, когато се появят на хоризонта. Там е трудно да се бориш с тях, тъй като всичко се усилва и изостря. И прелъстителните образи, приемайки ярки и привлекателни форми, разтапят в своето обкръжение слабото сърце. Но ако нечистите мисли получават решителен отпор всеки път, когато възникнат пред съзнанието, борбата ще бъде кратка и победата е обезпечена.

194. (28 август). Реката на Живота. Ако духът навлезеше в потока и станеше част от него, потокът би го отнесъл със себе си. Но потокът преминава покрай него, потъвайки в миналото, а духът продължава да съзерцава новите струи на потока, също отминаващи покрай него. Да се разбере тази своя отделеност от минаващия наблизко поток ще бъде вече достижение на духа. Да се отъждествяваш с него означава да се слееш с него и да станеш част от него. Безмълвно Гледащият не може да стане част от това, което гледа. Безмълвният Регистратор като на кинолента фиксира в паметта лентата на живота, без да става част от нея. Животът е едно, а Безмълвно Гледащият — нещо съвсем друго. И чувствата, и мислите, и всичко, което тече през съзнанието на човека, не могат да бъдат Гледащият на тях. Трябва да се отдели в себе си от потока Гледащият на потока и да не се сливат те в едно. Аз страдам, аз преживявам, аз се безпокоя — това са само вибрации на астрала, но не е Безмълвният Свидетел. Аз размишлявам, аз мисля, аз изграждам мислени форми — това е менталът в действие, но не е Свидетелят, покрай когото постоянно тече мисленият поток. Аз се движа, ходя, говоря, ям, пия — това са действията на тялото, но не е Той, пребиваващият временно в тялото. Трябва да се отдели Съществуващият вечно от временността на трите потока в себе си — физическия, астралния и менталния. Трябва да приучвате себе си да

гледате на всичко ставащо вътре и отвън като на нещо външно, като на временно и преходно, не съставляващо непреходната същност на духа. Ето, нещо се случва, отминава и потъва в небитието, а аз стоя на брега на вечното и гледам новите струи на потока, които преминават покрай мен и ще отминат така, както е отминало всичко, което е било по-рано, преди тях. Тази преходност на настоящия час трябва да бъде утвърдена в съзнанието като основа, тъй като не преминава само Гледаният безмълвно на потока на живота. Така се утвърждават елементите на безсмъртие на духа, които не са от временното, а от вечността. Временното служи само като път за приближаване на вечното и без него, без опита и знанията, донасяни от него, Вечното не може да бъде достигнато. Чрез временното и преходното — към непреходното и Вечното, съществуващо в Безпределността. Явленията с по-голяма продължителност са по-близо до него, отколкото тези с малка; веригата от въплъщения е близо, отколкото един отделен живот или ден, или кратък час, изтръгнат от сферата на преходното. Затова очертаването на по-дълга линия ще бъде решението на живота. През краткостта на всеки час може да се води тази дълга линия на живота далеч извън пределите на този час или на дните и на годините на отделния живот и дори на отрязъка от няколко живота, защото безпределността ги вмества всички тях и дори повече от това, което вмества в себе си и обхваща времето. Защото самото понятие за време включва в себе си временното. Моето Царство не е от този свят, не е от временното и неговите елементи. Нещо в себе си, стоящо по средата между носещия се поток на преходното и Безмълвния свидетел, може да се приближава към всеки от полюсите на живота или да се отдалечава от него. Когато съзнанието се приближава към потока, то навлиза в него, слива се с него и се отъждествява с преходното. Когато то се устреми в сферата на Гледания вечно, тогава излиза от потока и се издига над него, утвърждавайки себе си върху Камъка от вечната Основа на Живота. Ставащото с човека в сферата на трите му обвивки не може да засегне Безмълвния регистратор, макар и понякога на човека да му се струва, чу всичко е загубено и той загива. Не може да загине нероденият от трите, тъй като той съществува от началото на времето и от преди началото. Към каквото се устреми съзнанието, с него ще пребъде. Ако е към временното — с временното, ако е към вечното — с вечното. И ако е със Мен, ще бъде с мен.

195. Планетата се носи в пространството. Накъде? В бъдещето. То е неотвратимо като съдбата. Значи духът може да се устреми и към бъдещето. Сливането на съзнанието с Безмълвно Гледащия в настоящето е недостижимо. Но в бъдещето то е възможно. Ако настоящето се възприема като стъпало за приближаване към бъдещето, то, като се знае какво иска духът, може още в настоящия час да започне утвърждаването в себе си на това, което в бъдещето, в което е достижимо всичко, ще стане желана степен на достижение. Възможността за бъдещите достижения, невъзможни в обкръжението на настоящата нощ, се утвърждава днес, сега. Принципът на семето е универсален: не може да има кълнове без семена. Посевът на бъдещите кълнове в настоящето е необходим. И сеячът, който е човекът, и полето на посева — неговото съзнание, и зърната на посева — мислите — представляват онези условия, които, бидейки приложени мъдро и с познаването на закона, могат да дадат в бъдещето редица блестящи достижения. Основа и двигател е мисълта. На нея трябва да се постави и ударението. И всичко е достижимо. И нека невъзможното днес да не смущава дерзаещия дух, тъй като в бъдещето всичко е достижимо, ако семената на възможностите, сега още недостижими, невъзможни, но достижими в бъдещето, се зложат в съзнанието днес, в настоящия час. Ето защо се утвърждава от Мен дръзновението. Дерзаещият смело, устремен силно към бъдещето, ще пожъне обилно. Давам гаранция за победата. Това не е магия, а действие на неотменим закон. Как да обясним още по-добре, че утвърждаването или отхвърлянето, възприети от съзнанието в настоящето, представляват зърна на посев с гигантски кълнове в бъдещето. Тъй като всичко е причина и следствие. Каквото сме посяли, това и ще пожънем. Не е ли по-добре да сеем съзнателно, избирайки семената на най-добрите възможности и със съзнанието за неизменността на закона. Затова Утвърждавам вървящите след Мен по победната пътека на достиженията и Посочвам пътя към победата. Аз говоря, Аз ви казах, утвърждавайте.

196. Ако все пак, загубвайки всичко, постигнеш победа, ще съжаляваш ли за загубеното? Но ако, не загубвайки нищо и

придобивайки земни неща, изпуснеш победата, за какво ти е всичко в момента на прехода през прага?

197. (29 август). След утвърждаването следва винаги изпитание на придобитото качество и така е било винаги. Изпитанието показва, че вибрациите на астрала са отнели от сутрешното послание половината от силата му на въздействие. Загубата премина „условно“ и това беше достатъчно, за да се забележи разминаването между думи и дела. При това пострада и тялото, вследствие нарушаването на равновесието. Необходимо беше да се приеме загубата с пълно спокойствие и с това да се утвърди в съзнанието мисълта, че никакви загуби на това, което притежаваме, не трябва да нарушават равновесието, тъй като нищо не ни принадлежи и защото „не виждам вещи, които да притежавам“. Утвърждаването трябва да започне отначало и ще е добре, ако изпитанието премине само условно. Мъдростта на Учителя се изрази в това, че беше създадено изкуствено изпитание, предизвикано от силата на устременост на духа. Трябва да се разбира, трябва да се помни, трябва да се знае, че изпитанието на качествата е следствие на желанието на духа да ги утвърди.

198. Да, действително много от очакваното не се осъществи в очаквания размер нито при тебе, нито при други, даже по-високо стоящи. Защо това е така? Едно от условията за осъществяване на неосъществените очаквания и надежди беше непостоянната и колебаеща се величина на енергията на човешкото съзнание. А от нея зависи много. Другите съзнания не са готови и планът се пренася в други условия, и се осъществява в тях вече без участието на очакващите да пипнат с ръка. Планът е неотменим, но формите на неговото утвърждаване постоянно се променят, в зависимост от колебанията в нивото на общото съзнание на човечеството или на отделни негови участници. Зависи от човека кога, къде и как ще настъпи новата Сатйя Юга.

199. (30 август). Много забрани ще прозвучат и много гласове ще повикат, но този, който е избрал своя път и е решил да върви по него докрай, няма да наруши постоянството в ритъма на своя ход. Ако основите са залегнали здраво в съзнанието и са непоколебими,

гласовете на преминаващите или на стоящите от страни, или на срещнатите случайно няма да смутят вървящия към Светлината. Неличието на два свята и пребиваването на човека и в двата, веригата на превъплъщенията, Манвантарите и Пралайите на Големия и малките цикли, безсмъртието на духа, съществуващ вечно, и заблудата на земната и надземната Майя, и веригата на Йерархията на Светлината, и победата на Светлината над тъмнината, и пътят на безсмъртния дух към звездите, и Владиката, водещ към Светлината — ето тези основи, върху които йогът изгражда своя вътрешен свят и своето отношение към света навън. Клатещата се основа разклаща цялата кула. Съдбата на люлеещият се е незавидна. Оставен сам не себе си или в тясно обединение с Мен, в нужда или доволство, болен или здрав, тук или там, сам или сред хората, но непреклонен и твърд в решението си да достигне до Мен, преминава по своя път Моят избранник. Тежките нагнетявания и натискът на хората и обстоятелствата са неизбежни, както и злобата на съмишлениците на тъмата. Неизбежни са и полетите и светлите полоси на живота. И трябва да се премине през всичко това без да се нарушава ритмичността на крачката. Учителят шепти на чувствителното ухо какво да се прави и ще изпрати Своя Лъч в минути на нужда. Но трябва да се държиш за него постоянно през всички дни и часове на живота на Земята и в Надземния свят. Радостен или наскърбен, в успех или неуспех, тук или там, но винаги неотклонно с Мен. Аз съм с този, който е с Мен, Аз съм в този, който е в Мен. В мрачината на твоя суетен живот на Земята Аз съм Водещият Лъч Светлина.

200. Когато кармата поставя човека при определени условия, да измени които съдбата не е му дала сили, трябва да се премине през тях мъжествено, спокойно и твърдо. Никакви външни условия не могат да отнемат от човека неговите придобивки или да засегнат неговата вътрешна същност, ако той твърдо знае накъде и към кого върви. Духът не трябва да се колебае като тревичка при всяко подухване на вятъра. Иначе неговият светилник може да угасне. И когато стане много тъмно, ще съберем всичко, което ни носи над тъканта на живота, което ни устремява нагоре, което в миналото не един път ни е помагало да преминем през теснините. Ще съберем всичката светлина, за да не се поддадем на тъмнината и да достигнем победни до Светлината.

201. (31 август). Лежат в руини огромните градове на някога велики народи. Затрупани в пясъка са някога цветущи страни. На повърхността на Земята не е останала и следа от изчезналите раси и само някъде в дълбините на океаните могат да се намерят развалините на техните градове. По същия начин нищо освен руини няма да остане и от съвременните цивилизации и освен неверни спомени — нищо и от народите. Къде са Вавилон, Троя, Картаген, градът на Златните Порти? Къде са хората живели там, любили, страдали и не мислили за смъртта, както не мислят за нея и съвременните хора? Къде е всичко това? И планетата ще умре, ще си отиде от нея и животът, смисълът на който не е в плодовете на труда на човешките ръце, а в опита и знанията, които дава животът и които човек събира и натрупва в своята безсмъртна триада, за да ги отнесе със себе си на друга планета, когато умре тази, на която живее той сега. Безсмъртен е духът и е неунищожима Чашата на неговите придобивки, тъй като и Чашата, и духът не са от този свят, макар и чашата да е изпълнена с плодовете на земните достижения, тоест със знанията и опита, събрани на Земята. В това натрупване на плодовете и резултатите от земния труд се състои смисълът на земния живот. Всичко сътворено от ръката на човека е обречено на разрушение, защото се строи за днешния ден или за определени срокове, но на човека е дадена Безпределността като цел на устремеността и контейнер на всичките му стремежи, излизащи извън плътната сфера. В Безпределността, именно, е животът. И неговите нишки могат да бъдат протегнати от сферите на настоящето обкръжение на човека в Безпределността, където животът няма край. Може ли да се примири духът с това, че преживявайки на Земята 60 или 70, или 100 години, той умира и изчезва вече завинаги? И за какво трябва тогава да се живее, след като заедно с планетата ще изгори и изчезне всичко това, което е на нея и цялото човечество без остатък? Ако няма смисъл крайт на съществуването на човечеството, то няма такъв и всяка друга точка от разреза на временното му съществуване. Но разумът не може да се примири с такава чудовищна безсмислица. И смисълът на живота е в това, че духът на човека е безсмъртен, че много пъти се възплъщава той на Земята, за да може, завършвайки своя цикъл животи върху нея, да премине на друга звезда, стояща на по-високо стъпало в еволюцията на световите, отколкото

нашата планета. Смисълът на живота е голям, но се заключава в самия процес на труда, а не в неговите резултати или в материалните и видими за очите плодове. Трудът е нужен, нужни са и тези плодове, нужни са и градовете, и домовете, и всички удивителни произведения на човешкия ум, гений и изобретателност, увенчани с красота, нужен е и мирният и щастлив живот на човека на нашата прекрасна земя, всичко това е нужно, всичко това е много нужно и важно, но не само по себе си, а като неизбежно и много необходимо стъпало към още по-великото бъдеще. За разума на човека няма никакви предели и ограничения. Той може да победи всичко и да разреши всички проблеми. Той може да създаде за човека такива тела или обвивки, в които той ще може да живее без да зависи от обичайните земни условия. Той може да победи природата даже и в това. Цялата енергия на Космоса и цялата материя във всичките ѝ форми са в негово разпореждане и ще му служат в дерзаенето към чудесното и невъзможното. Невъзможно за невежеството и незнанието, но възможно за този, който знае, че човек е роден за да властва над природата и живота. И днес той навлиза в период на блестящи победи на науката и знанието над видимите и невидими за окото светове, за да излезе от тази борба победител на живота и смъртта.

СЕПТЕМВРИ

202. (1 септември). Не забравяйте нито за миг за опасностите, заплашващи от страна на тъмните. Те са винаги на стража, за да причинят вреда, където е възможно. Трябва винаги да се стои нащрек, за да се предпазиш от тях. Никаква бдителност няма да е извънредна. Това не е страх, а защита от злото. Бъдете винаги на стража.

203. (2 септември). Земното преминава в надземното. Но трудът остава за тези, които разбират, че трудът е основата на живота за духа. Разбира се, там трудът е друг, различен от земния. За ученика това е, преди всичко, труд в помощ на хората и труд на познанието. Там повече се нуждаят от помощ, отколкото тук, тъй като са много пристигналите от Земята и при това пристигнали напълно неподготвени. Дори на пристигания в друга страна или в чужд град е нужна помощ или съдействие от страна на живеещите там. А колко повече се изостря това условие при прехода в Тънкия свят от Земята. И там се налага да се защитава от тъмните отрепки на човечеството. Тук на Земята съществуват всевъзможни институти за охрана на спокойствието и безопасността на населението. Там такива институти няма и функциите на защита поемат върху себе си доброволци. Там тъмната е настроена за вредителство безусловно и затова охраната, установена от Йерархията е наседна и здрава. Жителите на Тънкия свят се охраняват по слоеве. Никой не може да влезе в даден слой неподготвен, ако не съответства по вибрации на аурата и по цветовата ѝ тоналност. Малко са пребиваващите там в пълно съзнание — повечето са в полусънно състояние или спят. Но служителите на Йерархията са съзнателни, както на светлата, така и на тъмната. Тъмните са въоръжени с познаването на някои закони на Тънкия свят и някои огньове, и затова обикновения човек, не знаещ нищо и всичко отричащ от Земята, е напълно неспособен да се бори с тях и да им се противопостави. Мнозина се нуждаят от охрана. Страхът пред отвъдното и трепетното преклонение пред астралните явления лишават хората от трезвото, спокойно и смело отношение към невидимия свят.

Като тресчица по буйрни върни се носят там понякога непросветлените със знание души. Низките стремежи ги увличат надолу и тъмните доста помагат при това. Но чистият и здрав дух няма от какво да се страхува. Дори и да няма никакви знания за висшите закони, той няма да бъде въвлечен в тъмнината, тъй като законът за съзвучието няма да допусне това. На Земята човек вижда не целите предмети, а само техните повърхности, обърнати към него. Останалото се допълва от неговото съзнание. Движейки се във влак или автобус той забелязва, че всички предмети, покрай които преминава влакът, се движат, при това с различна скорост, в зависимост от разстоянието им до наблюдаващия, но той преодолява в съзнанието си и това движение. Така също и релсите се събират в далечината или небето и Земята на хоризонта. Има много други различни условия, които е преодоляло приспособилото се към тях съзнание и то така устойчиво, че дори изобщо не ги забелязва и не мисли за тях. По същия начин трябва и в надземното да се усвоят и преодолеят много особености на новите условия. Например: отсъствието на физическо тяло и своеобразните особености на тънкото, способите на придвижване, двигателната сила на мисълта, различието в строежа на предметите и образите на Тънкия свят, манифестирането на мисълта, отсъствието на обичайните граници, отсъствието на необходимост да се притежава жилищна площ и вещи, отсъствието на необходимост да се приема храна, особеностите на облеклото и т.н. Невъзможно е да се изброят хилядите подробности на съществуването там с няколко изречения. Може само да се каже, че човек има около себе си това и тези, към което и към които се е стремил. Стремежите и влеченията ще бъдат основните магнити, създаващи неговото обкръжение. Но само знанието дава там свобода и възможност да се ориентираш. Обикновеният земен опит и земните знания се отнасят до Земята и в надземното могат да бъдат използвани само за разбиране структурата на двата свята: онзи и този. При едностранчиво разбиране те са неприложими. Дори при запазване на съзнанието, незнаещият ще пребивава във фантастичен свят на илюзии. Затова е толкова необходимо още през живота на Земята да се погрижи човек за придобиване на нужните познания и сведения за надземния свят. Какво може да се научи с отричане?! Слепите и глухите, населяващи Плътния свят, ще си останат такива и там. За едно мога да ви предупредя: нямайте нито злоба, нито страх и нищо не

отричайте. Пространството вмести в себе си всичко, как е възможно да се отрича това, което съществува. Всичко, което се създава от мислите на човека, вече съществува в невидимото. Светът е многостранен и многообразен в своите прояви. Отричането на това, което е, означава ограниченост на разбиранията. Много трябва да се разбере, преди да се влезе в Надземния свят в пълно съзнание.

204. Колкото и да знае и да узнае човек, цялото му знание е само стъпало към още по-пълно и висше знание. Няма край на познанието.

205. (3 септември). Да! Да! Да! При несъответствие на стремежите става огромно разпиляване на психическа енергия и отдаващото съзнание се размагнетизира. Трябва да се пазят силите и само при наличие на устременост и горене на сърцето да се дава. Ние отговаряме на позива само при наличие на съзвучни огънове. Трябва да се опази собственият огън от поглъщане и да не се забравя, че мълчанието е най-добрият пазител. С всяка казана дума човек по малко се разкрива и се поставя в зависимост от събеседника, и дори се предоставя на неговата милост. И нерядко се случва, че в отговор се нанася удар. Противодействащите винаги отговарят с удар, дори и ако няма думи. Трябва по-често да се проявява грижливост към своите сили. Да се съберат понякога е толкова трудно.

206. Ухото още не чува и окото не вижда, но сърцето вече усеща. Сърцето върви преди обикновените възприятия и знае, много неща знае. То изисква грижливо и внимателно отношение към своите усещания. Ето, сърцето е усетило, че ненужният разход на енергия е предизвикал опустошаване на съкровищницата. Значи трябва да се изчака, докато се натрупа отново енергия и да не се натоварва то свръх силите.

207. Смятат, че качествата на духа са нужни за земния живот на планетата. Някои живеят някак си тук даже и при отсъствието на качества. Но в Надземния без качества не може. Там са необходими преди всичко спокойствие и равновесие, а също и достойнство на духа, а също и безстрашие, а също и устременост. Защото качествата на духа там са условията, създаващи обкръжението на човека. Тук

обкръжението и обкръжаващите се обуславят от кармата, там кармата се създава от енергиите на натрупаните качества, както добри, така и лоши. И тяхното утвърждаване ще обуславя течението на надземната карма.

208. При съзнателно преминаване на големите граници, когато съзнанието не се прекъсва, трябва преди всичко да се запази пълно спокойствие, събирайки вътре в себе си всички свои сили и да се въздържате от каквито и да било действия до тогава, докато съзнанието не започне да се ориентира в новите условия. При това трябва да се задържи силната устременост към избрания фокус на Светлината, което ще помогне да се пренесе съзнанието през нисшите слоеве нагоре, не задържайки се в тях и не съприкосновявайки се с тях. Спокойствието и равновесието са много нужни при контакта с Учителя на Светлината. Как иначе може да се приеме Неговата Светлина, освен в пълно спокойствие. Ако качества на духа са нужни на Земята, то доколко остра е нуждата от тях в Надземния свят. Те трябва да се упражняват и развиват не за Земята, а за живота в невидимото, там те са много по-нужни. На Земята, ако, например, спокойствието не е постигнато, човек все пак живее и отсъствието на спокойствие малко влияе на неговия временен живот. Но в Надземния, където реакцията настъпва мигновено, нарушаването на спокойствието може да доведе до катастрофа, а страхът да предизвика върху страхливеца вълна от тежки преживявания. Затова унищожаваме всякакъв страх и утвърждаваме безстрашието. Затова качества на духа, толкова нужни за духа там, ще бъдат за духа стъпала по стълбата към Светлината. Разбирането на това дава сили те да бъдат утвърждавани, упражнявайки ги не за Земята, а за света над нея. Утвърждават се тук, но пълното и неизбежно тяхно приложение настъпва там, тъй като без качества не може. Тук, ако имаш пари, можеш и без качества да отидеш на желаното място, но там сферите на пребиваване на духа зависят изключително от характера на натрупаните качества и силата на огньовете, утвърждавани в тях. Там да се започне утвърждаването на качества е късно. Да се утвърждават трябва тук.

209. (4 септември). Слушай, слушай прибоя и яростта на вълните на материалния свят. И се постарай да разбереш, че техните вибрации

могат да докоснат и да засегнат в твоя микрокосмос само това, което по своята структура, строеж и природа им е съзвучно и сродно. Плътното вибрира на плътното, тънкото на тънкото и огненото на огненото. Само мисълта е над трите, ако е огнена. Затова даже унищожаването на физическото тяло не унищожават нито тънкото, нито огненото, както и на тънкото — огненото. Огненото е неунищожимо, защото е безсмъртно. То също така еволюира, както и всички други тела, както и всички светове. То съществува във всекиго, но степените на неговото развитие са много различни. То може да бъде пробудено към активна проява чрез съзнанието или, по-точно, чрез осъзнаване. За тази цел трябва най-напред да се осъзнае, че ние сме огнени същества. Огнеността на организма се забелязва в много негови функции, например в предаването импулса на мисълта по нервите при движение на тялото или при работата на неговите органи, или при топлината на тялото, или при зачеването на живота, в пулсацията на сърцето — всичко това са все явления от огнен порядък. Огнеността в себе си може да се усили чрез налягане на психическата енергия. Вдъхновеният труд я наляга. Изобщо, всяко налягане на организма е усиливане активността на огнената енергия. Може даже да си представяш себе си като огнено същество, властно разпореждащо се с всички свои нисши обвивки, които безпрекословно се подчиняват на волята, представляваща огнено начало в човека. Огненият обича признаването, тоест осъзнаването му в себе си. Запасът от агни се съхранява в Чашата и се запазва в нея и след освобождаването на духа от всички временни обвивки — телесна, астрална и ментална. Всичко огнено в човека е безсмъртно, но проводниците, чрез които се проявява огненото начало, са смъртни. Неудържимото и неконтролно пламтене износва обвивките, като способства и разточителството на Агни. Едни действия събират и акумулират огъня, други го изразходват. Границата е тънка. Чувствата и мислите влияят по различен начин на Агни, страхът, безпокойството, уничието, оплакванията, страстите, вълненията — са негови разточители. Равновесието, спокойствието, мъжеството, безстрашието, твърдостта и другите качества на духа — са събирачи на Агни. Хорското съзнание се колебае между двата полюса на положителните — натрупващите и отрицателните — разпиляващите качества на духа. Само волята може да задържи духа при полюса на Светлината, тъй като без Агни е

тъмнина. Целта на земния живот на човека е да се събере Агни, набирайки неговите запаси и задържайки ги във формата на утвърждавани и утвърдени качества. Качествата на духа са части от живия огън, кристалите на който се отлагат в Чашата. Утвърждаването на качествата в себе си е утвърждаване на своята огнена същност и активен процес на оформяне на огненото тяло. Този процес е по-важен от всички останали. Той е по-важен от всички физически упражнения, от всички астрални емоции и чувства, от интелектуалните придобивки, тъй като с утвърдените качества на духа, съхранени във вид на огнени кристали, е възможно навлизането във висшите огнени сфери, при това навлизане или издигане съзнателно, докато всички останали достижения на съответните планове такова право на вход не дават. И често блестящият, но невъоръжен с нужните качества земен ум, в надземния свят ще бъде принуден да остане долу, докато човекът, не блестящ, но приживе с нищо, но утвърдил много качества в себе си, се издига леко и свободно до огнените сфери. Затова най-нужно от всичко е утвърждаването на качествата. Този процес е възможен при всички условия на живот, навсякъде и винаги. Утвърждавайки качествата на духа в себе си, човек утвърждава Светлината в себе си.

210. (5 септември). Монолитността на действието, изразявана със символа на еднорога, означава, че сърцето, чувствата и мислите вибрират в един тон. Така и всяко качество на духа може да прояви цялата си сила само при монолитност на своето изразяване, когато целият микрокосмос на човека звучи с тоналността на качеството. Да вземем качеството спокойствие. Спокойно е сърцето, чувствата, мислите, спокойно е тялото и всички негови движения. Спокойствието може да бъде проявено при най-страшното напрежение. Затова трябва да се разграничи понятието напрегнато спокойствие (спокойствие нанапрежението). Негов антипод ще бъде напрежението на суетливостта, безпокойството, невротичността и нервните движения. Понякога е полезно да се извика пред себе си антиподът на утвърждаването качество, за да може мракът със сянката си да усили проявата на светлината по закона на контраста. Възможно е да си представиш пред себе си и двамата: единият овладял качеството спокойствие във всичките си обвивки и способен да изрази напълно това качество в един тон за целия свой микрокосмос и другия,

показващ пълна разпуснатост, безпокойство и суетливост, и всичко, което води след себе си отсъствието на спокойствие. Спокойствието е силата на събраните във фокус огънове. Спокойствието на пълния покой и спокойствието на крайното напрежение са близки по дух. Когато се посочва възникването на нежелателна мисъл за нейното осъществяване в живота, се има в предвид еднаквата тоналност на действието в един тон във всичките обвивки. Раздвояването на мисълта, съмнението, неувереността, очакването на друг резултат ще породят неуспех. С цялото си същество до последната клетка на организма, до най-малката мисъл, до всеки удар на сърцето трябва да повярва човекът, творещ мислено, в неотменимостта на действието на великия закон. Монолитността на действието е залог и гаранция за победата. И спокойствието може да бъде ефективно и да прояви своята мощ когато е монолитно. Не може да се говори за спокойствието и неговата мощ без да се засегне качеството равновесие, най-великото от всички и представляващо синтез на всички останали качества по силата на своята основна мощ. Този, който иска да постигне победа, трябва да постигне равновесието. Ако качеството напрежение на спокойствието е трудно, то още по-трудно и по-високо е качеството напрежение на равновесието. То настъпва срещу мощта на готовия да се разрази ураган или пред страшната буря, или пред други могъщи явления от космичен порядък. Това и запомнете: срещу действието на силата трябва да се покаже лицето на напрегнатото равновесие. Неутралната точка, уравниваща енергиите на полюсите, ще бъде проявата на равновесие. То е толкова мощно, че хората се страхуват от него, тъй като огньовете на равновесието надвишават огньовете на другите качества. Равновесието е сила само по себе си, а неравновесието — слабост. Този, който е постигнал равновесие, не може да се поддаде или подчини на съзнание, което не е го постигнало. Ето защо могат да се отхвърлят всички съображения за това какво се харесва или не се харесва, приятно е или е неприятно, съгласни са или не са съгласни, съответства или противоречи на мислите на хората, ако равновесието е придобито и да се действа смело в огньовете на това съкровено качество. Запомнете твърдо: никой няма да устои срещу равновесието. Защото това е спокойната, мощна концентрация на всички сили на духа, защото това е напрежението на висшите огънове, събрани във фокус за действие; защото това е вдигнат меч; защото това

е таран, готов за съкрушителен удар или опънат лък със стрела — само по себе си събирането на силите в острие е способно да спре и най-злобното нападение или тъмно начинание и да неутрализира яростното противодействие на тъмните. Копието, надвесено неотклонно над дракона, ще бъде винаги символ на напрегнатото равновесие. И когато то е достатъчно силно, удар вече не е нужен. Безмълвната негова сила е способна да отстрани, смири и укроти всичко, което противодейства насреща.

211. (8 септември). Успехът е там, където Аз съм с теб. Ако има неуспех, Моята ръка не е там. Но огорченията са неизбежни, даже и с Мен.

212. (9 септември). При голямо напрежение на съзнанието се раждат и големи възможности. Само застоят е нетърпим. А близо до него е покоят, за който мечтаят хората. Застой, успокоение, покой; покой, спокойствие, равновесие — така срединното понятие може да доведе до противоположни полюси. Затова заменяме понятието покой с понятието напрежение на спокойствието. Напрежението е благотворно, защото от напрежението се раждат възможностите. Но от застоя на покоя — нищо. Покоят, за който говоря, ще бъде покой на силното напрежение, като затишие пред буря. Такъв покой предшества действието. Наричаме го момент на мълчание, особено необходим преди всяко действие за събиране на силите внъв фокус. Да се придава друго значение на понятието покой ще бъде погрешно. Затъпяването при неправенето нищо е опасно, тъй като води до разлагане на Агни. Налага се често да се поставят водените в условията на напрежения, създавани изкуствено, за да не помръкне техният огън. Целта на живота е той да се поддържа и да се умножават кристалите на неговите отлагания. Другото е равнозначно на смърт. Утвърждаваме движението, защото то дава храна на огъня. Приветстваме напрегнатата самодейност, защото животът е в напрежението. Доктрината на напрежението е огнена доктрина. Възбуждането на стихииите е необходимо за да се прояви активността на Агни. Може да се добави, че, изхождайки от това положение трябва да се приветства всичко, което поражда напрежение на духа. От животоописанията на Великите духове може да се види в какво напрежение са преминавали

Те своя земен път. Хули, преследвания, клевети, страдания, трудности и противодействия на всички и всичко са били тяхна съдба. Желаещият да върви по техния път не трябва да избягва напрежението и съпротивлението на средата. Защото това са неизбежни спътници на възхода, служещи като стъпала по огнената стълба нагоре. И „колкото по-зле, толкова по-добре“ — ще си каже духът, постигнал тази най-трудна основа на огненото преуспяване. Всичко това са само струите на потока, носещ се встрани и отмиващ всичко, което пречи на огнената същност на човека да се прояви в цялото си великолепие и мощ.

213. (10 септември). Искам да издигна съзнанието от плътната сфера над нея. Но тя държи здраво духа в своите обятия. Трудността е в това, че от една страна не можеш да се откъснеш от Земята, а от друга — да се откъснеш от Небето, тоест от Висшия свят. Значи, необходимо е някакво правилно взаимоотношение между Плътния и Тънкия, тоест равновесие. Не можеш да се откъснеш нито от Земята, защото без Земята е невъзможно, нито от Небето, защото там е бъдещето. Въпросът се решава просто: земното — на земното, висшето — на висшето. Смисълът на земното е във висшето, а не обратно. Следователно, Висшето трябва да се постави в главата на въгъла. А всичко земно се поставя в зависимост от него.

214. Ще помогна. И днес вече ще видиш Моята помощ, потвърдена решително.

215. (11 септември). Способността за тънко възприятие се постига трудно, но ако достигането не е лесно, то да се задържи постигнатото ще бъде още по-трудно. Плътната среда ще окаже силно съпротивление, тъй като плоскостите на плътните и тънките явления са твърде различни.

216. (13 септември). Много са званите, но избраните са малко — твърде далече е хорската природа от условията на избранничеството. Да има достижения никой не би отказал, но да поработи над тях не му достигат силите. А условията са много сурови. И след всяко преодоляване следва ново, още по-трудно. Но да се спреш е

невъзможно, защото се губи ритъмът на постъпателното движение. И главното — не трябва да се връщаш обратно, защото стихии ще започнат да притискат престъпника. А и старата дреха ще бъде вече не по мярка. Така че изход няма. Остава само да се върви напред. Така или иначе, но трябва да се върви. Защото напред върви самият живот. Да изостанеш от него — значи да бъдеш изхвърлен от потока на еволюцията и да се превърнеш в космичен отпадък. Отстъпление няма, но може да се отдъхне. Има периоди, които трябва да се преминат мълчаливо и незабележимо за страничните погледи. Семената съзряват, бидейки заровени, както и семената на заложените по-рано възможности. И тяхното време ще дойде. Така също няма и безкрайно изпитание. Трудната полоса трябва да се премине, без да се отказваш от това, което е било възприето от духа през периодите на полетите. И трябва основите да се пазят от потъпкването им от суетата. Всичко не можеш да вземеш на далечен път. Следователно, ще се наложи да се избере най-нужното. Един път избирайки го, трябва да го оставиш за себе си, макар и животът да предлага и друг избор на неща, възможно много желани за текущия момент, но ненужни и излишни по далечния път. Въпросът за най-нужното е остър и особено остър е той в сферата на мисленето. Може да се претрупа съзнанието с маса ненужни мисли и с това да се спре придвижването. Много ненужно се мисли. А нали мисълта е двигателят. Къде ще отведат ненужните мисли, освен в ненужното направление, тоест встрани от пътя? И тогава той ще стане крив. Мнозина са се лутали по кривите пътища, загубвайки напълно правилната посока. Когато условията започнат да притесняват и стане много тъмно, да помислим за най-нужното. Животът може да изисква редица външни действия, както и на кораба при буря се изпълняват множество спешни и нужни действия, но той не загубва своята посока.

217. (14 септември). Определяйки най-нужното, може да се започне внимателно да се следи за това доколко мислите, думите и постъпките съответстват на утвърденото направление. И целият начин на живот, разпределението на деня и всяко движение може да се свързва с набелязаната цел. Така животът става целеустремен. Различието ще стане явно ако се сравни корабът без кормило в буря и управляваният твърдо. Аналогията е пълна. Мнозина се носят по вълните на житейското море, нямайки крайна цел пред себе си и затова

лишени от направление. Кратките цели на един живот не могат да послужат за ориентири, тъй като са временни и в края на дните на човешкия живот престават да съществуват. И това е в най-добрия случай, защото обикновено те изчезват много по-рано. Мъдростта се състои в очертаването на най-дългата линия. И ако всеки миг се има в предвид далечната цел, а не обкръжаващата видимост, пътят ще бъде прав. Това ще помогне да се намерят и сили да се устои срещу обикновения живот и неговите илюзии. Безизходност на положението възниква само при ограниченост на кръгозора. Не може да има безизходност, когато огненото бъдеще е пред очите. Но през живота все пак трябва да се премине и при това без да се променя ритъмът на крачката, независимо от това какво става навън. Разбира се, това не е леко. Но над избранника е Лъчът, който му дава импулс да продължи по-нататък. И ако се иска нещо в името на текущия ден, Ние не го даваме, но ако се иска нещо в името на далечната огнена цел и заради общия път към Светлината, ще Дадем неизменно. Но хората обикновено молят в името на това, което е наоколо и заради кратки илюзии, и молбите им само излишно замърсяват пространството. Така че и обръщането към Нас трябва да бъде целеустремено. И ако искате, трябва да знаете какво. Може да напомним: не един път най-напрегнатата молба за преходно е била изпълнявана от Мен поради положения труд, но като мине време тази Моя помощ се е оказвала ненужна и дадена напразно. Не мога да изразходвам Моите енергии нецелесъобразно. Затова преди да устремите към Нас своята мисъл, трябва добре да помислите за целесъобразността на обръщането. Ще помогна, ако приложите усилие, но съизмеримо. При това Аз по-добре виждам къде и с какво трябва да помогна. Съвет можете да поискате винаги. Реакцията на сърцето ще покаже правилността или погрешността на приетото решение. Ето и сега сърцето е потвърдило правилността на решението да се напише замисленото писмо. Бъдещето ще покаже, че сърцето е било право. По-често се обръщайте към собственото сърце. Сърцето е единственият сигурен съдия. То също и ще поведе към Светлината.

218. (15 септември). Отношението към Учителя на Светлината представлява показател за вътрешното състояние на съзнанието. Колкото по висок е подемот, толкова по-близо е Учителят, но и

обратно. Този критерий е безпогрешен. Трябва до се помни, че дори временната забрава на Учителя не е без последствия. Защото това означава откъсване от Висшето. Формулата „Аз съм с вас винаги“ изисква вървящият с Владиката да бъде с него постоянно и в чувствата и в мислите си и това явление е двустранно. Неприетият лъч увисва безсилно в пространството. И мисълта, изпратена към Владиката, не го достига, ако си се отвърнал от Него Трябва да се пази много сребърния мост на връзката. Някои смятат, че всичко им е позволено, че представляват основите на Учението, че е допустимо да са небрежни, но не искат да помислят за това, че причините са неотделими от следствието и че проявите на Светлината се подчиняват на закона. И ако той се нарушава, кой би могъл да спре колелото на действието на закона. Ако вие сте с Мен и Аз съм с вас. Близостта е взаимна и Общуването също. Много слаби глави са се препънали небрежността. Указвам съзнанието за Моята близост да се пренесе през всички изпитания на живота. Това означава — да се устои в Мен. Много ще бъдат условията, отвличащи силно от Мен. Те трябва да бъдат преодолявани в своето съзнание. Предполагат, че борбата се води с външните обстоятелства, но това не е вярно. Борбата става вътре и трябва да се преодоляват не външните обстоятелства, а самия себе си. Тази чудовищна измама е най-трудна за преодоляване, защото преодоляването на външното в себе си изисква голямо съзнание. В това е и тайната на „непротивенето“, все още не разбрано изобщо от хората. Смятат, че непротивенето означава да се отпуснат безгрижно ръцете и доброволно подчиняване на обстоятелствата, докато правилно разбрано то означава да се напрегнат всички сили на изправилия се срещу външната тъма дух и да се победи тъмата вътре. Формулата „Аз победих света“ показва тази блестяща победа, когато победителят може и да не си мръдне пръста в своя защита и все пак да бъде пълен победител. Тази победа може да се изрази с пълно мълчание и външна неподвижност. За тишината на мълчанието е казано достатъчно ясно. Мълчание на мощта и мълчание на безсилието — за това също може да се помисли и да се държи здраво в главата мисълта за това, че когато сме заедно сме непобедими от тъмата. Защото се времето е такова, че само Светлината и тъмата си оспорват венеца на победителя. И този, който разбира, че в тази борба пътят към победата преминава през преодоляването на себе си, а не на външните условия, той, само

той може да постигне победата. Борбата с външните условия е подобна на борбата с вятърните мелници, тъй като е лишена от смисъл. Когато е направено всичко възможно, външното трябва да се предостави на външното, насочвайки всичките сили на духа към достигането на вътрешната победа. Повтарям⁷ „Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а душата си погуби“, погасявайки огньовете на духа и помръквайки духом. По-мъдро е да е обратното, тъй като нищо външно не ни принадлежи, и никакви победи над външното няма да ускорят растежа на духа, ако победата е за сметка на угасването на силите на Светлината в себе си.

219. (16 септември). Ще направя Лъчът да блести неограничено над сърцето, вместило Моя Лик. Тайната на могъществото на Лика може да бъде разбрана от малцина. Ликът служи като свързващо звено между триизмерния и Висшия свят. През него преминават вибрациите Светлина. Ликът е като слънцето, когато озарява чистото поле на съзнанието. Но натрупаните образи на мислите, като облаци, закриващи слънцето, могат да закрийт Лика и да затъмнят неговия цвят. От тук е и грижата за това поне в минутите на Общуването полето на съзнанието да бъде свободно. Понякога може да се наблюдава как пропълзват бродещите мисли и като гъста лепкава маса замърсяват екрана на съзнанието, пречейки на възприятията отгоре. Мисълта се подчинява на волята, ако последната знае за ненарушимостта на заповедта на цялото съзнание. Можем само да се учудваме какви нищожни мисли се предпочитат понякога пред мислите на Светлината. Сивите, лепкави мисли отнемат Светлината и потопяват в мрак. Затова преди да се мисли за власт над себе си или над света, или над сферата на стихиите, трябва да се утвърди необратимо властта на духа над мислите. Ключът се съдържа в мисълта, която е подчинена на волята. Или мисълта властва над човека, или неговата воля над нея. Човекът, не притежаващ власт над мислите си, е роб. Да се отдаваш във властта на случайно браздящите сферата на съзнанието мисли ще бъде едно от условията, представляващи голяма пречка на възхода. Опитите за налагане на волята върху определен ред мисли могат да се провеждат систематично и научно, като се отбелязва тяхното въздействие на съзнанието. Бодрите, силни, радостни, уверени, спокойни мисли ще

предизвикат в цялото същество на човека и съответната реакция. Мисълта властва, заставяйки клетките на тялото и жлезите да функционират в съзвучие с нейната тоналност. Нека бъде тъмно и унило наоколо и хората мрачни, но ако мисълта блести от светлина, то и наоколо ще стане по-светло. Да се носи светлината на мисълта в плътните сфери ще бъде достижение на Архата. Носейки Светлина, той не зависи от обкръжаващата тъмнина, защото Светлината е в него. Колкото и да бъде мрачно наоколо и сиво, светилникът на съзнанието може да бъде запален от сияйната мисъл. И мрачините на духа ще се прогонят от светлите мисли. И ако в тъмнината са страх и скърцане със зъби, то само светлината на сияйната мисъл може да прогони тази тъмнина. Светлата мисъл е над и по-силна от всичките рожби на тъмата. Светлината побеждава. Светлината е победителят. Но трябва да се разбере, че за да се освети тъмната стая трябва да се завърти ключът на електричеството. Така и вътрешният свят може мигновено да се освети от една мисъл, ако е намерен правилният ключ към нея и е задвижен правилно. Океанът от светли мисли е в разпореждане у човека и достъпът към тях е отворен. Ако съзнанието начовека е толкова отворено за мислите на мрака, не по-малко е отворено то и за мислите на Светлината, като контролорът на входа е самият човек. Ако мисълта на мрака е влязла и ако не бъде прогонена, тя няма да излезе докато не изчерпи върху човека, който я е допуснал, своята енергия. Ако е влязла мисъл от светлината, тя ще озари всичко вътре и ще влее нови сили, живот и здраве. Изглежда просто — да се допуска само светлина, но хората мислят по друг начин. Мислите на светлината са огнища на зараждане на витамини. Те представляват залог за здраве и в света е светло от тях. Със своята светлина Архатът носи спасение на света. Новото деление на човечеството по светлосянката ще постави всеки човек на определено стъпало от стълбата на еволюцията.

220. Утвърждаването на радостта в сърцето пред лицето на набъбващата тъмнина ще бъде победа на Светлината над тъмнината.

221. (17 септември). За тези, които са с Мен, победата ще бъде обезпечена, както и правилния път към върха. Всеки може да си представи, че е в Надземния свят. Заличени са границите между държавите, заличени са разликите в положението и всички други

земни отличия, пари не са необходими. На къде ще тръгнеш сред тълпите, върху какво ще стъпиш и как ще се ориентираш във всичко, което те заобикаля за първи път? Само стълбата на Йерархията може да бъде надеждна опора. Как ще устоиш без опора срещу течението на астралните вихри и въздействието на човешките множества в беспределното пространство, където всичко е открито и където няма край. Магнетизмът на аурата ще привлече съзвучните условия. Но ако те са дисхармонични и обременяват духа, към кого и към какво ще се обърнеш? Само Йерархията може да бъде единствената опора и светлина. Приближил се до Нея, можеш от Нея да направиш и първите си стъпки в Надземното. Трудно е, след като си се вкопчил в нисшите слоеве, да се издигнеш нагоре, но, утвърден в Йерархията и опирайки се на Нея, можеш от Нея да започнеш изследването на околното пространство и запознаването с условията на Надземния свят. Земната мъдрост ще трябва да бъде изхвърлена, защото е ненужна. Може да си прекрасен специалист в която и да било област от земните знания, но в Надземния свят те са неприложими. Но познаването на висшите закони е необходимо и за условията на астрала. Там дори и малкото знание, ако е въоражено с известни познания за законите на невидимия свят, ще се окаже в несравнимо по-изгодни условия, отколкото незапознатият с тези закони. Трябва да се усвои положението, че там води мисълта. Тук съществуват различни видове енергия, произвеждащи движение. Там в основата е огъня и огнената енергия на мисълта, и градациите на висшите огньовете, тоест висшите енергии. Няма мускулна сила, но си остава налице същата психическа енергия, която привежда в движение мускулите, само приложението ѝ е малко по-друго.

222. (Гуру). Слабостта не се прощава, в каквото и както да се изразява. Следователно трябва да бъдеш винаги силен, Тази сила може и да не се изразява във външни действия, но съсредоточена вътре тя трябва да бъде постоянно готова за действие. Вътрешната готовност за действие, без външна проява, е много по-ефективна, отколкото самото действие. Съсредоточването на силата вътре е явление, което по своето въздействие на обкръжението и околните е твърде значително, силно и напълно неразбираемо от обикновените хора. Можем да го наречем действие с мълчание. Неговата същност е в това, че съсредоточената

вътре енергия се излъчва навън невидимо за очите, но остро и мигновено се усеща от от вътрешното същество на другия човек. Силната личност, влизайки в стая пълна с непознати хора, веднага, без думи дава да се разбере нейната сила. И в мигове на объркване погледите на всички несъзнателно се обръщат към този, който е най-силен от всички. Както силата, така и слабостта може да бъде утвърждавана в себе си постоянно и то преди всичко с мисълта. Мисълта, бидейки явление от огнен порядък, може да съсредоточва в своето тяло силата на огъня, сякаш събирайки го около себе си. Слабият човек, който се смята силен, може да стане такъв, а силният, ако се счита за слаб, може да загуби силата си. Затова трябва да се мисли за сила, а не за слабост, безволие и безсилие, защото последните качества ще станат и награда за този, който позволи на съзнанието си да се съчетава с подобни мисли. А ако собствената мисъл не е достатъчна, тя би могла да се обедини с мисълта на Владиката и да взаимства сила от него. Стига само да се пожелае, стига само да се поиска, стига само да се устремиш към утвърждаване на огнената мощ в себе си. Огънят е благо. И на желаещият да го сътвори то ще бъде дадено.

223. (18 септември). Чрез устремяване към Висшето се постига Висшето, чрез устремяване към знание се постига знание, защото устремеността е най-сигурната пътека към достиженията. Затова казвам: само се устремете, ако искате да достигнете. Магнитът на устремеността действа безотказно. Този магнит е огнен и действа в своята сфера. Всички хора рано или късно получават това, към което се стремят. И честонещо желано в младенческата възраст на духа става ненужно, когато човекът израстне духом. От тук и честото обременяване с присъствието на хора, близостта на които някога е била желана. Например, магнитът на огнената устременост е привлякар някой човек към друг човек, но чувствата, предизвикали устрема, са угаснали, след като са се изчепали. Тогава на човека не му остава нищо друго, освен да носи последствията на необмислената постъпка. Затова хората трябва да се стремят към непреходните явления, представляващи благо, защото доброто, както и скъпоценният метал, не ръждясва.

224. (19 септември). (М. А. Й.) Свидетелствувам духом и в сърцето, че няма по-близък защитник и застъпник от Владиката на Светлината. Трябва да се приеме с цялото съзнание това твърдение и, възприето, огнено да се помни. Но пречат делата и земния накуп, и дребната ежедневна заетост. Сякаш всичките тези дреболии са по-важни и по-горни от всичко. Безвъзвратното отдаване от все сърце на Владиката е първото условие, служенето на Светлината — второто и третото — безпределна любов към Този, Който е позовал. Да отдадеш сърцето си на Владиката означава да се предадеш всецяло и безрезервно на Неговата воля, за да действаш така, както Той иска, а не ти. Съзнателното служене на Светлината започва от този момент, когато човек разбере, че той може да свети в себе си, че само светлината, утвърдена в самия него дава възможност да се започне това служене. Без собствена светлина никакво служене на Светлината не може да се състои. Никакви думи и никакви действия няма да помогнат, ако вътре всичко е тъмно и сивата аура виси смътно, като ярем. Със светлината в себе си служим на великото дело на Владиката. Самолюбивостта не дава светлина. Отричането от нея дава светлоносност на аурата. Но мнозина предпочитат обиколните пътища, само и само да не отстъпят от своето малко „аз“ и да не се разделят с него. В резултат пребивават със своето аз, но не с Владиката. Последното условие ще бъде любовта, тъй като тя циментира първите две. Каквото обичаме, с него пребиваваме в мислите си и към него се стремим. Трудно е изкуствено да се събуди любовта, но искрите от нея могат да се раздухат в пламък, ако се приложи към това сърцето. Стига само да се пожелае. Много неща иска и желае човек, често безплодно и напразно, и често не получавайки радост, даже и желанието да се е осъществило. Но чистата радост от утвърдената към Владиката любов не води до неудовлетвореност. Може да се живее в Неговото име и да се върши Неговото дело. В Негово име може да се живее и да се твори. В Негово име можеш да бъдеш смел, безстрашен и твърд в носенето на Светлината вътре. Ако светлината се е запалила вътре и Великото служене е започнало, вече няма значение нито времето, нито епохата или народността, нищо външно, включително и обличащите духа обвивки. Тогава Носителят на Светлина става воин на Светлината. Тази велика дейност има значение за всичките три свята, тъй като носенето на Светлина продължава и в Тънкия и Менталния свят.

Светлината не е от плътта и не е от Тънкия свят, а от по-нагоре. Без Светлина е тъмно и в Надземния смят. Така най-важната за човека задача на Земята и в световите е носенето на Светлина и служенето с това на Светлината. Ако всяка човешка мисъл предизвиква светлина или тъмнина, то става ясно какво голямо значение се отдава на мисълта. Светлоносната, светлодайната мисъл подхранва всичко съзвучно на Светлината и притежаващо поне искрица светлина в себе си наоколо. Носителят на Светлина представлява светилник за света. Владиката иска да види своите близки носещи светлина. Според светлосянката се определя и близостта. Който иска да бъде близък на Владиката, нека да утвърждава светлината в себе си и да я носи на света, нека свети с аурата си, с мисълта си, с всяко свое вдишване.

225. (М. А. Й.) Скъпи мои, аз съм с вас. Но е трудно да се пробие дебелината на преградата, която ни разделя. За да стане това са нужни двустранните ни усилия. Ето, заспивайки с мисълта за общуване с мен, с това помогна да установим в съня ти връзка между нас. Така и в съня си ме видя, и общуване се състоя, и съзвучни записки направи. Трябва да се внесе ритъм и порядък в осъществяване на общуването и да се разруши стената, която ни отделя. Аз съм готова често за влизане във връзка, ако желаеш още повече, ако желаеш още по-ярко, прилагайки и мисъл, и сърце към това, и аз ще се усетя близко. Близка съм и сега.

226. (19 септември). Сине Мой, не мислиш ли ти, че замъглението и отделеността са или от самия тебе, или от антагонистичните токове? Владиката е на стража, готов да подаде ръка, когато е нужно. По-често си спомняй шестмесечния престой на най-близките (Епизод от трансхималайската експедиция на Ръорихови). Как би могъл да се приближиш без изпитание към Светлината? Неизпитаният и незакаленият няма да издържи нейните вибрации. Закалявам и изпитвам с всичко, което е подръка. И се радвам да видя, че нищо не може вече да отклони от пътя. Ще дам възможност да се изпълнят желанията ти, но ако желанията са от Светлината. И на живота ти ще дам възможност да разцъфти с огньовете на такива достижения, които бързо ще те накарат да забравиш за трънливия и труден път към тях. Всичко твое е все още напред — не в Плътния, а по-нагоре. Не заради Плътния, а за по-

нагоре се твори твоят подвиг и труд. Как по друг начин да наречем, ако не подвиг, пътя, когато в мрака си сам, изоставен от всички и няма помощ от хората — нито от близките, нито от далечните. Да устоиш в Мен при тези условия е подвиг.

227. (22 септември). Трябва да бъдеш силен винаги. Правилно е казал Вивекананда, че слабостта е непростим грях. Всеки, дори и слабият човек, поне един път в живота си се е чувствал силен. Значи силата може да бъде предизвикана към проява от духа. Често слаби и безпомощни жени, спасявайки своите деца, проявяват както физическа, така и духовна сила. Ресурсите на духа са неизчерпаеми. Може да се взема отвътре. Може да се съберат от миналото всички моменти на проява на силата на духа, знаейки, че това, което е било възможно преди, е възможно винаги. Слабият пред трудно препятствие или при трудно положение се обърква и изпуска последните си сили, а силният обратно — събира всичките си сили във фокус, напрягайки ги за действие. Не трябва да си позволяваш да губиш съзнание за силата си, каквото и да става навън. Двама човека, страхлив и безстрашен, с еднаква физическа сила, ще окажат различно противодействие на врага — единият ще отпусне безсилно ръце, другият ще се бори докрай. Значи силата зависи от състоянието на съзнанието. Задачата на тъмните е да обезсилват носителите на светлина. Имат голям опит и се възползват от всички възможности и подходи, само за да отслабят. Трябва да се забелязват и разбират старанията на тъмните. Иначе загубата на сили ще бъде неимоверна. И трябва да се оказва силна противодействие на тъмните опити. Неунищожим и неуязвим, непобедим е духът, който е осъзнал тези свои качества. Съединен пък мислено с Водещият Йерарх, е по-силен с това хиляди пъти. Нима някой е силен срещу Нас? Нима някой е силен срещу съзнанието, обединено здраво и силно с Владиката? Несъкрусим и непобедим е Нашият воин, слят и обединен в съзнанието си с Нас. Признаването на своята слабост и усещането й ще бъде вече поражение за духа. Не трябва да се допуска това състояние, тъй като то е от тъмата и се подхвърля злобно от тъмата, защото, довеждайки своята жертва до такова състояние, те могат да правят с нея, безволева и лишена от сила, всичко, каквото поискат. Ето защо е така опасно усещането на своето безсилие. Достигнато и направено е толкова много, а когато е дошло

времето за преминаване на ново стъпало, тъмните изобретяват нови злонамерени хитрости. Но уловката трябва да се разбере, а също и това, чрез кого се подхвърля вредата. Използват всекиго, когото е възможно. Борбата и победата ще се състоят в утвърждаване на своята сила и обединяване на съзнанията с Учителя на Светлината. С Него заедно срещу всичко, което е насреща. Подтискането на волята от заобикалящите го условия и хора е често явление в живота на ученика. И през това затруднение трябва да се премине успешно. Защото това също е изпитание и може би едно от най-трудните, давано тогава, когато много вече е преодоляно. Ти си успял да победиш звяра в себе си, но на тъмните не е необходима тази победа. И те се стремят да превърнат силата в слабост. Да се види косматата ръка в това ще бъде също победа. Откривайки чрез кого пропълзва вредата, може да се разбере, че не толкова отдалечените, колкото близките служат като проводник. Пътят е самотен, беше указано и за изоставянето от всички. Всичко това нека да даде сила на духа да противостои на новите опити на опашатите да угасят огньовете на духа. Каквото и да става навън, съзнанието за собствената сила не трябва да се губи, защото това ще бъде краят на възхода. Напротив, нека тъмните опити помогнат да се съберат всички сили на духа в едно за противопоставяне на тъмата. Нека тъмата послужи за увеличаване на светлината и да се случи не това, което на нея ѝ се иска, но това, което ще даде сила на духа за победа над нея. Не са необходими никакви външни действия, ако условията не позволяват, а трябва, събирайки всичките си сили, да се утвърди съзнанието за своята сила, която е непобедима от нищо и никого. Излез огнена сила от моите глъбини — така може да я призовете. Искаха да унижат, да обезценят, да обезсилят и стъпчат, прегазвайки с крака си, но Владиката е на тази страна. Не ще дам на тъмната глутница да ликува и зад чертата няма да я допусна. Събирането и съсредоточването на силата във фокуса на съзнанието в такива моменти е необходимо, за да се даде нужният отпор и за обединяване духом с Мене — двойна защита. Разбира се, те няма да оставят своите хитрости и, отстъпвайки, ще измислят нещо ново. Но копие то над дракона не спи. Служенето на Светлината означава непрекъснатата стража. Светлината е непоносима за тъмнината и затова тъмните опити няма да се прекратят докато свети светлина или докато съществува тъмнина. Ето защо съзнанието за сила е нужно постоянно.

Дори със силата на очите може да се отрази тъмнината. Запомнете — със силата, а не със слабостта. Ще изброим победите: победа над звяра, победа над болеста, победа над противодействащите възприемането и записите условия — това са основните, а главното е преодоляване съпротивлението на околната среда. Не малко усилия бяха нужни за постигането на тези победи и затова своята сила може да се потвърждава законно, тъй като основата под нея е здрава. Така тъмните машинации предизвикаха към живот явления противоположни на това, което искаха те и тактиката на адверза възтържествува.

228. (24 септември). Владиката е неизменен и е с вас винаги, но състоянията на тялото и ума са променливи, особено движенията на астрала. Промените в проводниците стават постоянно. Да се опираш на тях или да обосноваваш своето отношение към Владиката в зависимост от тяхното състояние ще бъде грешка, защото непреходното в човека и същността на Учителя на Светлината са свързани с връзки, които са над проявите на промените, ставащи в проводниците. Но тези движения са толкова осезаеми и до толкова запълват съзнанието, че затъмняват със себе си проявите на Светлината и заглушават песента на духа. Не трябва да се позволява илюзиите на Майя да отделят съзнанието от основата на живота и да я заместват със себе си. Крушението, голямото крушение на майявичната (илюзорната) очевидност е неминуемо и лишеният от своята основа човек остава в пространството без опора. Единствената опора на Земята и в световите са Йерархията на Светлината и Владиката — Камъкът от основата на живота. Всичко ставащо в проводниците, колкото ярко и убедително да изглежда, е временно и преходно, и обречено от малкия кръг на своите прояви. Да вземем която и да било емоция от астрален порядък: нейната продължителност е пределна до самата си същност, тъй като нейната енергия бързо се изчерпва и вече е неспособна да предизвика по-нататъшна реакция на нервите, които престават да звучат на дразненето. Може да се отбележи как най-ярката проява на астрална любов затихва и угасва с течение на времето и се заменя от пълно равнодушие; или пламванията на другите емоции, които непременно трябва да се редуват, за да пламват отново. Идват и си отиват болестите. Идват и си отиват мислите. Не можеш да

се установиш на преходното. Нека наблизо да тече, променяйки се в своите прояви, но Владиката е неизменен и само на Нго, на Камъка, поставен в главата на ъгъла, може да се строи навеки и да се утвърждава на Него. Колко са били всевъзможните състояния на трите обвивки, завладяващи силно в миналото цялото съзнание и отминали безследно, и напълно забравени. Разбира се, вътре е останала следа, но сегашното съзнание е изключило паметта за тях и живее вече с други впечатления, отново потапяйки се в тях през глава. Мираж на Майя... Неизменна е само стълбата на Йерархията.

229. (25 септември). Едно е несъмнено: в колкото по-тежки условия се утвърждава достижението, толкова по-ценно и устойчиво е то. Затова лекотата се отхвърля от Нас и затова казвам: натоварвайте ме по-силно. Понякога може дори да се усмихнеш на трудностите на създалите се условия, утвърждаващи достиженията. Ако поставената цел е да се преодоляват трудностите, то и най-трудното може да се преодолее след като се знае, че и победата, и преодоляването са в духа. Само да не се пречупите духом под тежестта на външните условия, само да се усвои, че духът е несломим. Да се огъне може ръката, шията, гърба, може да се пречупи кост, но духът, осъзнал, че същността му не гори в огън и не потъва във вода, и е невъзможно да бъде унищожен, се издига над ставащото в трите плана и в трите негови обвивки. Обвивките страдат и преживяват, но духът е над тях. Голямата илюзия на Майя отъждествява тези преживявания със същността на духа, но това е измама на усещанията и чувствата. Дори горящото на огън тяло няма да страда, ако са прерязани нервите, предаващи усещанията на мозъка, които усещания идват до съзнанието посредством астрала, чувстващото начало. Извеждането на астрала при операции с помощта на внушение или наркоза освобождава човека от болките. Това означава, че нещо в човека продължава да живее извън болевите и всички други физически усещания също. Това вече е областа на духа, отделена от нисшите преживявания. Ако съзнанието е изцяло пренесено в нея, то побеждава болката и другите физически усещания. Известни са случаи, когато горящите в смола първи християни с възторг и радост са пели свещени химни, изобщо не чувствайки болката, издигнали се духом над нея. Така се побеждава в духа всичко, което е от трите (обвивки), тъй като огънят на духа е над

тях. Непреодолимо от духа няма нищо. С указ на Космическата воля всичко се дава в негова власт и трябва да му се подчинява. Духът, който е осъзнал същността на своята природа и е утвърдил и запечатал това знание с живота си, властва над всички видими и невидими светове.

230. (26 септември). Това, което стои на първо място в съзнанието за даден момент, то го и оцветява със своя цвят в съответствие със силата на господстващата мисъл. Затова дълбочината на възприятията и тяхната точност е относителна — от силни и точни до смесени със света на собствените мисли. Да се задълбочат възприятията е възможно само чрез очистване на екрана на съзнанието от всичко, което, нахлувайки в него пречи на контакта с фокуса на Светлината. Необходима е пълна устременост, която може да се постигне при пълнота на обръщането към избрания Йерарх, изпълвайки своя свят с Неговия Лик. За да се види, трябва да се погледне, да се обърне погледа към Владиката, но да се гледа Той трябва също с умение. Твърде много предмети наоколо, вещи, чувства и мисли пречат. Пречат защото им е било отделено твърде много внимание и място в сърцето при допускането им в съзнанието. По-добре е да се прояви безразличие или равнодушие към тях, отколкото поглъщане от тях. Не разочарованост или отсъствие на интерес към живота, а известна степен на безстрастие е нужна неоменимо. Дори и интересът нека бъде спокоен и уравновесен. Равновесие на устрема също е нужно. Разбира се, всичко това се изпълнява лесно, ако се съпровожда с любов, която единствено дава пълнота на общуването. Оттук и заветът — преуспявайте чрез любов и постигайте с нейната сила.

231. Невъзможността да се достигне нещо е днешно явление, но бъдещето представлява онази сфера, където всичко и достижимо. Повторните опити ще доближат желаното, а тяхната непрекъснатост и постоянство ще направят невъзможното възможно. Само да не бъдеш ограничен от очевидността, която пречи много, защото е от Майя.

232. Във всяко йерархично действие има изпълнител, към който или чрез който се насочва Лъчът. Външно действие може и да няма, но

радостта от Светлината остава и действа мощно. Приемниците на Светлината на Владиката трябва да знаят кога чрез тях се насочва Лъч с цел определено въздействие на обкръжението и, знаейки, да бъдат напълно отворени за Лъча Светлина, освобождавайки съзнанието си от всичко, което пречи. Това, именно ще означава действие със силата на Владиката и в Неговата Светлина.

233. (28 септември). Приветстваме всяко ново начинание. Нашите дейности са с голяма продължителност, но тяхното значение не се определя според очевидността, а по следствията. Това, което е видимо за очите, не изчерпва тяхната същност и в това е тяхната сила. В противен случай враговете биха унищожили изложеното на показ. Но тъй като техните корени са в невидимото, в плановете, които са недостъпни за косматите, те не биха могли да ги унищожат. Могат да навреждат външно и да причиняват външен ущърб, но до корените не могат да се доберат и да разклатят устойчивостта на делата. Затова външността не трябва да ни заблуждава и не трябва да приемаме нейните размери за действителните. Огнените явления, както и техните въздействия върху околните сфери са съкровени. Тези въздействия имат три фази или аспекта: на земен план, на Тънък план и в Огнения свят. Основата се залага в последния и това придава устойчивост и нерушимост на делата. И когато земното и тънкото изпълнят добре или зле своята роля, на преден план излиза следствието на огнената мощ и продължителността на делата си казва думата. Ние съдим само по следствията и по следствията определяме значението на делата. Външно, особено в началото, може да изглежда, че те не притежават силата и значението, които са заложени в тях, но продължителността на следствията и тяхната мощ ще покажат огромното напрежение и сила на огнените енергии, заложени в тяхната основа. Затова не съдете прибързано и неточно за нашите начинания, извършени от нашата ръка. Всичко ще даде своя плод във времето, защото те плодоносят след определено време. Залагаме делата за определен срок, отсъденото ще стане, но не преди срока. (През вчерашния ден, тоест на 27 септември, картините на Любимия видяха бял свят в нашия град).

(На 27 септември е била открита изложба на Н. К. Ръорих в гр. Новосибирск.)

234. (29 септември). Смятат, че разглеждането на картините ще даде желан резултат, но забравят за съответствието, тоест за способността на съзнанието да бъде в съзвучие с това, което вижда. Без съответствие няма съзвучие, а без съзвучие — разбиране и възприемане на вътрешната същност на явлението. Когато в съзнанието има елементи, способни да създадат съзвучие, последните зараждат процес на асимилация и предизвикват растеж и задълбочаване на взаиморазбирането. Сякаш искра попада в съзнанието и запалва всичко, което може да гори, да даде огън, а след това светлина. За някого този процес може да се превърне в цяло откровение и разкриване собствената същност на гледащия. Тогава сърцето се пробужда за проявата на непосредственото познание. Именно изкуството води по стъпалата на непосредственото познание, когато вече не са нужни думи, а само сърцето трепти от усещането на Светлината. Казано е: чрез изкуството придобивате Светлина. Светлината на знанието — какво може да бъде по-висше. То издига човека над всичко дребно, лично, егоистично и го пренася в света на надличните явления. И съзнанията, разделени от малкото, могат да се съберат в голямото — в съгласието на взаиморазбирането и признанието. Затова може да се каже, че изкуството обединява. И вече е близо това време, когато то ще обедини народите на Земята, защото неговият език е универсален и разбираем за всички. Рембранд, Рафаел, Ван Дайк, Леонардо да Винчи — те се ценят еднакво във всички кътчета на земното кълбо и никой не би отказал да притежава картините им. Изкуството — това е езикът на бъдещото постигане на мир, чрез него ще се приближат до разбирането на това, което сега е недостъпно. Художникът твори, но творчеството е качество на човека, качество на всички хора. И затова към голямото творчество на живота човечеството ще достигне чрез изкуството. С негова помощ планетата ще се превърне в цъфтяща градина, ще стане прекрасно всичко, което обкръжава човека и е резултат на труда на неговите ръце, защото прекрасното ще навлезе в труда и ще направи художествено красиво всичко, което излиз от човешките ръце. Ще бъдат красиви жилищата, улиците, градовете, обстановката в домовете, предметите на бита, машините, ще бъдат прекрасни дрехите на хората и цялото им обкръжение. Изкуството ще изглади всичко и ще преобрази всичко, и

ще даде на човека ключа към творческото преобразяване на живота. Затова днес се придава такава дълбоко значение на изкуството и всички се призовават към творчество във всички сфери на дейност. Това търсене на нови пътища за творчество е толкова необходимо архитектурата, в машиностроенето, с една дума навсякъде, където твори мисълта. Изкуството ще бъде верен помощник на човека винаги, защото се основава на прекрасното, на красотата. Красотата ще легне в основата на строителството на Новия свят, който се залага сега в пространствата на планетата и ще дойде да смени стария, грохнал свят, осъден на смърт от логиката на неотменимите закони за развитие на човешкото общество.

235. Процесът на творчеството е интересен. Отначало възниква идея в съзнанието. След това тя се облича във форма от материята на мисълта и се отлива в ярък, завършен образ, когато творецът му вижда жив пред своето умствено око. После този образ се пренася на хартия и придобива видими за физическото око форми, а по-късно се въплъщава във вид на постройки, паметници, машини и всичко, което се създава от човешката ръка. Често този образ се облича в материална форма непосредствено, тоест без чертежи или рисунка, но мислената форма винаги предшества физическата. Нищо друго, освен изкуството, не учи така живо и просто на този изумителен процес да се твори. Само творческият труд дава радост и удовлетворение на труженика, защото обикновения труд, без елемент на творчество в него, уморява със своята монотонност и става скучен и безинтересен. Новото в труда, способно да го придвижи напред, се внася само от творчеството. Затова се утвърждава творческият труд, който ще замени обикновения.

ОКТОМВРИ

236. (1 октомври). Не е време за колебания и неустойчивост. Те внасят трептене във връзката и изкривяват посланията, а главното е, че свеждат до нула най-близките възможности. Получава се тъпчене на едно място, без придвижване. Необходим е равномерно горящ пламък на сърцето. Премигващите пламвания нарушават и ритъма, правейки го прекъснат и неравен. А злобната, чакаща глутница е готова веднага да подхвърли своята вреда. Това се случва често, а в дните с особено значение — с усилено темпо и именно тогава, когато трябва да ни се помогне със своята права и непоколебима устременост. Защото всичко става не според вашите предположения, а според съображенията за целесъобразност и се случват моменти с особена значимост, когато единението е необходимо преди всичко. Но съзнанието е заето със свои работи. Не с делата на Владиката, а лично със своите и няма чрез кого да се окаже поддръжка на делата. Устойчивостта също е нужна в делата на Светлината. Твърдината на запаленото сърце е така рядка. За земните дела е нужен проводник, единият край на който е закрепен на Земята в нечие сърце. И когато закрепването отслабне, трепти или просто бездейства, как може да тече Нашата Помощ на делото? Пълната преданост означава също и пълно отдаване съзнанието на Владиката и непрекъсвано от собствените дела изпълване на сърцето с Владиката. Целият свой свят се оцветява от Лъча, не оставяйки място на саможивостта за служене на себе си. Само с пълно отдаване сърцето на Владиката може да се премине. Ще се промъкнете само с пълна мяра.

237. (2 октомври). Ето така и става често: дава се възможност или се изпраща подарък, но късогледото съзнание го отхвърля и изоставен в потока на преминаващите явления, слял се с тях и загубен в тях, той изгубва своето значение за получилия го. Можем да припомним за изпратения от Далечни светове Камък и изхвърлен поради невежество в течащия наблизко поток. И макар че изхвърлилият го би се радвал да го намери отново, търсенето го отвежда все по-

надолу и по-надолу по течението. Затова не изпускате предоставените възможности. От едната ще се роди следващата. И кой може да каже какво е имал в предвид Учителят, предоставяйки възможността. Сърцето почувства по-добре от мозъка и радостно отреагира на възможността, щом замлъкна мозъка. Възможността изглежда малка, но друга засега няма. В това „за сега“ се съдържа, обаче, намек за бъдещето.

238. (3 октомври). Утвърждавам непоколебимостта на основите. Наричаме ги така, защото върху тях се изгражда Космоса, подобно на основата, върху която се тъчат шарките. Шарките на живота в цялото им разнообразие се рисуват на единна основа. Всичко се променя, тече, променяйки формата на своето изразяване. Но основите остават неизменни. Повтарянето им е полезно само по себе си, защото придава устойчивост на мисленето. Напомняме ги: двуполюсност на всяко проявено нещо, единно в себе си, но двойствено в проявата си. Цикличност на спиралата на големите и малки явления. Живот и смърт на формата, като израз на вечната същност на живота, безсмъртна в себе си. Извънвременност и извънпространственост на духа, проявяващ се във времето и пространството. Безсмъртие на духа при смъртност и временност на обличащите го обвивки. Непрекъснатост на неговото съществуване, безпределност във всичко, изразена във видимите пределни форми и познаваемост чрез тях. Безпределност на Йерархията на Светлината и стълбата на живота на проявените форми. Еволюция на битието. Огнена основа на проявения свят. Безкрайност на световите във видимия и невидимия за окото Космос. Безпределни възможности за развитие на могъществото на духа, отсъдени на човека от началото на времето. И безкрайно пътуване по звездите. Двоичен свят, троичен свят, седмичен свят. Всичко е в човека, в неговия микрокосмос. Наистина, правилно е казано: „Вие сте Богове“.

239. Искам да ви науча да прилагате мярката на безпределността към явленията на живота. Мислите идват и си отиват, чувствата пламват и угасват, настроенията се променят постоянно, но този, който отбелязва в себе си тези явления, той трябва да стои и стои извън тях и над тях. Да отъждествиш себе си с тях означава да потопиш съзнанието си в царството на временното и преходното, а да се

издигнеш над тях — означава да ги измерваш с мярката на безпределността и да виждаш тяхната пределна същност. Вярно е казано, че всичко отминава. Не отминава само онзи, който отбелязва преходността на всичко и вижда мяркането на дните и нощите при осъзнаване на Наблюдаващия вечно вътре в себе си. Безмълвният Регистратор, Мълчаливият Свидетел, отбелязващ бягането на времето и смяната на явленията — нека единствено той и само той, пребиваващият вътре, бъде винаги мерило на живота.

240. Както в голямото, така и в малкото. Целият земен живот на човека преминава пред осъзнаващия център като нещо постоянно променящо се във външното си изразяване, но обединено от свързващото го съзнание. Това съзнание е блед праобраз или отражение на същността на Гледащия вечно, затъмнен в човека от вълните на външните впечатления. Възможно е да се доближи Мълчаливия Наблюдател, ако се поставя ударението върху него и често се насочва мисълта към Него. Когато той стане близо, тогава ще може да се приближи и съзнанието към постигане непреходната същност на духа. Безмълвен Свидетел, Гледащ вечно отвътре на потока на живота.

241. (6 октомври). С най-добро желание Молим да не се отблъсква Ръката на Водещия. През бури и гръмотевици, затишия, мъгли, тъмни нощи и ясни дни, и намръщени дни, и ветрове, срещу вълните се стреми нашата лодка. Вие сте в нея. Ще доплуваме. Ще преживеем и напук на стихииите ще достигнем желания бряг на щастиято. Но не трябва да се напуска своето място. Не трябва да се оставяш на милостта на стихииите, в тяхна власт. До брега е още далече. Енергията на Огнения дух устремява нашата лодка към местоназначението и всеки, който е в нея, може да помогне, добавяйки и своята (енергия). Но може да бъдеш и само баласт. Непочтена роля. Много по — почтено е да се помогне.

242. (9 октомври). Отстъпи, майя. Близостта на Владиката се утвърждава пред лицето на най-ярката очевидност, която я отрича. Усилията на тъмните са насочени към това да се разруши намотката на свързката. Много нещо се прави от тях, за да откъснат. В това трябва

да се търсят и причините за помътняване на съзнанието. В противен случай всички опити да се отхвърли натискът ще останат безплодни, но щом се намери основната причина и бъде забелязана косматата ръка, нейната сила се парализира дори единствено от факта на разобличението. Силни са докато не са разкрити. Затова и се крият така старателно зад стоящите наоколо или тези, с които им предстои да се сблъскат. Това не трябва да се забравя нито за миг. Забравянето на този факт може да доведе до много печални последици. Всички опити да се възстанови разклатената близост ще бъдат напразни, ако не бъде установена и призната основната причина. Не трябва ли да се засили бдителността? И да се помни, че тъмната шайка е на стража. Толкова много е говорено за постоянното бодърстване, непрекъсвано нито нощем, нито денем. Ако неудачите отдалечават Владиката, значи те побеждават духа, значи побеждава Мая и тъмата, защото неудачата е признаване на тъмните. Трябва духом да се изправите срещу всичко и всички, които са се опълчили, за да угасят огньовете на сърцето в стремежа му към Светлината. Зад всички противопоставящи се се крие тъмнината във всичките ѝ видове и форми, защото вървящият към Светлината върви с Владиката. И само с това условие предизвиква той тъмнината срещу себе и е ненавистен за тъмнината със Светлината, горяща вътре.

243. (10 октомври). Ще видиш Лицето. Ще дам възможност на всеки кълн от Светлината да расте. Ще изпреваря всички решения на тъмните. Ще спаси положението това, че са без глави. От тук и неминуемото им поражение в световен мащаб. Но трябва да предупредя за особеното съгъстяване на мрака преди разсъмване. (Този запис е със затворени очи, а по-нататък по обичайно) Всички сили на тъмнината са хвърлени за преодоляване на Светлината, на последен пристъп. И затова е така тъмно. Но тъмнината е обречена и всяко нейно начинание е като плодовете на мъртво море. Горко на този, обаче, който се съблазни от тъмнината, защото ще си отиде с тъмнината от очистената от Светлината планета. Последното разделение е фатално. Тъмнината напруга последните си усилия, събрала всичките си сили. Обсебването се е разрастнало чудовищно. Всичко слабоволно, неустойчиво, колебаещо се е завладяно от това явление на мрака. Верните войни на Светлината са като скали срещу

яростта на вълните от приборя на бушуващата тъмнина. Дори и от докосналите се до Светлината има много отстъпили в тъмнината. Борбата достига необичайно напрежение. Да устои срещу нея може само опитният воин, но с Наша поддръжка. Твърде много са вече съзнателните помощници на тъмнината и главно несъзнателните. Всичко се колебае и неустойчивото в светлината съзнание е като тревичка на вятъра. Но приближава часът на най-голямото напрежение на тъмата преди разсъмването. А след него е разсъмването. Но трябва да се устои и да се намерят сили да се пренесе огъня до победата. Не е голяма чест ако някой се уплаши или помръкне духом, или подаде ухото си на внушенията на тъмнината. Не е голяма чест, ако някой изостави Владиката и отиде отново в тъмнината, от която е дошъл. Трябва да се знае какво става сега на планетата. И трябва да се помни, че няма място за съмнения, колебания и отдръпване, когато се решава нейната участ. Всяка искрица Светлина е като фокус за пробождане на тъмнината. А колко победно и устойчиво е запаленото от подвига сърце. То е като таран срещу тъмнината. Но е трудно носенето на Светлина и поглъщането на земната отрова. Ще кажа, като напътствие в битката: „Дръжте се за Мен постоянно!“ И нощем, и денем, не отслабвайки нито за миг спасителната нишка на свръзката. Нека дори и в моменти на външна заетост представата за нея остане в подсъзнанието непрекъсната, като нещо неразривно свързващо вашия дух с Мен. Тъй като в тази последна страшна борба ще устоите само с Мен. Съсредоточете вашите енергии отвън върху Мене и, обединени с Мен, вървете напред към крайната победа над тъмнината.

244. (11 октомври). Сине Мой, смятам за нужно да предупредя за това, че всичко изградено върху лични чувства е нетрайно. Самата дума „чувство“ говори за неговата преходна и променяща се природа, тъй като се отнася към сферата на астрала. Биполярността на тази природа обуславя неизбежността от манифестиране и на противоположния полюс на чувството в периода на най-ярката проява на някой от неговите полюси. Обикновено се започва от положителния полюс, в дадения случай светлия и приятен за общуване, но минава време, енергията на полюса се изчерпва, както се изчерпва и трябва да се изчерпи всяко чувство на астрала и на сцената излиза противоположният полюс, антипод на първия. Ако първото

чувство е било приятен, неприятен се проявява в степен равна на приятна. На тази зависимост са подчинени всички чувства на астрала. От тук тяхната ненадеждност и невъзможност да се базираш на тях и да изграждаш върху тях своите взаимоотношения с хората, в които астралното начало преобладава над другите. В този смисъл може да се разбира и изречението: „Не разчитайте на синовете човешки“. Там където астралът господства, не търсете здрави взаимоотношения, привързаност и дружба. Всяка проява на чувства ще отрече себе си след време. Не се подавайте на примамката на движенията на астрала, каквито и привлекателни да ви се струват, тъй като зад всяко от тях стои неговият антипод, длъжен да се прояви след известно време. Астралният подход към Учението на Светлината е най-ненадежден. Астралният подход към Ръководителя крие много неприятни изненади. Ярък пример за предателската същност на астрала служат думите: „осанна“ и „разпни Го“. На гримасите на астрала трябва да се противопостави суровостта на безстрастието. От тях се ражда предателството, отстъпничеството и измъкването. Сътрудничеството, основано на лични чувства, е нездраво. Личността е вместилище на саможивостта, която е несъвместима с подвига и самоотвержеността. Висшите качества на духа — любов, преданост, безстрашие и другите — трябва да се пренесат извън движенията на астрала, защото в противен случай те не могат да се утвърдят в човека.

245. (12 октомври). По-добре да даваш, отколкото да получаваш, защото всяко даване или погасява кармичен дълг, или утвърждава заслуга, от където в бъдеще, като от спестовна каса, може да се взема, без да се създава кармична задълженост. Особено се отнася това за духовното даване, тъй като освобождава духа от зависимостта от хората. Затова потвърждавам, че е по-добре да се дава, отколкото да се взема. Вземат и биха искали да вземат мнозина, но даващите са много малко. А можещите да раздават дарове на духа са още по-малко. За духовното даване аурата трябва да притежава определена степен на огненост. Дава се психическа енергия. Носителят на Светлина раздава незримо и негласно и само неизмеримата умора ще покаже понякога колко голямо е било отдаването на огнена енергия. Но носещият светилник не може да не свети. Степента светимост на аурата означава встъпване във Великото Служене, тъй като се внася светлина в околния

мрак на Плътния свят. Но не е лесно на носещия — твърде много енергия изтича за погасяване на обкръжаващото несъвършенство. Често и самият носещ не знае колко Благо сътворява, тъй като собствената светлина е невидима за него. Предполагат, че Великото служене се заключава в явни подвизи, във видими за света и за очите на мнозинството дела. Понякога е така, но понякога служенето на Светлината става в тишина и мълчание и невидимо за света. Светоносецът носи в аурата си енергията на Светлината и я излива върху всичко обкръжаващо мълчаливо, без думи правейки благодеение на света. И тогава всеки, с когото влезе в съприкосновение, получава от него заряд светлина. Мрачни са аурите на хората и всеки контакт със светоносеца ги осветява. Много енергия губи горящото сърце, затова и неговото Служене на Светлината се нарича Велико.

246. Невидимият подвиг, подвигът в ежедневието на света понякога е по-труден, отколкото видимият. Особено труден е, когато е самота. Изпитанието на самота, когато вървящият е изоставен от всички, е характерно за високите степени.

247. Не трябва да се бяга от утежнените обстоятелства, защото опитът, даван от такова изпитание, е необичайно ценен. И често е невъзможно да се придобие по други пътища. При това особено ценни са затрудненията от обкръжаващите. Почти всяко такова обременяване донася ценни познания за човешката природа. А да се познава човекът не е малка работа. По пътя на познанието трябва да се премине през това. Ученикът не може да бъде незнаец. Неговата цел е да заприлича на Учителя и затова той трябва да упознае човека. За всеки опит трябва да се заплати и макар че цената е висока, познаващият се радва на възможността да го придобие. Затрудненията и огорченията, подигравките и непризнанието, получавани от хората, нападките и злобата — всичко това е заплащане за опита в опознаването на човека. Казано е: късо е познанието за човека, но е дълго придобиването му. Погрешно е да се смята, че Учителят не може да създаде по-добри обстоятелства. Може! Но ако лошите учат по-добре, отколкото добрите, тогава Учителят не бърза да ги променя. И може ли да се съжалева за това, че придвижването в опита и знанията върви по-бързо? С такава тежка цена се дава познанието за природата на

астрала, във властта на който се намират повечето от хората. Не е възможно да се преуспява в Учението без да се познават хората. Затова няма да съжаляваме за цената на уроците на живота, когато хората изявяват своята същност, раздирана от движенията в неугледната обвивка на астрала.

249. (13 октомври). Великото Пришествие. Докато бушува бурята и продължава битката, върви всепланетната подготовка на съзнанията за осъществяване Пришествието на Великата Жертва. И когато готовността бъде потвърдена, Тя ще премине над света. Ще бъде почувствана и приета от сърцето и видяна с очите на сърцето. Тя ще бъде невидимо видима. Но сърцето, което я е възприело, ще се преобрази. По линията на сърцето е станало разделението, по линията на сърцето ще дойде и преобразението. След преобразяването на сърцето ще последва и преобразяването на света и цялата планета, наситена с Лъчите на Светлината на Владиката, ще бъде очистена Светлината. И тогава ще се осъществи това, до което са се домогвали най-добрите хора на планетата. Тогава ще се прекоят мечовете на плугове и тъмнината, изгонена от планетата, вече няма да бъде в състояние да пречи на преобразяването на целия живот. Много добри начинания се залагат и сега, но тъмнината пречи, нахлувайки незабавно във всичко, затъмнявайки всичко и доброто се превръща в лошо, внасяйки капки отрова във всичко, даже и в най-доброто. Но ще си отиде тъмнината, заедно със сподвижниците си и хората ще въздъхнат свободно, отхвърляйки хилядолетното робство. С какво силно противодействие се осъществява установяването на мира. Би трябвало мирът да е нужен на всички, но тъмната йерархия и нейните подгласници и всички привърженици на тъмнината — всички са въстанали срещу мира. Но техните дни са преброени. И яростта на отиващите си няма да спре колелото на еволюцията. Ще поразя всички вредящи и вървящи срещу. Мирът на Земята ще бъде утвърден. И не тези, лицемерно повтарящи „Господи, Господи“ ще влезат в царството на Новия Свят, които днес, както и да се наричат, се борят за утвърждаването му на Земята и отстояват делото на всепланетния мир. Те могат да се нарекат изпълнители на космическата воля, тъй като, подчинявайки се на определените срокове, прокарват нови пътища за

народите. Старият свят няма да го има. Свършва времето на войните, спекулациите, борсите, ограбването на слабите и сираците; с борба и буря навлиза в живота Новият Свят. Които са за него, те са с Нас и Ние сме с тях. Новият Свят ще победи. Тази победа е неминуема. Окончателната му победа над стария свят на кръвопролития, убийства и насилие ще обозначи и времето на пришествието на Великата жертва на Земята. Полето на нейната проява ще бъдат сърцата на човеците.

250. Постоянството е синтетично качество и без него всички останали качества губят своята ценност. Непостоянна преданост или любов, или устременост, или равновесие са лишени от смисъл. Кому е нужна преданост, която днес я има, а утре изведнъж изчезва или любов, или безстрашие, заменящо се със страхливост. Постоянството нужно във всичко. Това е най-добрата защита срещу колебанията на астрала и всички преходни движения в трите обвивки. В постоянството се изявява обликът на Висшата триада, когато Мълчаливият Наблюдател става близък. Постоянството ще помогне да се пренесе над всички явления на Майя и близостта на Владиката. Същността на постоянството се проявява в огньовете на неугасимите пламъци на качествата. Силната преданост на Владиката, пренесена непоколебимо през целия живот, ще бъде огнена победа на духа над сенките на преходното, над неговата временност, над света на земните възплътени. По същия начин и всички останали качества, утвърдени от огъня на постоянството, ще бъдат скала за духа и стълба за възход към Светлината. Говоря за неугасимия огън, постоянно горящ в пламъка на сърцето и изявяващ се в качеството на духа, наричано постоянство.

251. (15 октомври). Приеми Светлината, с нея ще победиш, изтръгвайки тъмнината от орбитата на своя микрокосмос. Изгонването на тъмнината е стъпало към преодоляване на стария човек в себе си. Всяка мисъл е или от светлината, или от тъмнината. Бдящото око вижда всяка мисъл и ако нейната същност не е от светлината, я изхвърля от съзнанието. Няма друг способ за освобождаване от мрака, тъй като той навлиза в човека чрез мисълта. Нужно е непрекъснато бодърстване, защото промъкналата се в съзнанието мисъл оставя своя отпечатък върху аурата и служи като среда за нейното повторение и нарастване. Като семе на плевел, попаднало вътре, което дава своите

нови кълнове. Контролът е нужен и поради това, че при попадането на такава мисъл е по-лесно тя да се убие в зародиш, отколкото да се бориш с гиганта, израснал от нея. Мисълта може да расте безпределно, а с гигант на злото не всеки може да се справи. Контролът над мисълта освобождава човека от излишна борба и ненужни загуби на енергия. Без това условие на постоянен, стражеви контрол е невъзможно овладяването на мисълта. Овладяването на мисълта е нужно каквото и да стане, защото в Тънкия свят царства мисълта и животът на съзнанието се утвърждава от мисълта. Можете да си представите какъв живот си утвърждава съзнанието, намиращо се под пълен контрол и във властта на своите собствени необуздани и тъмни мисли. Защото там мислите създават видимо обкръжение на човека и предизвикват в съзнанието съзвучни на тях реакции. Там мислите са видими в ярки и живи образи, подобни по яркост на предметите в Плътния свят и представляват за човека очевидност, в която той живее. Този, който е овладял мисълта, може да си сътворява обкръжение по своя воля; този, който не я е овладял, ще бъде жертва на мислите, съзвучни с господстващото и привично за него в живота му. Утвърждаването на бъдещото свое обкръжение в Надземния свят и условията на съществуване там се създават сега на Земята от тези мисли, които преобладават в съзнанието на живеещия на Земята в плътното си тяло човек. Затова призоваваме към красота, затова утвърждаваме красотата, затова казваме, че трябва да пронизва със своята светлина мислите, за да не се срамува човек от светлината си, когато премине великите граници. Така поставяйки ударението на мисълта, може спокойно, уверено и смело да се върви по тясната пътека, водеща към живота. Трябва да се осъзнае, че мисълта води човека, че тя е реален фактор на битието на духа в пространството, че мисълта е продукт на милиони години еволюция на формите, станала оръдие на човека едва на определен етап от от стълбата на живота. Следователно, съветът: „Овладейте мисълта си“ е абсолютно необходим.

252. (16 октомври). Утвърждавам действителността, в противовес на очевидността. Утвърждавам реалността на трите свята и силното присъствие на двата невидими в Плътния. Няма нито едно действие, което да не засяга и трите. Нима мисълта е от Плътния свят? Проявява се в Плътния, но се заражда по-нагоре. И организъмът на

човека също е съставен от елементи на трите свята. Когато гледате мъртво тяло, виждате елементи на Плътния свят, не оживени от присъствието на астралното и тънкото тяло. Те, обаче, не са от Плътния свят. Трябва да се научите да отделяте мислено в себе си всичките три начала. Те са в действителност седем, но като начало за по-упростено е необходимо да се различават поне три: плътно, тънко, огнено. Съзнанието може да пребивава преимуществено в което и да е едно от тях. На Земята обикновено то пребивава в плътното, но всяка емоция го свързва с астрала, а всяка мисъл — с менталното начало. В съня си също човек не пребивава в Плътния свят, а по-нагоре. По такъв начин още на Земята съзнанието може да влезе в невидимите сфери, в които ще пребивава отхвърляйки тялото. Често ние, даже бидейки в тялото, живеем в различни светове, а не както може да ни изглежда. Потапайки се в света на мисълта, човек понякога не вижда и не чува това, което го заобикаля. Където е мисълта, там е и съзнанието. Съветвам ви по-често да насочвате мисълта си към висшите сфери. Тази привичка ще установи магнитна връзка с висшия свят. Накъде ще се устремим при смъртта? Само по каналите, прокарани от мисълта приживе. Затова прокопаването на канали в пространството или утъпкването на трасета при мислените полети има много голямо значение за духа. Мисълта не е ограничена от нищо. За нея няма нито прегради, нито препятствия. Като лъч светлина тя пронизва от край до край пространството на всички измерения. Бъдещото пребиваване в надземното трябва да се предшества от изпращането на мисъл, създаваща условията на извънтелесното съществуване за човека. Тук условията се създават с физически усилия, а там — от мисълта. До колко разширена трябва да е тя, за да не заприлича това съществуване на пребиваване в каменните окопи на тъмница, създадена от невежата или ограничена мисъл. Там дори и да се лети е невъзможно, ако полетът на се предшества от изпращане на мисъл. Мисълта е двигател, но ако самата тя е неподвижна или застинала в тъпи и мрачни форми, то няма ли тъмнината да ни бъде обкръжение. Първата задача е да се разкрепости мисълта. В онези сфери на невидимия свят, където няма нищо невъзможно, където всичко е възможно, възможностите се създават от мисълта. Но преди да се дерзае за невъзможното и недостижимото, трябва да се знае мощта на сияйната победна мисъл. Ако вземем сивото, безпросветно, отричащо всичко и пребиваващо

безсмислено на Земята обикновено съзнание, можем да си представим какви мрачини си подготвя то в Надземния свят. Таванът на мисълта на такова съзнание не надвишава низките слоеве, които ще бъдат и пределът на неговото пребиваванетам. Фламарион пребивава сред звездите, защото цял живот е бил сред звездите. Така всеки сам отмерва пределите на своето съществуване в Надземното със своите мисли от днешния ден. Мисълта и само мисълта ще бъде онази вълшебна сила, която ще може да отвори всички врати в Тънкия свят и по-нагоре. В този процес устремеността играе първостепенна роля. Който към когото или към каквото върви, той с него и ще пребъде. Да се устремим към най-височайшето, тъй като достигането на невъзможното се намира във високите сфери. Казвам го аз и го потвърждавам: „Възможно е всичко и всичко е достижимо за победната огнена мисъл“.

253. (17 октомври). Мускулите укрепват и се развиват при упражняване — така е и с психическата енергия. Следователно първото условие за нейния растеж е постоянното приложение. Само мързелът я разлага и гаси. Приложението трябва да се отличава от разхищението. Бърливостта я разхищава, мълчанието я натрупва, а съдържаната, кратка, обмислена дума я нагнетява. И тъй: разхищаване, нагнетяване и натрупване — това са трите вида боравене с нея. Да се разхищава и нагнетява може винаги, но натрупването изисква време. Най-добрият източник за натрупване е мълчанието. Но и стълбът мълчи, но енергия не натрупва. Значи от мълчание до мълчание има разлика. Изключват се празните и ненужни думи, защото твърде много ненужни неща се говорят — това преди всичко. По-нататък трябва намерим начин да казваме с десет и по-малко думи това, което обикновено казваме със сто, концентрирайки съдържанието в най-съкратените. Това ще засили бдителността или контрола и ще увеличи напрежението на енергията. Никога не трябва да се опустошава съкровищницата до предела, особено със словоизлияния. Това явление е страшно разрушително. Мнозина, изтощавайки се с бърборене, довеждат организма до заболяване. Бърливостта е голямо зло, навреждайки преди всичко на бърбовеца. Контролът над говоренето означава контрол над мисленето, тоест охрана, тоест готовност на съсредоточената от волята енергия за действие. Съдържаността,

самообладанието, бдителността, зоркостта са условието за напрегнатото, съзнателно натрупване на огнена енергия. При достатъчна продължителност на този процес тя започва да кристализира в явни отлагания. Кристалът огнена енергия се увеличава и расте. Протича процес на натрупване на огнена мощ. Вълшебният камък безмълвно сияе в гърдите. Всяко действие на човека и всяка емоция на астрала представляват загуба на психическа енергия. Сдържаната емоция увеличава запаса от енергия, а действието, неизчерпано докрай, опазва запасите. И тъй: сдържаност навсякъде и във всичко. Спокойствието, равновесието, безстрашието са условията за предпазване на психическата енергия от разпиляване, разхищение и прахосване. Става дума за спокойствието на пълния покой или спокойствието на крайното напрежение, но не и за покоя на мързеливото неправене нищо. Равновесието на пълният покой и равновесието на огромното напрежение ще бъдат проява на съсредоточената във фокус огнена сила. Когато говорим за натрупването, не трябва да премълчаваме и за разточителството: страхът, безпокойството, нервността и нервните движения, съмненията, колебанията, оплакванията, раздразнението, несдържаността във всичките ѝ разновидности и всички останали тъмни качества на духа, поглъщащи ценната енергия на огъня. Човек или я натрупва, или я разпилява. Целият негов живот на Земята преминава под знака или на събирането, или на разпиляването. Прахосалият пристига в Тънкия свят беден, лишен от възможността да изяви себе си в условията на Надземния свят, тъй като огънят или огнената психическа енергия там са двигателят. Той няма да може да лети, няма да може да ходи, а в крайната степен на изчерпване няма да бъде в състояние и да се движи. Ще стои като каменна статуя. Затова въпросът за събиране на психическа енергия е най-главният в земния живот на човека. Да се събира може само тук. Качествата на духа представляват контейнери с огнена сила. В тях се съсредоточва мощта на равномерно горящия пламък. Психическата енергия се задържа в рамките на утвърдените качества. Мъжеството представлява проява на пламъка на духа, докато страхливостта прилича на отворен клапан на парен котел, през който изтича енергията на парата. Може даже да се забележи, как яркото пламване на несдържаната раздразнителност моментално изгаря фосфорната тъкан на нервите и прави човека

опустошена черупка. Необузданите емоции поглъщат неимоверно огнената енергия на духа. В течение на деня може да се забележи кои качества вътре натрупват тази енергия и кои я източват. Отбелязвайки разхитителите, може да се пристъпи, макар и в малък мащаб отначало, към натрупване и създаване на такива условия вътре в себе си, които биха запазили съкровищницата от опустошаване. Охрана на съкровищата — така можем да наречем този процес. При това ударението трябва да се поставя на мисленето, защото всяка мисъл способна или за съхраняването, или за разпиляването. Бодрите, светли, смели, уверени, радостни мисли събират елементи на огъня. Унилата, безнадеждна безпросветност на съзнанието ще убие всяка огнена искра. Човекът е огнено същество и процесите, извършващи се в него, са от огъня. Синовете на пламъка трябва да овладеят огнената стихия и да подчинят нейните прояви преди всичко в себе си. Овладеяването на огъня се постига чрез овладяване на себе си и подчиняване на всичките му прояви в сферата на човешкия микрокосмос на охраняващата воля.

254. (Гуру). Нека всичко, което е било предадено от мен при личен контакт, бъде съхранено в сърцето. У мнозина то е угаснало и се е покрило с пепел. Нека пръстенът послужи като постоянно напомняне за жизнеността на нашите начинания. Нищо не е умряло, живо е. Не в тези, очаквани от незрялото съзнание форми, а в своята скрита същост, проявяваща се днес в делата на цялата планета. Не е умряло семето и дава кълнове. Ние също сме живи, само че извън тялото и следваме същата линия на утвърждаване заповедите на Владиката. Който е с Него, той е и с нас, който е с нас, той е с Него. Привет и моето пожелание да достигнеш до края.

255. (18 октомври). Бентът задържа течащата вода и спомага за нейното насъбиране. По същия начин и волята задържа психическата енергия в микрокосмоса на човека от изтичане и разходване и позволява тя да се насъбере. Без това задържащо условие насъбирането е невъзможно. Ако се прекара само един ден при зорка охрана на огнената сила, резултатите ще се проявят много бързо: ще се установи някаква степен на равновесие и ще бъде усетена радост на духа, представляваща следствие на правилното действие. Ще се

прекрати безцелното изтичане на енергия по много направления и кръгът ще бъде затворен, подобно на магнит, заключен с котвата. Аурата ще представлява затворена сфера, непронизвана повече от безпорядъчните избухвания на астрала, произтичащи отвътре и нарушаващи постоянно външната сфера на заградителната мрежа. Охранителното състояние на заградителната мрежа само по себе си създава известна напрегнатост и с това усилва и повишава нейните вибрации. Заградителната мрежа при повечето от хората се намира в безпорядъчно, хаотично и плачевно състояние. Никой не се грижи за нея и така отваря достъп за болести, обсебване и всякаква психическа зараза. Едно единствено напрегане на съзнанието и мисълта за подържане на заградителната мрежа вече я привежда в състояние на известна готовност. А тъй като тя се подчинява мигновено на мисълта, то и управлението ѝ изцяло зависи от волята на човека. Трябва само да не се забравя за това условие. Разбира се, че е нужно и постоянно осъзнаване на връзката с Йерархията и наличието на сребърната нишка. Всичко това, съвместно с утвърдените качества на духа, може да създаде една непробиваема броня. Но е необходимо постоянно напрегнато бодърстване и зоркост и пребиваване в постоянно бдене. С напрегането на всички тези условия може да се усили необичайно огнената защита на заградителната мрежа. С напрегането на всичките сили на духа може да се събере небивала мощ. Няма предел за съсредоточването на огнена мощ вътре. Трябва само да се знае как да се направи това. Може да бъде призована силата във всеки момент, когато това се налага от живота. Имаме примери за проява на огнените сили в човека. Те се проявяват във великите дела и героичните подвизи. Но още по-голямо геройство е нужно за да се пренесе неразплискана през живота огнената чаша и при това дори да се умножи нейното безценно огнено съдържание. Такъв невидим подвиг ще бъде вече Велико Служене на Светлината. Така овладяването на чувствата и мислите довежда в крайна сметка до подвига и Великото Служене. Носителят на огъня се явява в същото време и носещ благодетелност и светлина на всичко, което го заобикаля: хора, животни, растения и вещи. Еманациите светлина, излизащи от него, донасят благословеност на всичко, до което се докоснат. Представете си аурата на пълното равновесие, излъчваща светлина и обкръжена от мощна и напрегната заградителна мрежа, и нащърбената, гърчеща се линия, пробождавана от

безпорядъчните пламвания на астрала, заразяващи и помрачаващи всичко, което е наоколо. Огромна е заразата на такава мятанца се и неуравновесена аура и огромна е вредата. Не свое лично, никого ни засягащо дело извършва този, който внася хармония, ритъм и порядък в сферата на своите излъчвания, а общочовешко. Значението на осветената и подредена аура е извънредно голямо. Не трябва да се подценява това високо явление. „Какво е значението за света и околните на моите излъчвания и моето вътрешно състояние!“ — възкликва невежата и веднага излива отрова върху всичко, което го заобикаля. Работата над себе си и овладяването на себе си са плодоносни сами по себе си и тяхното значение е с необичайна продължителност. Нито една искра, нито един кристал от огъня не пропада в пространството и в същото време увеличава съкровището на Камъка. Затова утвърждаването на качествата представлява огнено действие. Затова овладяването на себе си ще бъде огнен процес на натрупване на огнена мощ. Затова пред дръзновения са отворени всички пътища към постигането на власт отначало над себе си, а след това вече и над стихииите. Така и сред обикновеното съществуване, в обикновения живот, могат да се събират и натрупват огненото съкровище и това може да се прави напълно незабелязано за страничните наблюдатели. Никой няма да познае носителя на Камъка, ако самият той не се разкрие. Хората все още са далеч от осъзнаване силата на огъня в себе си, макар че несъзнателно винаги я усещат у другите и се стремят към светлоносеца. Познаващият Съкровището ще премине през живота с мисълта за него, увеличавайки го с всичките си сили, с всичките си действия, с всичките си помисли.

256. (19 октомври). Всяко действие изисква изразходване на психическа енергия. Необузданото действие, съпроводено с несдържани емоции на астрала, бързо опустошава съкровищницата, предизвиквайки състояние на изчерпаност. Печален и неубедителен е видът на човека, който се е изчерпал. Но ако бъде удържана, като кон със здрава юзда, психическата енергия предизвиква състояние на нагнетяване и тогава образуваните кристали започват да сияят. Тогава се усеща прилив на сили и се налага съзнанието, че тя може да бъде овладяна и управлявана. Това усещане и осъзнаване се съпровожда с радост на духа. Затова изчерпващото и неизчерпващото действия са

антиподи по своите следствия. Само неопитният ученик, който не достатъчно запознат със закона на психическата енергия, може да допусне явлението на изчерпаност, което винаги настъпва като резултат на несдържаност и отсъствие на контрол над нея по време на действия. Сдържаността по време на действие наподобява затворен парен котел, което позволява да се повишава налягането и да се използва това за работа. Аналогията е пълна. Явлението на сдържана сила притежава магнетизъм и убедителност. Отключеното ковчеже или разграбената земя, или отвореният флакон с благовоние могат да послужат като пример на изчерпаност. Във всяко действие, особено в словесното, трябва винаги да се оставят елементи на неизчерпаност, иначе действието ще загуби своята убедителност и привлекателност, сдруги думи — красотата. От тук и въпросът: кое е по-силно — мълчаливата или изразената с думи мисъл? За силата на мълчанието беше казано. Огнената енергия движи без думи. Колко прекрасни думи се изговарят и колко малко се прави! Не думите убеждават, а нещо скрито в тях. Ще го наречем огнена сила на неизчерпаните думи.

257. (20 октомври). Да носим камъни за изграждането на общия Храм на живота. Ние носим. Донесете и вие, всеки според силите си! Циментирането на пространството при това има голямо значение. Пространството може дотолкова да бъде наситено с мисли, че мислите да започнат да се претворяват в масови действия. Мислите творят, когато достигнат известна сила на напрежението и плътност. Пространството е пълно с неизразени мисли, които чакат възможност да се проявят. Контактът на мисълта с плътните условия изисква съгласуваност на съзвучието. Много години чакат понякога съзрелите мисли момента, когато ще могат да се отлеят в плътни форми. Мисълта се привлича към материята на Плътния свят, стремейки се да се слее с нея и да се облече с нея. Както в микрокосмоса на човека мисълта се стреми да прояви себе си в действие, по същия начин действа тя и в сферата на макрокосмоса. Законът е неизменен — тънкото се проявява в плътното, а огненото в тънкото. Кристализацията на огненото в плътно е процес на космичното изграждане на видимия свят. Следвайки този принцип, човек може да изгради и своя собствен микрокосмос посредством мисълта. Мисълта може да построи храм на

тялото и духа, с мисъл се строи и Храмът на единния живот за света, с обединените мисли на най-добрите хора на планетата.

258. (21 октомври). Какво представлява по същество правият път? Верният път, пътят към Светлината — това са безкраен ред опити неуспешни, частично успешни и успешни напълно да преобразиш себе си и да се усъвършенстваш. Не е беда, ако всички опити не са удачни. Енергията, вложена във всяка от тях, след време ще даде плод. Не е възможно веднага да станеш Архат. Но пътят на преодоляване на себе си в края на краищата ще доведе до тази степен. Само да не се обезсили човек в делата. Мнозина правят грешка, насочвайки се към голямото и пренебрегвайки малкото. Но голямото обикновено се създава от малкото, от дребните детайли, като къщата от тухлите. Носейки ежедневно тухлички за изграждането на дома на духа, той ще бъде иззидан и създаден, но това трябва да се върши ежедневно, постоянно, не забравяйки нито за миг, че целият смисъл на земния живот е само в това. Ако в това направление не е направено нищо, значи целият живот е отишъл нахалост и е проведен напразно, безцелно. Мнозина живеят безцелно, поставяйки си за цел на живота вещите, ограничени от краткия срок на своето съществуване и затова лишени от краен смисъл. Ето, някой прахосва цялата си енергия, за да се облече по-добре от всички. Но дрехите се износват и биват захвърлени в коша за боклук, като парцали, а заедно с тях и плодовете на всички усилия. И така е във всичко, което е обречено на унищожаване поради малкия периметър на своята проява. Ние сме привърженици на продължителните неща. И нашият живот представлява поредица от продължителни действия, резултатите от които ще донесат плодове в животите следващи този. Затова нашите дела са безсмъртни. Виждаме надалече и хвърляме надалече котвата за далечно плаване. Казано с други думи — ние живеем заради бъдещето и в бъдещето. И нашето безсмъртие е в това, че енергиите на нашия дух са протегнати далеч зад пределите на много животи. „Бъдещето! То може да се случи някога, а може и да не се случи!“ — така разсъждава слепецът. Бъдещето е неотвратимо като утрешния ден. Залагащият на бъдещето влага капитала си в правилното дело. А щом като бъдещето е неизбежно, то неизбежни са и плодовете на този труд, който е вложен заради него. Нима предаността и любовта към Учителя

са разчетени за днешния ден? Или трудът за самоусъвършенстване — само за един живот, или изучаването на Учението на Живота? По този начин, поставяйки в основата дългите дела, утвърждаваме чрез тях безсмъртието на живота. И важното при това е да се започне, тоест да се посее началното зърно на това, което ще даде кълнове, може би, едва след няколко въплъщения. Зърната на такива начинания ще бъдат преди всичко мислите и то тези мисли, които са неосъществими при сегашните условия. Това съвсем не означава, че те са нежизнеспособни или непрактични, а само говори за тяхната продължителност и безсмъртие, и утвърждаването им в бъдещето. За нас бъдещето е по-реално от настоящето, защото настоящето вече почти е отминало или отминава и често в него не може да се промени нищо, тъй като то представлява следствие на отминали действия, а бъдещето е пластично в ръката на формиращата го воля, тъй като причините се залагат сега. Не трябва също да се забравя, че идеите творят живота и управляват света. В явленията на днешния ден в рамките на цялата планета трябва да се разграничават две разновидности на нещата: явления от миналото, обречени на смърт и явления от бъдещето, на които е съдено да се сбъднат. От това на кои от тях се залага, зависи успехът и правилното направление. Залогът на мъртъвци ще бъде изгубен. Но всичко, което е в съзвучие с хода на еволюцията на живота на вашата планета, ще доведе до победа и преуспяване на човечеството като цяло.

259. (22 октомври). Не е лесно да се налага Моят свят в този свят. Светът на човешката очевидност е много кратък. Но Моят Свят е от вечността, като нишка на вечността, протегната през формите и явленията на Плътния свят и отвеждаща в безпределността. Но всеки може да се приобщи към Моя свят, да влезе в Него, да стане част от Него и да живее в Него, посрещайки вълните на преходните явления както гранитната скала посреща прибоя. Само трябва да се разбере безпределният аспект на Моя свят и да се утвърди съзнанието в Него. Трябва да се разбере, че духът, запален от вечния пламък на живота, живее в безпределността, изявяваща се във вечната смяна на проявените форми. Ние сме безпределни и живеем в безпределността. А Плътният свят, съществуващ в безпределността, се явява като един неин разрез във времето. Духом издигайки се над дадения разрез на

Плътния свят, той може да бъде продължен в безпределността и да се види, че той представлява всичко на всичко само един кратък момент от безпределността и е част от нея. Не е възможно да се отдели от нея нито една форма на живот, тъй като всяка една се докосва със своето начало и край до безпределността. И не само с началото и края, но и с всеки атом, влизащ в нейната структура. Ние сме безпределни с всичките елементи, влизащи в микрокосмоса на човека, тъй като всички елементи на видимия и невидимия свят представляват един или друг аспект на безпределността, живеят в нея и в нея се проявяват. Безпределността е нагоре и надолу, в началото и в края на времето и във всичко, което съществува в Космоса. Към безпределността, извън времето насочва своите стъпки духът и в нея проправя своя път от звезда към звезда. Космосът е вечен, вечен е и духът на човека и временността на неговото пребиваване на Земята не е преграда за духа, а стъпало и трамплин към далечните светове. Трябва с огнена воля да се пробие плътната сфера на очевидността, трябва да се разбере времето и да се издигне човек над него, трябва да се мисли за тайните на пространството. Във времето на освобождаване от всякакво робство трябва да се помисли за това как да се отхвърлят веригите, сковавали духа, веригите на Плътния свят, оковите на Майя. Свободата е само в духа. В тялото няма свобода. А духът е вездесъщ, всемогъщ и всезнаещ в своя неизчерпаем, безграничен, базпределен потенциал. Вече съм говорил за качествата на духа. Сега вземаме най-висшите му качества и атрибути, показвайки безпределните възможности на духа. Твърдейки, че е възможно всичко, прехвърлям сребърен мост в безпределността, където е достижимо всичко, тъй като не съществува предел на растежа на могъществото на духа. Различни степени на всемогъщество, всезнание, всевиждане вече са достижими в някаква, може би за сега само начална степен, от човека, но тази достижимост е гаранция за по-нататъшни нови достижения, още по-високи и мощни и няма за тях предел, няма за тях край. С какво може да се ограничи полетът на мисълта? Само чрез собственото невежество. Отхвърляйки го заедно с всички вериги, всички ограничения и окови на вековете, можеш да се устремаш по пътя към безпределността, където всичко е достижимо, където няма нищо невъзможно и където несломимата устременост ще бъде увенчана с победа на духа.

260. Дошло е времето да се преразгледат отново много положения и твърдения на предишните учения, снемайки от тях покривалото на клерикализма. Истината, очистена от наносите, отново ще засияе над света. Да вземем за пример едно от твърденията на Първоучителя, толкова старателно премълчавано от църквата: „Вие сте богове“ или „И дадена беше власт на човека над всяка плът“. Нима в тези думи не се утвърждава всемогъществото на човешкия разум и властта на човека над цялата природа и над тялото му? Йогите потвърждават тази власт и могат да я постигнат. Могат и да я демонстрират на хората. Но какво направиха църковниците с тези велики истини, превръщайки синовете Божии, тоест хората, в роби, в страх и трепет пълзящи пред Висшето Начало, обричащо ги, според поученията на тези църковници, на вечни мъки в ада заради краткото земно съществуване? Но знаят ли тези невежи и мракобеси какво е това вечност? И може ли Космичната справедливост и законът на Кармата да обрече човека само за един живот на вечни мъки? Много нелепости са натрупали тези невежи и са покрили със слой фанатизъм и тъма сияйните истини на живота, лишавайки хората от Светлината. Тази Светлина днес ще бъде дадена на хората от науката, тъй като истината за света е една. И към нея ще се приближат чрез науката.

261. (23 октомври). И все пак ще пишем, макар и всичко да е против. В тази неизменност на ритъма се утвърждава нишката на връзката, основа на която е постоянството. Този ритъм ще бъде продължен и отвъд границата на смъртта, и смъртта ще се превърне в живот, защото утвърденото тук ще бъде утвърдено и там, и отхвърленото тук — отхвърлено и там. Този живот на Земята може да бъде наречен поле за създаване на условията на съществуване в Надземното. Ето защо всяка възприета или отхвърлена мисъл има значение за бъдещето. И утвърденото равновесие ще бъде рамката, в която ще се прояви духът в незримото. Постоянството и равновесието са тясно свързани. Постоянство без равновесие или равновесие без постоянство ще бъдат разновесие. И когато е твърде трудно, може да се призове на помощ спасителния ритъм. И от него да се почерпят нови сили. Какво от това, че вълните на прибоя на външните явления беснеят. Те отново ще се отблъснат в морето, но духът ще както и преди ще продължава да стои нерушимо, като могъщ дъб срещу

вихрите. Огромна е силата на равновесието. И тази сила е от духа, а не от земната и другите обвивки. Нейната основа е в безсмъртната триада. Така равновесието е огнено качество.

262. (24 октомври). Неблагоприятните условия на възприемането се усилват за да може процесът да протича при всякакви, дори и най-неблагоприятните обстоятелства. Трябва само да не се спира върху тях мисълта, а да продължи устремяването ѝ в приетото направление. В сравнение със земните, условията на астралния план дотолкова се изострят, че огненото трениране от такъв порядък е настоятелно необходимо. Плановите на мисълта и плановите на нисшите въздействия са различни. Но огненото съзнание трябва да вижда и чува всичко, което не трябва да нарушава неговото съсредоточаване. Основният тон остава неизменен, страничните ручейчета не му оказват влияние. Господството на мисълта над обкръжението се състои в това мисълта да се придвижва по избраното направление, без да го променя в зависимост от външните условия. Техните вибрации, попадайки в съзнанието и отпечатвайки се там, все пак не променят насоката на основното течение на мисълта. Дори прекъсването не нарушава неговата стройност. Съзнанието сякаш се докосва до определена сфера и възприема от там това, което му е съзвучно, независимо от постъпването на впечатления от нисшите сфери. Явно разчленяването на съзнанието практически е възможно и не малко примери са известни във вековете за това. В такива случаи съзнанието се докосва до разнородни явления, различни потоци и, черпейки от тях, не губи нишката на свързка с нито един от тези, до които се е докоснало. Разбира се, напрежението на съзнанието трябва да бъде огромно, както и на водещата мисъл. Изводът един: при всички обстоятелства ритъмът на записите се запазвао и никакви нахлуващи от страни явления не могат да го нарушат, ако е съхранен устремът. Отначало бяха необходими пълна тишина и концентрация, а сега могат да се водят записки и на изпълнен с хора кръстопът. Важно е да се допусне, че това е възможно, за да се осъществи по-късно на практика. Много чудесни феномени са възможни и няма установени рамки за проявите на активност на високото съзнание. Могъщата сила на ритъма помита преградите на обикновените условности и прави невъзможното

възможно. Ще продължаваме да пишем и нощем, и денем, и когато поискаме, и при всякакви условия.

263. Победата е в това да не се забавя крачката и да не се нарушава нейният ритъм. Особено вредно в това отношение е сътресението, предизвикващо шок и дори парализа на някои центрове. Затова не трябва да се изумяваш от нищо и да не се оставяш да бъдеш поразен от нищо. Не са необходими и външните прояви на удивление в угода на някого или на нещо. Достойнството на духа не позволява това. Гримасите на духа от такъв порядък са особено вредоносни. А редом с тях стои и ласкателното угодничество, след което идва унизителното подмазвачество. Трябва да бъдеш самият себе си при всички обстоятелства на живота и да не се унижаваш с угодливи усмивки и съглашателство. Съглашателство, угодничество — това е едно, а съгласие и разбирателство — нещо съвсем друго. Последните не уязвяват достойнството на духа, докато съглашателството го поразява. Много вредоносни привички носи в себе си човек. Мълчанието е хубаво с това, че избавя от много грешки и не създава условията, в които астралният палячо показва марионетната си същност. Той е унизител на достойнството на духа, готов през всяка минута да покаже своя робски лик. Той се подмазва, той ласкае, той се усмихва с условната усмивка на нищожеството, същият той лъже и се бои от всичко и винаги. Той е дотолкова ненужен, доколкото е вреден и дотолкова жизнеспособен, до колкото е ненужен занапред на устремения дух.

264. (25 октомври). Не можеш да се откъснеш от Земята и да я изоставиш. Значи, трябва да се съумее да се съчетае мъдро в съзнанието небето и Земята, и при това така, че Земята не само да не пречи, а да служи като трамплин за усвояването на небето. В действителност пречи не Земята, а привличането на човешката природа към неизживяната животинска природа вътре в човека, унаследена от миналото в него. И ако човекът е процес (Буда), то животинското начало в него е явление, подлежащо на изживяване и преодоляване. На известно стъпало, близко до освобождението, наследството от миналото се надига от дълбините на съзнанието с особена сила и с последни усилия дърпа съзнанието надолу. Трябва да

се противостои на прибой на вълните от миналото, събирайки всичките си сили, защото този прибой е непродължителен и временен. А привлекателността на земните съблазни е само привидна. Изправилият се дух не може да живее вече с тях, тъй като те нищо няма да му дадат, освен разочарование, отегчение и затъмнение. Ето, възниква възжелание за храна, но щом се натовариш с нея, вече отхвърлена и непривична, стомахът, като изтънчен организъм, веднага се противопоставя, защото ще се наложи да плати скъпо за отравянето. Точно така е и с всички други, влачещи надолу прелъстителности. Това, което е радвало и носело удовлетворение по-рано, днес вече няма да го донесе, а ще донесе само горчивината от попадането на духа в прегръдката на миналото. Но за огнената йога всичко в миналото е изгорено и завръщането при старите пепелища няма да даде радост на духа. Живеем за бъдещето и в бъдещето, където е разположено полето на новите достижения и където новото замества изцяло старото и го замества толкова пълно, че миналото вече не възниква в спомените; разкрасявайки го с цветя, поднасяме цветя на гроб. Но на нас не ни трябват гробове. Нашите думи са за живота и сияйните възможности на духа. Всичко е напред и всичко е достижимо. И призраците на миналите дейности са безсилни да преградят пътя.

265. (26 октомври). В съзнанието като в огледало се отразява заобикалящият го свят, но свят оцветен с характерните за даденото съзнание бои. И не винаги това отражение е спокойно и ясно. Повърхността на огледалото би могла да се оприличи по-скоро на вода, отколкото на стъкло и най-малкото подухване на астралните вихри веднага изкривява цялото отражение. Тогава човек вижда външния свят не такъв, какъвто е, а какъвто изглежда. Така покрай ограниченията, свойствени на обикновеното съзнание, се внасят и допълнителни изопачения. И действителността се превръща в ярка очевидност, много отдалечена от реалността. Милиони хора живеят в тези призрачни лични светчета извън пределите на действителността. Виновен за това е астралът. Съзнанието се мъчи под неговата власт, тъмничаря на духа — така можем да го наречем. Той е враг номер едно. Освобождаването на духа от всякаква робство започва с освобождаването от тиранията на астрала. Може да се преживее и без неговите прояви. Не са нужни неговите преживявания. Не са

нужни неговите избухвания. Можете да си възложите задача: да прекарате един ден без всякакви емоции. Без тях може да се яде, да се пие, да се спи, да се работи и пак да си бъдеш човек, но човек свободен от гърчовете на астрала. Човек в един момент се дразни, после се плаши, после пък се смее — за какво е всичко това. Спокойствието трябва да замести всички гримаси на астрала. Може да се живее и без тях. И тъй, задачата за днес е да се прекратят макар и за един ден движенията в астралния проводник. Не желаем неговия произвол! Няма да реагираме на нищо по никакъв начин. Добро ли е, лошо ли е, приятно или неприятно, харесвано или не харесвано — вътре палячото е вързан със силата на волята и да се кълчи не му е разрешено; ако ще всичко да се обърне с краката нагоре, но палячото ще е вързан цял ден, само за един ден, за да разбере неговият стопанин, че кривящият се е подвластен на волята на стопанина. Трябва да се разбере, че е възможно да се чувстваш пълноценен човек и при условието на пълно замлъкване на астрала. Единствено при това условие можа да се утвърждава спокойствието и равновесието. Мятащата хсе комична обвивка трябва да бъде накарана да замлъкне. Даже и едnodневният опит ще е от полза, защото трудното е да се започне. Колко усилия са направени и се правят, за да се възнесеш духом, но нещо упорито противодейства, свеждайки до нула всичко достигнато. Пречи астралът, врагът номер едно, правейки безплодни всички усилия на духа. Колко много са онези, които са се разколебали, спрели и тръгнали назад! Кой ги води и накъде? Неуморимият и упорит астрал е оседлал духа и го дърпа със сила към тъмнината. Всичко е позволено, няма забрани, но не на роба, не на този, който е под властта на астрала — най-тежкото от всички видове робство. Трябва да се намерят сили да се строшат веригите на робството и да се придобие свобода. За какво са всички завоевания на свободата за човека, който се намира под робството на своята нисша обвивка? За какво е свободата на пияницата, наркомана, садиста? Дори малката победа над астрала е полезна, защото води към голямата. След първия опит ще последва втори, след втория — трети, докато не бъде обуздан и смирен палячото и не затихне неговата ярост. Другото означава край и мъка за победеният дух, и робство вече не на собствения астрал, но на тъмата, която чрез него поробва свободата на духа. Пощада за палячото вътре в себе си не трябва да има. Той и Азът в човека не са едно и също. Но

той, неуморимият, е вратнал в човека и е заменил неговото Аз със себе си. Вредителят трябва да се изтръгне с корена и нека първият ден бъде начало на борбата с древния враг не на живот, а на смърт.

266. (27 октомври, вечерта). Живот външен и живот вътрешен. Първият завършва със смъртта, вторият продължава, но вече извън зависимостта от плътните условия. Кой от тях е по-важен? Каквото засява човек на вътрешното поле на съзнанието, това ще прораствне и съзрее, когато свърши животът на Земята. Ще остане вътрешното и нищо от външното. И ще трябва да се живее за сметка на енергията на зърната, докато не дадат те плодове, които представляват причини за вътрешния живот в следващото възплъщение. Перефразирайки древното изречение, може да се каже: не се заблуждавайте, кармата не може да бъде поругана, каквото посееш, това и ще пожънеш.

267. (28 октомври). Всяко семе расте и дава плодове според своя род и вид. Така е и с психическите зърна, попаднали по един или друг начин на полето на съзнанието на човека. Семената на злото, ненавистта, недоброжелателството ще дадат и съответните кълнове. Семената на красотата, благото, висшите устремности и на всичко, което е от светлината, ще дадат светли кълнове. Събирач на зърната — и сеяч, и жътвар, и притежател на резултатите от реколтата е самият човек. За посев обикновено отбират най-добрите семена. Така и контролът над себе си позволява да се извършва най-щателен подбор на психическите постъпления. Но за това е необходимо постоянно наблюдение, тъй като допуснатата и осмислена мисъл, получила една или друга оценка на съзнанието, с тази оценка или печат на духа ще остане на нивото съзнание в хранилището на паметта, където, потвърдена, ще расте. Някога и някъде, при възникване на съзвучни на тази мисъл условия, тя ще изплува израстнала отново и тогава човек действа в съгласие с нея, често дори без да си направи труда да помисли добра ли е тя или лоша. Но за този, който върви нагоре, всеки отминал живот вече не е добър дори заради това, че възхождащото съзнание го е надрасло с факта на своето движение напред и затова контролът над мислите от миналото трябва да е още по-строг, отколкото над мислите от настоящето, които още не са успели да се укрепят и да пуснат дълбоки корени. Особено трудна е борбата с

мислите с вековна давност, изкристализирали във вид на привички, склонности и други израстъци на духа. Добре е, ако те са хубави, но обикновено те не са по мярката на израсналия дух и подлежат на отстраняване. Ако устремът е огнен и напрегнат, те могат да отлетят като отпаднали листа, но при застои на съзнанието предизвикват гниене и могат да заразят цялата система, от където и двойната необходимост от контрол над мислите, тоест непрестанно бодърстване на духа. Онези мисли, които са получили санкция от съзнанието, живеят активно в подсъзнанието и често се проявяват като сънища, където човек постъпва в разрез със своето бодърстващо съзнание. Такива тъмни мисли трябва да се извлекат от съзнанието, да се преразгледат, да им се постави печата на ново разбиране и отново да се отправят в хранилището на паметта. Сънищата няма да се повторят и астралът ще действа през време на сън на физическото тяло вече по друг начин, подчинявайки се на въздействието на променената мисъл. Често на сън човек извършва постъпки, които никога не би допуснал в обикновения живот. Това са действия на астрала по линията на заложената мисъл, неизкоренена от него напълно от съзнанието. След освобождаването от физическото тяло мислите, заложи в микрокосмоса на човека, ще започнат усилено да се проявяват, увеличавайки след себе си тънката обвивка и тогава започва яростна борба между висшите стремежи на духа и неизживяните енергии на нисшите мисли, от които не е успял да се очисти стопанинът. Добре е това почистване да започне колкото може по-рано. Много смет има вътре. Много трябва да се преразгледа отново. Всичко дава своите кънове. Много е ненужната вехтория, много са отровните семена, много са злите. Добре е да се преразгледат собствените мисли в аспекта на далечното бъдеще, представяйки си ги израстнали до своя логически завършек. И доброто, и злото на всяка проявена мисъл ще бъде видимо тогава в целия му обем. Така ще бъде по-лесно и да се отхвърли ненужната мисъл.

268. (29 октомври, вечерта). По време на сън тънкото съзнание реагира на различните въздействия понякога не съвсем така, както би реагирало на тях бодърстващото съзнание. Реакциите вървят сякаш в разрез с приетото направление. Това означава, че недоубитите змии надигат глави, възползвайки се от отсъствието на дневния контрол.

Това означава, че печатът на окончателното решение на волята не е бил наложен здраво върху някои тенденции, склонности и привички на астрала. И той, усещайки отсъствието на юздата, понякога се проявява в действия, не заслужаващи одобрението на дневното съзнание. Трябва да се срамуваме от тези рецидиви на миналото по същия начин, както ако те биха станали наистина. Те са полезни с това, че, разкривайки тяхната отрицателна същност, човек може да наложи върху тях санкцията на ново решение, пресичащо до корен възможността за тяхното ново повторение. По време на сън истинският лик на човека се проявява по-лесно и по-свободно, отколкото в състояние на бодърстване.

269. (30 октомври). Творчеството на Гуру е своеобразно, самобитно, необичайно и въздейства по особен начин на съзнанието, предизвиквайки понякога цял поток от мисли. Едно от неговите забележителни платна е картината „Настасья Микулична“. Тя трябва да се гледа от най-далечния ъгъл на стаята, най-добре от коридора и тогава нейните красоти оживяват и започват да излъчват сияние и да светят. И колкото повече се задържа окото на тази картина, толкова повече мисли се зараждат в съзнанието. И започва да изглежда, че това не е просто картина, а далечното бъдеще на нашата Родина, отпечатано на платното. А тя е нарисувана в 1943 година, когато хитлеристките орди, снабдени с техниката та от производството на цяла Европа, още заплашваха нашата Страна и втората Отечествена война беше в самия си разгар. И в това трудно за нашата страна време Рерих вече предвиждаше крайната победа над врага, над нашите врагове и недоброжелатели. Настасья Микулична е символ на непобедимата мощ на нашата велика Родина. Мощна фигура на жена, мощен кон на фона на пламтящата заря на Новия Свят, когато Нашата Родина, отразила мвсички врагове, излиза като победителка на световната авансцена. Зарята на Новия свят, освободил се от тъмното наследство на миналото, от войните, кръвта, насилието, колониалното робство и всички видове гнет и поробване на човек от човека, победно пламти над планетата. И водещата след себе си целия свят, всички народи на Земята страна е нашата Родина, въплътена в образа на могъщата фигура на Настасья Микулична, на здрав и силен кон. Тя е в доспехи, но не е въоръжена, тя не дрънка оръжие, тя не заплашва никого. Тя

носи на света мир в ръцете и са подържаните от нея фигурки на хора, като символ на малките народи или на цялото човечество като цяло, на стража на мира, щастието и интересите на което стои мощно се изправя Тя в пламтящите бои на зората на Новия свят. Тя е още в броня и доспехи, за да не може предателската вража ръка да нанесе внезапно удар в гърба. Този образ излъчва такава силна увереност и несъкрушимост и конят толкова твърдо пристъпва напред в това сияещо с победа и щастие бъдеще, че неволно възниква въпросът: какво ли дълбоко чувство на предвиждане е притежавал Рерих, за да го изобрази така жизнено на платното? Той сякаш е виждал тази победна стъпка на нашата Родина и нейната водеща роля на световната сцена. Да, тя не заплашва никого, да, тя носи на света мир, да, тя е защитничка на малките народи и на всички угнетени, да, към нея са устремени с надежда и вяра милиони очи от всички ъгълчета на планетата, да, тя възглавява борбата със стария, обречен, отиващ си и разлагащ се свят и води след себе си народите с тази победна мощ. Конят се изкачва на възвишение, но още не е стъпил на него, а когато стъпи, ще се разсеят последните облаци на мрака и Нашата велика Страна ще застане пред народите на света с цялата си непобедима мощ, утвърждаваща мира в целия свят и щастието на всички народи на Земята, заедно с окончателната победа на Новия свят над стария, когато войните, насието и робството във всичките му видове ще останат в миналото.

270. (31 октомври). А ето и друга картина — „Трите корони“. В смъртен бой са се изправили трима крале. Заради какво се бият те? Какво искат да си отнемат един от друг? Може би, Константинопол или проливите, или богатите черноземни равнини на Украйна? Или да прибавят нови владения към парцаливата (съшита от кръпки) монархия? Бият се трима: картината е нарисувана през 1914 година, когато е пламнала първата световна война и кайзер Вилхелм, Йосиф Австрийски и Николай Романов са започнали война. Високо в небето, над сражаващите се фигури, са изобразени отдалечаващи се трите корони, за да не се върнат повече никога върху неудачливите си глави. Така художникът отново предвижда хода на световните събития и изхода на голямата война. И това не е никак чудно, предвиждането е свойствено на някои бележити хора.

271. Картината „Обреченият град“ предизвиква особено дълбоко впечатление. На фона на страховитото огнено-червено небе е изправен огромен тъмен замък, стоящ, вероятно, от векове. В неговите прозорци се отразяват червените отблясъци на зарево. Кървавото небе е символ на приближаващата война, а червените и алени бои — символ на вървящата след нея революция. На фона на тези бои изпъква обречеността на стария замък, на стария свят. Някаква неизбежност, някаква неумолимост на хода на историческите събития се усеща в тези тонове, сякаш художникът е предвидил и неизбежността на кървавата война, и неизбежността на последвалата я революция, когато са били вдигнати червените знамена в името на освобождаването на народите от оковите на стария свят. И това, че старият свят е безвъзвратно осъден от законите на историческата справедливост и закона за общестеното развитие, проличава от самото название на картината — „Обреченият град“. Тъй като старият свят е действително обречен и колкото и да се стараят защитниците на войните, на насието и колониалното робство, и всичките противници на нашата страна да опровергават това на всички асамблеи по света, той е обречен и ще си замине, и ще направи път на Новия свят на свободата и щастието, на Света без войни, на освободения от всички видове робство Свят, на Света, който се изгражда и утвърждава от Нашата велика страна и от тези, които я водят, а след нея и целия свят и всички народи на Земята, към това сияйно светло бъдеще.

НОЕМВРИ

272. (1 ноември). Сине Мой, ако си решил твърдо да достигнеш до края, ти няма да предпочетеш призраците на Майя пред Моята близост. Преходите по дългия път могат да бъдат различни, макар че целта си остава една и съща и ако преходът е тежък, иби уморителен, или скучен и блед, всичко това не променя крайната цел. И не в един само преход, макар и тежък, е целта и смисъла на пътешествието. Затова, колкото и труден да е един определен отрязък от пътя, все пак трябва да се върви, не изменйки на себе си и не поставяйки безсмъртната си душа в зависимост от мяркащите се случайни и временни изгледи, условия или спътници, които са също временни. Дори и това ще мине — това е мъдрото правило на живота, необходимо за дългия път. Предупредих, че пътят е труден и не съм обещавал розови въздушни замъци. Помниш ли, казах: изоставен от всички, изоставил вещите, ще достигнеш до моя ден. По човешки ти се иска благополучие и покой, но благополучието е смърт за духа, а покойт означава застой и опасност от разложение. По-добре е да побързаш гладен и в студа и по камъните, късащи обувките, но да запазиш огъня на духа. Трудностите са само стъпала. Духът се издига във вечността, в царството на безпределната Светлина. Не много години борба и труд на Земята и дълги години в надземния свят. Трудностите на текущия живот ще преминат, както са преминали онези, които са били по-рано, а всичко, което е наоколо, ще се смени с ново. Ландшафтът и пейзажите на пътя ще станат други и спътниците няма да бъдат същите, и пътят ще стане по-лек в един момент. Трябва да се помни едно — колкото си по-нависоко, толкова е по-трудно да се изкачваш, а особено труден е завършващият преход. Само завършилият пътя дух знае колко е труден той. Но Владиката е на стража. И е готов да протегне ръка, когато трудностите надвишават възможностите на духа. Но духът е силен и силата му е неизчерпаема, когато е извикана съзнателно за действие. С нея и върви, със силата на духа. С нея ще достигнеш до мен.

Виното нарушава хармонията на центровете и подтиска волята и нейната способност да координира техните функции. При отделянето на астрала алкохолът, отслабвайки волята, я лишава от възможността да управлява точно движенията на тънкото тяло, което вече не ѝ се подчинява така лесно, както обикновено. Наблюденията показват, че макар и волята да насочва тънкото тяло по определеното направление, то се отклонява от него и се мята встрани. Ясно е какво става с пияницата в сферата на движението на тънката му обвивка. Можем да я оприличим на сламка в буйна вода. Затова се дава и предупреждението за вредата от алкохола и опасностите, свързани с тази човешка слабост.

273. (2 ноември). Да стоиш на собствените си крака и да се придвижваш със собствени усилия е условие, което не може да се заобиколи. Всяко разчитане на чужди сили ще завърши с пълен провал. Това не изключва помощта на Учителя, която идва в последния момент, когато собствените ресурси са изчерпани до край. Всяка надежда за друга помощ донася разочарование. Възлагането е недопустимо, изисква се плаване в собствената лодка, макар и пробита. За известно време ученикът се оставя напълно сам, предоставен на собствените сили. Ако издържи това трудно изпитание — продължава по пътя, за да докаже своята пригодност и правото да премине в следващата степен; отстъпи ли — ще покаже, че не е готов. Не трябва да се придизвиква на бой драконът на всекидневието, тъй като той и без предизвикателство е готов да задуши всяка искрица на духа. Но да се отстъпва може единствено и само към тъмнината, за това и отстъплението е невъзможно. Остава пътят само напред. Ще свърши земната приказка и смисълът и значението на пътя ще се представят в цялата си дълбочина. Условиата на Плътния свят ще останат назад и ще се наложи да се влезе в нов свят. Но с какво? Новият свят ще бъде според съзнанието. Това означава, че съзнанието трябва да се готви за него. Как да се обясни, как да се издълбае (жигоса) в съзнанието, как да се даде разбирането за това, че целият живот на Земята е само подготовка за живота в Надземния свят. И ако не се научим да се владеем тук, там ще бъде късно. Там вихрите на астрала ще грабнат и увлекат неумеещият да се владее човек, неподчинил астрала на волята си. Тук, тук и сега трябва да се използва

всеки миг от живота, за да подготвиш себе си за живота извън тялото. Всяко качество на духа ще бъде опора, всяко кристалче огън, спестено в живота, ще бъде източник на сила, всяко и най-малко усилие да победиш своята немощ там ще разцъфти с огъня на достиженията. Затова ви казвам: борете се! В борбата нарастват силите. Няма условия, които могат да угасят огньовете в сърцето на силния дух. Слабостта не се прощава. Несломим е духът, убеден в смисъла на въплъщенията. Знанието за смисъла на пътя нека бъде по-силно от призраците на Майя. Не това, не това, което непрестанно се вихри наоколо, раждайки фантомите и призраците на тъмата, а Светлината, а победата над тъмата, а пътят към безпределността е очертан за тези, които вървят неотклонно и твърдо след мен.

274. (3 ноември). Макар че човек е постоянен обект на своите и чуждите внушения, той не умее, а главно не иска да се възползва съзнателно от този метод на въздействие. Смятат, че за внушението са необходими някакви специални условия и напрежение, макар че всичко това е извънредно просто. Най-лесно от всичко е да се пребориш чрез внушение с привичките. Например, прииска му се на човек да запуши, или да си пийне, или да се подразни, или да продължи да прави хиляди ненужни и вредни неща. Как да се освободи от тях? С внушение, тоест с помощта на самовнушението. Трябва да се избере спокойно време, когато никой не пречи и да се съсредоточи мисълта върху това, което иска волята. Трябва да се създаде отчетлив образ на желаното действие и да се потопи в подсъзнанието с мисълта, че когато дойде моментът да се действа, ще действа силата, вложена в желанието образ. През време на мисленето трябва да се помни, че в момента не ти се иска нито да пушиш, нито да пиеш, нито да се дразниш, че това действие се отнася за бъдещето, а в този момент не трябва да се отказваш да пиеш и не трябва да се отказваш от нищо, и не трябва да се бориш с нищо. Трябва да се заложи в дълбочината на съзнанието ясната, отчетлива и силна мисъл, че желанието за алкохол, никотин или дразнение няма да възникне, когато обикновено възниква и че внушението подсича това желание в самия корен. Необходимо е само силата на мисълта за това да превъзхожда силата на желанието за привичното действие. Такава силна е възможно да се прояви, защото искушението да се подчиниш

на силата на привычката ще възникне по-късно и в момента на внушението не е необходима енергия за борба със самата привычка. По този начин е възможно да се събере такава сила на противодействие срещу вкоренената привычка, че желанието да угодиш на своята слабост може и изобщо да не се появи, когато настане времето тя да се прояви. Но трябва да се вложи цялата сила в мисълта на внушението. Вместо безплодни мечти за освобождаване от нежеланите привычки, за самоусъвършенстване, за възпитание на характера и волята, вместо всички тези безплодни опити, може да се използва по-полезновремето за съзнателно и ефективно прилагане на метода на самовнушение. Късно е да се бориш с изкушението и слабостта, когато те се проявят вече в действие. Обикновено такава борба е непосилна. Но когато в тишина и мълчание, не измъчван в този момент от силата на привычката, човек събере цялата си мощ и я насочи към унищожаването на загнездилият се в неговата същност израстък на духа, кристализирал във формата на тъмен мислен образ на привычка, то огнената сила на съсредоточената сила може да я разруши до корен. Повтарям, не в момента на проявяване на нежелателната привычка, слабост или изкушение трябва да се бориш със тях, а тогава, когато тяхната сила се намира в бездействие. Защото човек не пие и не пуши, и не се дразни постоянно. И моментите на покой ще бъдат най-благоприятни, тъй като силата на внушаемата мисъл ще бъде насочена не за борба с изкушението, изправено в целия си ръст, а към неговата изкристализирала форма, впитана в аурата на страдащия от дадената привычка човек. Полето на приложение на внушението е широко. То може да бъде приложено не само за изкореняване на нежеланите привычки, но също така и за затвърдяване на желаните качества. Колко добри мисли и мечти са били предназначени за едно или друго качество на духа и все пак желаното не е било утвърдено. Грешката е била в това, че не е било приложено самовнушението. Трябва да се усили въздействието на мисълта с прилагане на принципа на самовнушението. Може да се добави при това, че когато човек се научи да внушава на самия себе си необходимите мисли, то и другите хора ще се подчиняват лесно на въздействието на неговата мисъл. Но трябва да бъдем много внимателни с това въздействие, тъй като то е оръжие с две остриета и обратния удар не може да бъде избегнат. Чуждата воля е свободна и да се посяга на нея е недопустимо. В момента на

въздействието могат да се съберат всички отрицателни свойства на изкореняваната привичка, за да се предизвика по-голяма сила на противодействието на тази привичка. Тя трябва да бъде не подтисната, а изкоренена и заличена от аурата на носителя ѝ. В Надземния свят привичките са като вериги на каторжник, прикован към вагонетка или към стената на затвора. Борбата с тях се води в името на свободата на духа. Може да се използва плодно свободно време за тази борба. Волята ще укрепва с всяка победа. Няма предел за развитието на огнената воля. Няма предел за растежа на могъществото на духа. Но трябва да се започне, трябва да се стъпи върху пътя за развиване на тази огнена мощ.

275. (5 ноември). Човекът представлява лаборатория за всякакви усещания, действащ фактор при което е мисълта. Това е първо. Второто е, че „каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на небето“, тоест в Надземния свят след оставянето на тялото и „това, което разрушите на Земята, ще бъде разрушено и там“. С други думи, всичко утвърдено и възприето на Земята ще бъде рамка или условия за живота на духа. Затова толкова настойчиво се говори за разширяване на съзнанието, за освобождаване от всякакви привички и за утвърждаване на положителните качества на духа. Прекият и най-кратък път ще бъде пътят, свързан с прилагането на силата на мисълта под формата на самовнушение. В мълчание, когато цялото съзнание на микрокосмоса на човека е съсредоточено в областта на мисълта, мисълта може да се усили и да кристализира в явно видима форма. Защото мисълта не е абстракция, а същество от Тънкия план с всички признаци на самостоятелно съществуване. И като такава тя расте и може да достигне, ако е подхранвана, размерите на гигант, притежавщ огнена мощ. Привичките, създадени под въздействието на същата тази мисъл и подхранвани от нея, представляват по същия начин живи същества, които, макар и да водят самостоятелно съществуване, но, бидейки породени, са свързани със своя родител чрез пъпната връв и висят на него, впити за аурата, като вредни израстъци на духа. Тези живи същества, бидейки по природа обикновено отрицателни и тъмни, се наричат ларви. Те се хранят с мисли, тоест с жизнената енергия на своя създател и чакат поредната порция храна всеки път, когато привичката надигне глава и иска удовлетворение. Ако привичката не е

унищожена тук, на Земята, нейната енергия ще продължи да действа и в Надземния свят, без да се събразява с това, че условията за нейното удовлетворяване вече не съществуват и не може да бъде удовлетворена. От тук и легендата за мъките на Тантал, идеята за пламъците на ада и мъките в чистилището, за наказанията на грешниците и така нататък, тъй като енергиите, утвърдени като лоши и тъмни привички на мисълта, ще продължават да действат и тогава, когато е отхвърлено земното тяло. Силата на това въздействие става след смъртта още по-остра и напрегната, тъй като там всички се обостря. Тези ларви ще тормозят човека със силата на неудовлетворените желания до тогава, докато не изчерпят изцяло върху своя родител вложената в тях от самия него през време на земния му живот сила на енергията. Затова борбата за собственото освобождаване от всякакви привички и утвърждаването на всичкисветли качества на духа представлява най-насыщна задача за земните въплъщенци. Могъщо оръжие на духа в този процес на освобождаване ще бъде и методът на самовнушението. Опитът вече е показал, че само желание и разбиране е напълно недостатъчно, че е необходимо прилагането в живота, на практика, на желаните придобивки. Опитат вече показва, че човек иска едно в своето устремяване към Светлината, но неудържимият палячо, астралът, необуздан от волята, иска друго — иска да прояви себе си в привичките и слабостите на духа и разрушава упорито и тънко всички най-добри постройки на съзнанието. Човекът утвърждава равновесието и спокойствието, но астралът живее от неравновесието и безпокойството, като обикновено побеждава астралът, тъй като на негова страна е силата на многогодишните привички. В мълчание със силата на огнената мисъл може да се разруши привичката, може да се изгори нейната тънка форма, може да се пониже с мисълта и да се лиши от сила злата, висяща на аурата ларва и чрез внушение да не ѝ се даде възможност да проявява своята сила за в бъдеще. Може да се започне с малкото. Малката победа над ларвата ще даде сила на духа да дръзне и за голямата. Трябва да се очисти незабавно аурата от ларвите. Чрез този метод на самовнушение ще тръгне и утвърждаването на най-съзвучните на духа качества. Всеки ден могат да се дават на себе си определени задачи за освобождаване от привичките и за утвърждаване на желаните качества. По този път може

да се достигне, ако устремът е достатъчно силен. До сега твърде много не е давано, тъй като, независимо от цялата искреност и постоянство на устрема, не е била разбрана възможността от усилено прилагане на самовнушението в процеса на борбата с астрала и желанието да се подчини на волята. Той се подава на внушение, но не тогава, когато неговата ярост е в действие. Но в моментите, когато той е в период на мълчание, мисълта властва над него и тази власт може да проектира мисълта в бъдещето, оформяйки го според желанието на волята. Лъно. В тези моменти астралът е лишен от обичайната си съпротивляемост и тогава може да су парализира неговата активност за в бъдеще. Може ясно да му се заповяда да съкрати своята необузdana ярост, а може и да се погаси тя напълно, когато поиска да се прояви в привичните условия на деня, когато палячото ще се стреми да се прояви безконтролно в действие. По този път е възможно да се прояви и равновесие, и спокойствие, и сдържаност, и мълчаливост, и което и да е страстно желано и искано качество на духа. Духът е вечен и непобедим, но упоритият астрален палячо е временен. Във високите слоеве на Тънкия свят астралната обвивка изобщо не е необходима. Но и на Земята може да се преживее, свеждайки активността ѝ почти до нула. Може да се преживее без страх, без раздразнение, без злоба, без безпокойство, с една дума без всички тези емоции, в които проявява себе си астралът. Трябва да се помни, че или той владее човека и господства над него, превръщайки го в роб, или негов стопанин и пълновластен господар е човекът, а астралът е само безгласен роб, послушен на неговата воля.

276. (6 ноември). Поразителното откритие или изобретение на съпрузите Кирлиан е дотолково голямо и значително, че дори е трудно да си представиш какво огромно влияние ще има то в много области на живота. Нашата велика страна върви пред другите и можем да се гордеем, че изобретението на съпрузите Кирлиан, което е не по-малко важно по своето значение от пускането на космически кораб, е станало именно в нашата страна, изграждаща новия свят. Разбира се, това изобретение ще има голямо чисто практическо приложение. Трудно е да се предвиди къде именно и как може да се приложи то в живота, но пътищата на приложение вече се набелязват сами. Например, в областта на селското стопанство, при селектирането на семената и

определяне на тяхната кълняемост, могат бързо и безпогрешно да се отделят мъртвите семена от живите, тъй като мъртвите няма да дадат излъчване. По същия начин може да се определя и жизнеспособността на растенията и тяхната заболяемост. Ще може да се установява и годността на яйцата за инкубаторите. В областта на медицината този апарат може буквално да прави чудеса. В случаите на частична парализа на пръстите, на ръцете или краката или на атрофия на някои органи от тялото, апаратът ще бъде в състояние да покаже кои, именно, нервни центрове, отговарящи за функциите на даден орган или движението на мускулите, са поразени и клетките на гези възли са умъртвени. Ще може безпогрешно да се определи степента на заболяване на тъканта от периферията и в дълбочина. Може да се определи електрическото напрежение на работещите пръсти и пръстите в състояние на покой. Особено инетресни могат да бъдат снимките на напрегнато работещия мозък и неговите различни части. Какви нечувани възможности се дават на науката от това изобретение. Функциите на някои жлези в човешкото тяло все още не са установени или са неясни. Сега по напрежението на тяхното излъчване или светимост ще може да се определи в какви процеси от живота на организма участват те. Напрежението на всеки орган от тялото е различно, в зависимост от това какво натоварване има върху него в даден момент. И степента на това напрежени ще може да се изучава нагледно както в здравето, така и в болното тяло. Ще могат да се зафиксира дори и нервните импулси, пробягващи по нервите, като електрически ток. Възможно е чрез този апарат да се определя степента на умора на метала или началото на заболяване, да кажем на цинка или алуминия. Трудно е дори да си представим до кои области от живота или промишлеността и техниката не би засегнало това удивително изобретение. И можем само да се учудваме, че до сега не са се хванали за него всички тези, които биха могли да го употребят полезно и от които зависи да се покаже още един път на света, че нашата наука върви напред. Още Рейтенбах, ако не се лъжа, в миналото столетие се е опитвал да фотографира излъчванията наживите растения, но не работата му не е дала реални практически последици. Толкова по-голяма е заслугата на нашите изобретатели, съпрузите Кирлиан, пред науката и пред човечеството, зъщото откритието им е голямо и да се отчете цялото му значение още е

невъзможно. Струва ми се, че се намираме пред най-изненадващото откритие на нашия век, целият смисъл и значение на което все още не са осъзнати от нас. Много открития и изобретения са били погребани в нашата страна до революцията, но сега времената са други и ние сме уверени, че трудът на съпрузите Кирлиан ще получи необходимата оценка и признание. Все пак, центърът на всички достижения и на целия прогрес е човекът и разбирането на цялата сложност на апарата на човешкия организъм и всичките му функции може да придвижи науката само напред. (Записано със затворени очи.) Предстои ти живот, изпълнен с неизчерпаеми възможности. Тези възможности са създадени от теб и твоята воля. И мислено-слуховият апарат е подчинен също на волята. Това трябва да се помни, за да действа той безотказно и тогава, когато волята поиска. Възприятието минава през Мен. Значи контактът се установява от Мен. Твоята готовност създава Моята готовност, а настройката и привеждането в порядък на приемника — успехът на приемането. Всяка победа над себе си е крачка или стъпало на приближаването към Мен, а поражението — отдалечаване. Контактът е възможен при всякакви условия, ако аурата е в изправност. Светлината постъпва чрез нея. Говоря, когато замлъкне саможивостта. Моят глас е беззвучен за външното ухо, но за тънкото може да звучи. Наближава времето на Моето Явяване, но сърцата още спят. И могат да проспят тази заря. Смятай приемът (на мисли) за приключен.

277. (7 ноември). Неутрализирането на нежеланите емоции или движения в астралната обвивка става чрез волевото утвърждаване на емоции или състояния на съзнанието от право противоположен порядък. Безпокойството се неутрализира със спокойствие, страхът — с безстрашие, суетността — с достойнство на духа, равновесието — с равновесие. Тези емоции или състояния на съзнанието от противоположен се предизвикват чрез съсредоточване на мисълта върху тях. В разгара на най-яркото проявяване на астрала може да се предизвика в съзнанието неговото противоположно и с това да се потуши пламването на нежеланите емоции. Волята може да изпълни върху психическата клавиатура на съзнанието симфония на Светлината, ако желае това или дисонансите на тъмата, ако ги допуска. Във всички случаи утвърждава или потвърждава волята. Слабата воля

е волята, насочена към разрушаване, волята, угаждаща на нисшата природа на човека. Каква чудовищна настойчивост и изобретателност проявява, например, наркоманът, за да набави за себе си отровната билка и да удовлетвори своята страст. Във всички отрицателни емоции или страсти на човека участва неговата воля, която ги е породила и способстваща за тяхното утвърждаване и развитие. Безволието не е способно на нищо. Но злата воля е способна на големи престъпления против човека и небето. Следователно, пътят към тъмнината или към Светлината зависи от направлението, тоест от ъгъла на приложение на волята. Примерът с преобръщането (преобразяването) на Савла служи като нагледна илюстрация за това как волята на човека може да промени ъгъла на прилагането на своята сила. Безволените и слаби същества са непригодни за еволюция. Те представляват космичен боклук и подлежат на преработка. Затова слабостта представлява смъртен грях и не се прощава от живота. Затова само този, който е студен или горещ, се допуска от закона в потока на еволюцията. А този, който не е нито студен, нито горещ, се изхвърля от потока. „Ще го изплюя от устата си“ — се казва в древните писания. С това се потвърждава ценността на огнената воля и нейното значение за човека. Волята, както и мускулите, се развива чрез упражняване. Непосилните упражнения и тежести могат да разкъсат мускулите и да ги лишат от сила. Точно така и при упражняването на волята трябва постепенно да се повишава трудността на поставяните задачи и трябва да се започва с малкото. Малките победи на волята имат много голямо значение, тъй като ѝ позовават да се укрепи и здраво да пусне своите корени. Всяко поражение на волята я отслабва и лишава от увереност в действията. Затова развиването на волята трябва да се започва с малки задачи. Всяка, дори и най-малка, победа дава увереност и умножава Огнения кристал на волята. Да! Да! Волята не е абстрактно, невидимо и безтегловно явление. Волята представлява натрупано в течение на продължавщи въплъщения вещество, отлагано в Чашата и състоящо се от кристални образувания на огъня. Затова тя се нарича огнена воля. Затова като погледне аурата на човека Учителят мигновено определя волевата ценност на дадения човек и пригодността му за еволюция. Без волеви огнени натрупвания човекът е нищо. Всяка проява на слабост е непростима, защото тя е необичайно разрушителна за човека. Но затова е добро всяко проявяване на сила. Знайте, че е по-добре сила,

приложена в стремеж към зло, отколкото нищожество и слабост, неспособна на нищо; тъй като отрицателната воля може да бъде преобразувана в положителна, светла воля, но нищожеството — само в космичен боклук. Ето защо трябва да бъдем силни винаги и да не допускаме при никакви условия и при никакви трудности слабост на духа. Тъмнината е нейните съратници се стремят именно да отслабят и обезсилят, защото човекът, признал своето безсилие, е тяхна неволна жертва. Борбата до край, до крайната победа е задължителна за воина на духа. Духът е вечен, духът е несъкрусим и неуязвим, и неговите сили са неизчерпаеми, когато са призвани съзнателно. Всеки дух е получил своята грануляция под Лъча на своя Владика. Тази връзка е нерушима. И когато изглежда, че секват последните сили, тогава може и трябва да се обърнеш към Владиката и Той ще окаже помощ, ще подкрепи и ще укаже как да се почерпят нови сили от неизчерпаемия извор в дълбините на своя дух. Потенциалът на духа е безпределен в своята мощ. Развитието на тази мощ утвърждаването ѝ в съзнанието не е ограничено от нищо и няма предел. От малкото семенце израства огромен дъб. Така и от малките опити и малките победи на утвърждаваната воля ще се получат големи следствия и голям урожай — и в текущия живот, и в живота след него, и във вековете.

278. (8 ноември). Аурата е изтъкана от излъчванията на човешкия микрокосмос. Нейната структура се намира в тясна зависимост от физическото, емоционалното, менталното и духовното състояние на човека, които съставляват нейната четворна основа. Това подразделяне може да се задълбочи и да се доведе до седем. Но за практически цели са достатъчни и четирите. Колкото и странно да е, но физическите излъчвания на тялото имат много по-малка роля, ако духовната страна е достатъчно развита. Аурата и заградителната мрежа са тясно свързани помежду си. Но дори и болно, тялото може да притежава мощна заградителна мрежа, ако духът е силен. Най-изразено нарушават хармонията на вибрациите на аурата колебанията и избухванията на астрала, които образуват в нея дупки или прориви и правят вътрешната същност на човека достъпна за външни въздействия. Тогава човек става беззащитна жертва на тъмни пространствени същности и жертва на тъмни внушения. Когато човек допусне ярко избухване на раздразнение и несдържаност, той веднага

се разкрива за всякакви въздействия от страни. След такива раздразнения той се чувства особено незащитен. Сдържаността, мълчанието и затвореността са най-добрата охрана, защото правят непроницаем овалът на аурата и засилват заградителната мрежа. При това се запазва енергията на организма, а не се прахосва напразно. Всяка изречена дума, особено безцелно, изразходва психическа енергия, а бързивостта бързо опразва съкровищницата, като с това лишава аурата от защитната сила. Много е интересно да се проследи влиянието на мълчанието върху самия човек и на околните. То предизвиква в околните странно чувство на безпокойство и дори предизвиква страх пред неизвестното със свъята необичайност, тъй като хората обикновено са свикнали да си бърбят или да разговарят. Това усещане възниква от това, че мълчаливостта и равновесието са тясно свързани. Равновесието представлява съсредоточване на огнената мощ, срещу която обикновеното съзнание не е способно да устои. От тук страхът и безпокойството като пред неко непознато, неразбираемо и необичайно. Спокойствието, сдържаността, умението да владееш себе си, самоконтролът, усещането на вътрешната сила на своето самообладание, безстрашието — всичко това са само различни страни на голямото качество равновесие, в което като във фокус е съсредоточена силата на всичките изброени тук качества. Воденичарят, събирайки водата, я изразходва само в случай на нужда. Иначе вода няма да се насъбере. По същия начин и човекът, решил постигне равновесие, изразходва внимателно всяка частица психическа енергия. Раздразнението, страхът, безпокойството и всички поглъщащи психическа енергия движения на астрала трябва да бъдат изключени напълно. По същия начин се установява и контролът над мисленето и връзката с Йерархията. Така човек застава на стража на своя микрокосмос и бдително го охранява. Състоянието на напрегнато бодърстване напруга аурата и засилва състоянието на равновесие. Силата не е в размахването на ръце, не е в гръмогласното говорене и не е в безпорядъчните действия. На спокойствието на Владиците е присъща тишината на мълчанието. И колкото тя е по-дълбока, толкова е по-голяма мощта на действието. Въртящата се с голяма бързина турбина изглежда неподвижна. Аурата на най-голямото спокойствие е аура на голямо напрежение и тя се изразява в напрежението. Резултатите дори и на най-обикновената сдържаност ще се проявят

само след няколко дни и то преди всичко в това, че човек ще се почувства силен. Акакво би дала след няколко години работата над тези качества на духа, които представляват страни на равновесието и влизат в него като съставни негови елементи?! Слабостта, безсилието и безволието са осъдени космически. Докато огнената сила на духа е като светилник в тъмнината. Нейният растеж е съзвучен с еволюцията на битието и е одобрен от Космичната Воля, тъй като небесният огън е отреден за човека от началото на времето.

279. (9 ноември). Именно волята на човека е онова божествено начало, което определя неговото място върху стълбата на Йерархията на Светлината. Макар и волята на обикновения човек и волята на Създателя на планетата да са различни по своята мощ, тяхната същност е една и тази същност е огънят, натрупан и съхраняван под формата на кристали в Чашата. Потенциалът на огнената воля е безпределен, тоест тя притежава възможност за безкрайно развитие и мощ. От хаоса на космичната нощ волята твори проявените светове и всичко, което съществува във вселената, е създадено чрез волята. Към това творчество ни призовава Владиката. На Земята духът на човека, затворен в смъртната си обвивка, се учи да твори живот поетапно. Всичко създадено от човешка ръка е резултат на неговото творчество. Полето на неговата изява е широко, необятно, но навсякъде го съпътства волята. Обикновено развитието на волята в човека тече спотанно, но при нашите ученици на определен етап ние пристъпваме към планомерно развитие на волята. Добре е, когато импулсът за това развиване е самопроизтичащ, тъй като тогава е по-лесно да се помага и да се ръководи. Ние ценим самодейността и инициативата — тогава е лесно да се добави към това, което вече го има. Насилието над волята е недопустимо и затова ние приветстваме самостоятелното решение да се пристъпи към възпитание и развиване на волята в себе си. Първото условие е да се започне с малкото. Второто условие е да не се спираш пред никакви неуспехи. Ако сто неудачи приключат само с един успех, това вече е победа. И стоте неудачни опита мигновено от този единствен последен успех се превръщат в стъпало на успеха и възхода на духа. Затова трябва да се промени коренно отношението към неуспехите и да се счита, че при упорство и твърдост на решението да се развие волята, неудачата е предверието на победата. За жалост

нерядко става така, че първата неудача подрива вярата в себе си и пресича завинаги възхода на духа. Човекът не трябва да се спира пред никакви трудности и препятствия по пътя към утвърждаване могъществото на духа. Успехът и неуспехът за него трябва да са равностойни, защото и едното, и другото, му е от полза. Духът е вечен и ако в постигането на целта той проявява постоянство и целеустременост, всички преходни състояния на съзнанието са без значение и не повлияват постигането на крайния успех. Всичко е достижимо и няма нищо, което не би могла да преодолее волята на човека, сигурен в неизчерпаемостта на своя потенциал.

280. (10 ноември). Толстой Л. Н. е велик с това, че в своите произведения майсторски е изобразил живота, който е виждал и който му е бил най-близък по време. По същия начин Рерих е запечатал върху своите платна живота, както той го е разбирал или виждал. В картините, посветени на Изтока, е изобразен животът на източните народи, техните представи за околния свят, техните особености и своеобразие, техните стремежи и надежди и дори философски концепции. Върху своите платна Рерихе запечатал душата на народите от изтока и техния живот, не винаги разбираем за тези, които не са се докоснали така близко до него, както се е докосвал художникът, пътешествал много и дълго живял на Изток. Тези, които не са имали представа за изумителната игра на боите в Хималайските планини дори са го упреквали в неестественост и измисленост на неговите работи. Но те не са видяли това, което е видял Рерих. Така също не винаги са били разбирани веднага и тези негови картини, в които ни е запознавал с легендите и философската мисъл на Изтока, с неговите надежди за обновяване на света, свързани с имената на легендарните му герои. Но с увереност може да се каже само едно: Рерих е изобразил върху своите платна душата на народите на Изтока и е изобразил това правдиво и жизнено. Не напразно върху надгробния му камък има надпис: „На големия руски приятел на индийския народ“.

281. (11 ноември). (Записът е воден почти на тъмно). Отхвърляйки старото и изхабено тяло, човек се връща в Тънкия свят с цялото онова съдържание, което съставлява неговия вътрешен свят. Всичко, което той смята за свое, цялата му всякаква собственост

продължава да се задържа в съзнанието от него, ако не се освободи заблаговременно от нея. По същия начин остават с него и неговите привички и склонности, неговите способности и недостатъци, а също и всички представи за Надземния свят — с една дума всичко, с което е живял на Земята. Но там условията на живот са други и земните преживявания не са нужни. Ако те останат, човек живее с тях и в тях. Необходимо е пълно освобождаване от всичко земно и разбиране условията на Тънкия свят. Да се освобождаваш там е късно, защото взетото по невнимание там със себе си прилепва към съзнанието като отровената тъкан на дрехата на Херакъл. Ето защо освобождаването трябва да започне още тук, на Земята, налагайки на всичко, което ни заобикаля, печата на отказа от него. И отричането от света ще се състои в освобождаването на съзнанието от обичайната представа за околния свят и от нещата, които човек временно притежава. Няма нищо свое и всичко се дава временно, докато си на Земята и нищо не може да се вземе за по-нататък. Добър обичай е да се раздават вещите преди смъртта. Този принцип е добре да се задълбочи и да се разпространи освобождаването на съзнанието не само върху вещите, но и върху явленията от психичен порядък. Човек е привикнал цял живот да яде и да пие. А там това не е нужно; или да живее в къща, или да се облича, или да ходи на работа, или да да изпитва усещането за студ или топлина, или да се движи с помощта на краката, или да върши работа с ръцете — всичко това там е неприложимо. Двигател е мисълта, като може и да се лети, може да облечеш мислено и тънкото ситяло с облекло по желание. Жилиже също не е нужно, не са необходими храна и вода. Всичко е ново, всичко е необичайно. Но вместо непредвзето и открито да се запознае с необичайните от земна гледна точка условия на Надземния свят, невежият и непросветен човек продължава да влачи след себе си, заобикаляйки се с него, своята привична представа за това, което го заобикаля. Откъслеци и остатъци от земните мисли, както и представи от такъв порядък, стоят пред съзнанието, потапяйки го в призрачния свят на земните преживявания и закривайки от него истината за Тънкия свят. Представа за Надземния свят не съществува дори и у тези, които не са привързани към земното, поради което им се налага да влезат в него в пълно неведение, а би трябвало да имат точни познания за тънките условия на съществуване. Представете си, че вече сте отхвърлили

тялото си, което, изпълнило задачата си, ненужно, лежи до вас, но вие сте извън него. Какво ще направите, къде при кого и как ще отидете? Там вече ще бъде късно да решавате. Там този, който не е обмислил и определил посоката си предварително, ще бъде завлечен от случайните вихри на астрала в техните водовъртежи. Това налага да се започне с мисленето от сега. И тъй, на къде да се устремите, към кого и към какво? Към когото и към каквото се устремите, с него и ще пребъдете: ако е към отците — с отците, ако е към Владиката — с Владиката, ако е към близките — с близките; привичните мисли, характерни за Земята, ще придружават и там. Значи трябва да се погрижим и за мислите, защото мислите са магнетични и създават, привличайки към себе си и бидейки сами привличани, психическото обкръжение на своя родител. Да се облечеш в постоянна молитва, както правят това Ришите, означава да се съединиш с Висшия свят. В това отношение значението на молитвата е извънредно голямо, защото насочва съзнанието по прокарания от молитвата канал в пространството. Обикновените земни мисли там просто не са необходими, защото създават чрез съответстващото им магнитно притегляне призрачни и въображаеми земни условия. Да започнеш да мислиш за Висшето в Надземния свят вече е късно, тъй като материал за подобно мислене няма да има под ръка, няма да има и съответните привички и умения. Трябва да се започне тук. Всеки може в хода на деня да отдели време и да намери място за мислене за Надземното и да устреми мислите си към Висшето. Но трябва от рано да се прокарат канали за устремяване на мислите в пространството. Такива канали вече са прокарани за обичайните, често нечисти и низки мисли и ако не се погрижите и за канали от висш порядък, то съзнанието ще се устреми по нисшите към нисшето. Ковач на своята карма в Надземното е самият човек, но той я кове тук, на Земята, защото законът „каквото посееш — това и ще пожънеш“ действа там неизменно и безпогрешно. Този закон може да бъде наречен и закон за съзвучието и съответствието. Тъй като и там не събират от трънките грозде и от репая — смокини. Законът не може никога да бъде поруган. Постоянният Образ на Учителя на Светлината в третото око ще бъде признак на постоянното Общувание с Висшето. Този път ще бъде най-краткият, водещ още през земния живот към освобождаване от земните преживявания и призраците на земната Майя.

282. (12 ноември). Формулата „дерзай чадо“ представлява гаранция за това, че всяко дерзание, устременост и сърдечно желание от духовен порядък ще бъде удовлетворено и заситено според своята сила и затова е добре предварително да се уясни какво иска духът, какво ще търси той в Надземния свят и към какво ще се устреми. Всички тъмни стремежи и всичко свързано с тях отпада в Надземния свят, поради невъзможност да бъде удовлетворено. Това означава, че полето на собствената активност трябва да дъде очертано внимателно. Ученикът си задава въпроса: „Какво ще правя аз там?“. Какво смяташ да правиш там и ти, приятелю мой? Всяка мисъл, насочена в това направление, магнетично се обогатява съответно. Запиши отговорите на мисълта:

1. Всичко създадено от човека на Земята е отпечатано в Тънкия свят. Затова там е възможно разглеждането на всички произведения на изкуството, както събрани в музеите и галериите, така и извън тях. Значи е налице възможността да се съзерцава красивото.

2. По същия начин, дори и повече, е достъпна и музикалната област. Много от композиторите са записали това, което са чули от пространството. Там може да се чува и слуша, да се твори и да се създават от всекиго величествени симфонии, при това без помощта на физически инструменти. Могат да се творят както музикални произведения, така и картини, само че без обичайните бои и четки, като се използва този материал, от който се създава образа на цъфнала роза в третото око на човека, когато той пожелае това. Само че създаваните от творческото въображение образи там могат да се видят веднага също толкова отчетливо и ясно, както виждаме земните. Там са достъпни и танците, но без всичките ограничения на тялото. Танцът там е въздушен и се състои от полети на тънкото тяло в съответния ритъм и сливане на движението със звуците.

3. Там се изучава психотехниката на мисълта, емоциите и чувствата, тяхното въздействие върху тънкото тяло, техния цвят, форма, движение — с една дума цялата сложна апаратура на човешкото същество, освободило се от тялото: мислено творчество, (мислено) въздействие върху хората, (мислено) създаване на форми и образи; вълшебство, заричане, внушение, омагьосани места, реалност на приказките, разобличаване очарованието на астрала; изучаване

устройството на Тънкия свят и различните състояния на неговата материя; областта на стихииите; физиологията на тънкото тяло; законите, на които се е основавала отхвърлената от Учението магия; областта, изучаваща земното кълбо: блискофизическата повърхност, тънката структура и по-нагоре; посещаване на всички ъгълчета на земното кълбо и навлизане в неговата отдавнашна история и древните геологични периоди; историята на човечеството, включително и нейното изучаване по свитъците на акаша.

4. Насочване към изучаване на пространството извън аурата на Земята: Далечните светове и животът на тях; свързване и контакт с тези, с които по един или друг начин е бил свързан човешкият дух на Земята.

5. Оказване помощ на тези, които се нуждаят от нея или на тези, които, преминавайки в Тънкия свят, не знаят нищо за живота в него, но не го отричат; беседи, поучения, разяснения към онези, които са на пониско стъпало на развитие на съзнанието и получаване от тези, които са по-нависоко.

6. Контакт с Йерархията по веригата на връзката.

7. Създаване на огнища на знание и възможност да бъде получено според линията на набелязаната през земния живот устременост.

Така се създава подготвеност на съзнанието при прехода в другия свят, когато човек няма да пита какво го очаква и какво ще прави там. Мнозина, подобно на плашила или чучела, се лутат тъпо и безсмислено там без всякаква цел. Целта трябва да се осъзнае и утвърди още тук. Там ще бъде късно. Държайте. Само дързаещият, устременият и знаещият какво иска го получава. Искайте, чукайте, търсете и ще ви се даде, и ще ви отворят и заситят по силата на закона.

283. (13 ноември). Ако не утвърдите мисълта какво ще правите там, то ще останат да действат автоматично онези стремежи, желаниа и склонности, които са съществували в съзнанието през живота тук, както добрите, така и лошите. Но тъй като земните желаниа там могат да бъдат удовлетворени само във въображението, с въображаеми образи, то следствията ще бъдат мъките на Тантал, тоест нещо приличащо на ситуацията на Земята, когато мисълта оформя желанието, но животът не дава възможност то да бъде изпълнено.

Мислено на Земята материалното желание не може да бъде удовлетворено.

Безобразието и злото са синоними. Красотата и доброто са синоними. Служенето на красотата тук обуславя красотата на обкръжението там и обратно — безобразието създава обкръжение на зло и тъмнина. Животът в тяло е подготовка за творчеството на духа там. Всички развъплътени започват да творят там, по-точно продължават да творят с мисълта си. Но на Земята творчеството се осъществява в съответствие с живота и творчеството в Плътния свят, а там — изключително чрез мисълта. При това продуктите на творчеството заобикалят съзнанието и създават обстановката, в която човек живее. И светлината, и сенките се сътворяват от мисълта. Всички творят, но умният прави това съзнателно. Всеки може да се научи да взема участие в живота на Тънкия свят от сега, защото животът в Плътния свят е неотделим от този в Тънкия. Двата свята са тясно свързани. У човека от Плътния свят са само тялото и физическите му енергии, а всичко останало, целият свят на мислите и чувствата, е от другия свят, невидимия. Затова съзнанието живее едновременно и в единия, и в другия свят, но хората все още не искат да разберат това. От Плътния свят е само текущият ден, докато миналото съществува вече само в пространството, включително и вчерашният ден. Цялото минало е в свитъците на Акаша. На страниците на историческите книги има само букви, бои и хартия, но това, което се символизира чрез тях и което е описано, съществува (реално) само в Тънкия свят. Трябва изцяло да се преразгледа разбирането за плътните и тънки явления — видимите и невидимите. Нотите не са песен, песен в тях няма. Всичко това са символи на тънките явления. Съзнанието е поле на обединяване, където си дават среща всички светове. В него се съдържа всичко. Без наличието на съзнание и разбиране и най-дълбоката по съдържание картина е нищо. Овенът също може да гледа към нея, но да види може само човекът, макар че и овенът все нещо вижда. Да не се оприличаваме.

284. (14 ноември). И все пак, независимо от голямата сила, с която се съпротивлява на Светлината вехтият човек в себе си, движението е възможно и е възможно да се постига успех. Така и утвърждаването на постоянния Образ на Учителя в третото око може

да се увенчае с успех, ако не се спираме пред неудачите на цялата поредица от предшестващи опити. „Аз искам това, а вехтият в мен не иска, но той е от миналото в мен, докато искащият е от бъдещето, в което е победата над миналото.“ Именно в бъдещето всичко е достижимо. Бъдещето разрушава несъвършенството на настоящето и устремява към победата напред. Колко хубава дума е „победа“. И колко привлекателна е тя за духа на отсъдения победител. Този, който е с мен, ще има бремето на борбата, която е неизбежна, но в крайна сметка винаги ще бъде победител. Победителското състояние на съзнанието е много важно за постигане на победата. Защото това е вече предусещане за победа, знание на духа, че той е непобедим и ще възтържествува над всдичко, което като тъмна преграда застава на пътя, за да го отдели от водещата Светлина. Как да убедим търсеция Светлина за значимостта на малките победи, като необходимо стъпало към големите. Кок му се искаше вчера на астрала, подражавайки на другите, да се присъедини към празника на случайно срещнатите хора, прахосващи силите си на вятъра и колко явно беше усетено присъствието на сдържана сила, когато палячото беше удържан от проявяване. Поредица от такива и подобни победи ще даде натрупване на сила. А силата не е нищо друго освен огън, натрупан в чашата. Как да убедим, че действието на сдържаното мълчание е по-силно от проявеното външно (действие). На повърхността сякаш няма нищо, но удържаният от волята огън сияе невидимо. Подвигът на мълчанието, подвигът, извършен в мълчание, мълчаливото действие по своя резултат може да бъде много по-мощно от това, което е видимо за очите. Така и невидимите, но мощни течения в живота обикновено се изплъзват от наблюдението. От тук и грешките в прогнозите и неочакваността на много събития. По такива пътища се твори бъдещето на света и те са неведоми.

285. (15 ноември). Приятелите трябва да се познават добре и, познавайки ги, да не се осъждат. Сам, сам, сам, не полагайки се на чуждите думи, защото животът е показал доколко хорските думи понякога не съответстват на действителността, дори и говорещият да вярва в това, което казва.

(В един през нощта). Смятам, че трябва да се запази непроменено основното направление на лодката на духа, макар и

вълните на житейското море да се опитват да я отклонят. Трябва здраво да се държи кормилото в ръце. Ако твърдо се съблюдава направлението, вълните губят силата си на противодействие и лодката ги пресича, сякаш това не са вълни, а призраци на Майя, каквито в действителност те и представляват. Следвайте посоката на Лъча и тежката ключалка ще падне.

В Тънкия свят духът постига предела, поставен от него преди полета с устремността на неговите собствени мисли. Набелязаното ще бъде постигнато. Няма да пречат нито телесната, нито астралната обвивка, защото и двете ще бъдат отхвърлени. Аз когато бъдат отхвърлени всички временни обвивки и духът се освободи от тях, става възможно осъществяването на устремностите на духа. Утвърждавам дерзаенето към недостижимото и недостъпното, защото невъзможното тук става възможно там. През цялото време говоря за устремност на духа, а не на тялото, не на астралната обвивка. Към висшето се прилагат и висши закони. Затова и изпълнението става по висшия Лъч. Заветът „Дерзай, чадо“ е от духовен порядък, тъй като за земните дела и без това дерзаят свръх мярка и в ущърб на духа. Проявите на духа са от Висшия свят и затова когато духът бъде призван към действие, призраците на Мая се разлетяват, превръщайки се в нищо. Затова указвам да действате духом. Действията на огъня на духа са по висшата скала. А висшето управлява нисшето, което е подчинено на духа. Трябва само да се осъзнае тази висша сила в себе си и да се призове към действие. Човек поверява себе си на висшето в себе си. Казано е било: „Вие сте Богове“. Какъвто счита себе си човек, това предствалва и в живота. Считайте себе си за Синове на Светлината и проявете това разбиране в действие. По низините няма да стигнете до мен, възможно е само по висините, защото към мен води стръмният път. Оставете земната карма на нейното течение и поверете себе си на мен. И за нея, и за вас ще се погрижа. За вас е пътят към Светлината и грижата за него. Където е сърцето ви, там е и пътят, защото пътят се настила от сърцето. Ако искате, наричайте го „път на сърцето“. Сърцето е голям магнит, еднакъв с с Висшия свят. В него е „всичкото“ (същината) на човека. СКърцето надживява всички обвивки. Ще ви кажа голяма тайна: сърцето е безсмъртно. То не умира, а преминава от обвивка в обвивка, през цялото време разгръщайки и разширявайки своя огнен потенциал, който по своята

същност е безпределен. Когато съзнанието е пренесено в сърцето, тогава се утвърждава непрекъснатост на съзнанието, тоест безсмъртие.

286. (16 ноември). Мисълта, неприложена в живота, не дава отлагания, тоест няма да има корен или основа в микрокосмоса на човека. В Надземния свят такива мисли ще бъдат пометени от астралните вихри и затова безпочвените мечтания са безплодни и не дават реални следствия. Но творческата мисъл се различава от безплодната и празната. Йогът, строящ мислено храм на няколко прехода от своето местоположение, няма нищо общо с проявата на празната мечтателност. Ние ценим мисълта, породила решение. Прилагането на мислите в живота е отправна точка за действията на духа в Надземния свят. Но можете да си представите тези действия от страна на пияницата, наркомана или престъпника. Защо се осъжда безобразието и се възхвалява красотата в действията? За да се предпази в Надземния свят човекът от тъмата. Защо е толкова важно как постъпва човек на сатмата? Защото там, където няма нищо тайно, скритото в човека излиза навън. Какъвто е човекът, такава е и всичко, което го заобикаля. Законът за съответствието е мощен. Той управлява живота в световите. Всяка мисъл поражда съзвучно ѝ обкръжение, което става реалност за породилата мисълта. Мислите, потвърдени с прилагане и събрани в Чашата като отлагания от кристали огън, представляват в Надземния свят действащ фактор, привличащ магнитно съзвучни на него условия. И човек пожънва изцяло плодовете на своите мисли. Добре ще е, ако те са добри. А ако са лоши? Съдия е самият човек, творец на добро или зло, на тъмнина или на Светлина. Съди сам себе си е формулата на пространствената справедливост. Ето защо се чуват вопли и стенания на духа в Надземния свят. Мнозина ли мислят светозарно? Защото ще се наложи да се дава отговор за всяка мисъл и за всяка дума. Отговорността за мислите се заключава в магнетично-съзвучната реакция на пространството на всяка от отложените в чашата. Сумата от тяхните излъчвания се отразява в аурата. И чрез нея постъпва светлина или тъмнина. Няма утеха за породилите тъмни мисли. Но затова пък носителят на сияйни мисли се насища със светлина и радост на духа и предствалява благословия за околните. Устремеността при това играе решаваща роля. Устремеността ще бъде двигател за духа в Надземния

свят. Но да се устремяваме трябва на Земята и от Земята. Земята е отправна точка за духа, като трамплин за скачане или като стартова писта за самолета. От тук и разбирането за ценността и необходимостта на земните въплъщения, като единствен път към безпределността, защото духът не е временен, съществуващ във вечността, но е безпределен.

287. По поведението на сън може да се съди за свойствата и качествата на духа и, правейки си от това съответните изводи, да се внасят необходимите корекции на това, което подлежи на изправяне и усъвършенстване. Не трябва да се оставя погрешното поведение без поправка. Ръководство е нужно и тук — на бодърстващото съзнание над спящото.

288. Имайте пълна вяра в бъдещето и по този мост ще се доберете до нас.

289. (17 ноември).

290. (Гуру). Когато съществува устременост да се приложат собствените сили за Делото на Владиката, тогава се изпращат възможности и помощ — стига да има към какво да се приложат. Желанието за действено служене трябва да се поддържа в себе си постоянно. Даваните възможности не трябва да се изпускат, защото са неповторими. Ние също следим постоянно, за да помогнем там, където е възможно, където е налице огън. С времето се дават и възможности, но на тези, които са ги заслужили. Ценим постоянството е предаността, защото малко останаха от тези, които ще дойдат до края. Трябва да се държи съзнанието в пълна готовност за използване на възникналите възможности. Ние сме с вас. Трябва да се отхвърли всеки страх — магнетизмът на неговите излъчвания е голям и носи вреди. Но тежкото време ще свърши и ще стане по-леко. Всичко ще дойде с времето си и без големи приготовления. За нашата близост може да се съди по напрежението на горящия вътре пламък. Знаци за близостта ще бъдат дадени. Изпращам далечен поздрав. Всяко нежелателно качество, открито или отбелязано в себе си в продължение на деня, трябва да бъде унищожено с огненото обгаряне на внушението. Ако то

е достатъчно мощно и напрегнато, понякога е достатъчно едно обгаряне, дори и в случай на застарели привички или слабости. Трябва само да се поиска и да се поиска много силно, с цялото същество.

292. Слушателите са два вида — обикновени земни и развъплъщенци. Обикновени може да има (наоколо) един-два, но невидимите са стотици. Трябва да се обръщаме към тях мислено, защото те се привличат по съзвучие и склонности на духа. Невидимата аудитория е напълно реално явление. Това е и причината тъмата да беснее, когато записите се четат на глас, защото се стреми да попречи с всички средства и особено чрез околните, стоящи наблизо, превръщайки ги в оръдия на своето въздействие.

293. (18 ноември). Ако утвърждаването на едно или друго качество по пътя на самовнушението се е удадо в малкото, то ще се удаде и в голямото и огромното. Но с малките порези (трънчета) на духа борбата е по-трудна. Всяко от тях може да бъде извлечено със същото това самовнушение. Стига само да не се умориш в работата, защото трънчетата са много. Животът предоставя маса възможности за това, при това ежедневно и да се очистват духът от израстъците му може в хода на труда през всеки ден. Радостен е такъв труд, който е увенчан с победа всеки ден. Може да се превърне в правило да се посвещава на тази световносна работа определено време всеки ден. Стремете се и освобождаването от насъйбрания боклук ще тръгне, от вековните натрупвания — отживелиците от миналото. Много излишен багаж влачи след себе си човек. Забелязаните в течение на деня слабости, недостатъци и привички могат по този начин да се изкореняват една след друга упорито и планомерно.

294. Правилно постъпвате: ударът трябва да се нанася не по изпълнителите, а по тъмните съветници, тласкащи околните към вредителски действия. Докато противодействащата им мисъл е насочена към изпълнителите, тя е безрезултатна. Но щом бичът се стовари върху тъмните злонамерени съветници, вредителството бързо се прекратява, тъй като огънят на мисълта пари, а те са привикнали да се крият зад своите не знаещи истината изпълнители и така да избягват

заслужения удар. В действителност тяхната тактика е стара и еднообразна, макар и хитрините да се променят. Те винаги се крият зад гърбовете на близкостоящите, за да избегнат прякото въздействие и опарвания. Това трябва винаги да се помни при защита от тъмните и отбраната на близките и делата. Те с готовност се възползват от невежеството, неверието и отричането на действителността от страна на своите слепи и незнаещи истината помощници и така преуспяват в сътворяването от тях зло.

295. Майя на Земния свят, астрална Майя, Майя на Менталния свят — всичките са от един корен. За Майята на Плътния достатъчно е говорено. По-сложно е с астралната Майя. Тя се извява и в Плътния свят, но в астралния се облича във форма и очите на съблазнилият се я приемат за реалност. Тези, които все нещо знаят, се възползват от незнанието на идващите от там и приемат плашещи новодошлите облици или създават около тях призрачни форми на всевъзможни мисловни образи. Тяхната задача е да не изпуснат жертвата от кръга, който са й очертали. Виждайки по аурата слабостта на духа и влечението му към нисши прояви, те създават прелъстяващи го форми и мисловни образи, тласкайки го към съчетаване с тях и поглъщане от тях. Мнозина не издържат и се подават на отровата на изкушенията, и биват въввлечени във водовъртежите на астрала. Но маските на злосторниците могат да се смъкнат, фантомите на изкушените да се изгорят с мисъл и да се освободиш от натрапниците. Образите и формите, сътворявани от развъплътените, също са вид Майя, тъй като съществуват само в пространството, без да имат основа на Земята. Вътрешният свят на всеки жител на Тънкия свят, изразен в мисловните образи, също представлява Майя. Всички заблуди на мисълта са оформени там. Да се потопиш в тях означава да се заобиколиш с това, което няма отношение към реално съществуващото. Светлината, Йерархията на Светлината, Носителите на Светлина са извън Майя. Чрез тях е и доближаването към света на реалното, който се основава на красотата.

296. (М. А. Й.) Планът на Владиката е неотменим. Той ще бъде осъществен. Той се осъществява интензивно, но пътищата за неговото въплъщение в живота са неузнаваеми и не могат да се видят лесно. Те

са изменчиви като играта на светлините в морето по време на изгрев, но целта им е една — идването на Светлината. Ала не трябва да се ограничава установяването на Новата епоха на планетата в обхвата на личните представи за това как трябва да стане това. Всички представи ще бъдат погрешни, защото Висшата мъдрост не може да се вмести в човешкия мозък. Но предначертаното ще се сбъдне и времето за това е много близо. Всяко действие, извършвано с разбиране за ставащото и в съзвучие с него е правилно. Строителството на Новия свят се извършва с дълбокото разбиране на малцина. Останалите, макар и поканени на строежа, не познават нито неговите размери, нито крайната цел. Но знаещият няма да пропусне нито миг, за да приложи ръката си там, където се дава възможност. Затова нека очита да са отворени и умът непомрачен от фантомите на Майя. На чувствителното ухо ще изпратим полезни мисли. На завоите ще укажем на къде да се завие. Сурово време и натоварването на онези малцина е тежко. И сам воинът е воин, и това вече е подвиг. При взаимно разбиране и взаимна устременост силите нарастват. Стига само да не се откъснеш. В действията трябва да се прояви безстрашие, достойнство на духа и целеустременост, както и съизмеримост с плана на Владиката. Преустройството на света се извършва стремително. Много изненади има напред, но всички те са за благо на Новия свят. Старият свят ще си отиде и няма такава сила, която би могла да го задържи, защото Йерархията е насреща.

297. Какво може да попречи на човека да изкорени всяка слабост или привичка, ако сам той, който ги е породил, поиска това.

298. (В 1 часа и 56 мин. През нощта) И тъй, самовнушението действа безотказно, ако е приложено искрено желание да се успее. Задачата към себе си е най-добре да се дава за през нощта и към звучащите качества. Властта над себе си, овладяването на себе си, е единственият път към безпределното могъщество на духа. Побеждава всичко този, който себе си успее да победи. Никой и нищо не може да попречи на постигането на това могъщество, защото този процес става вътре, където и най-трудното, и почти недостижимото, изведнъж става възможно и достижимо. Преодолявайки себе си в себе си, отсъденият победител върви от победа към победа. Сине мой, аз ти казвам, че

могъществото на духа не е приказка, а следствие на малките победи, превърнали се в големи и растежа на Съкровището на камъка. Твоето усещане е правилно: заедно ще достигнем до победата, тъй като заедно вървим кам нашия цел.

299. (19 ноември). Даже дълбочината на съсредоточването зависи от предварителната заповед на волята, тоест от самовнушението. Вътрешното поле на неговото приложение е много широко. Може дори да се запитвате: а не трябва ли и тук да си прилежи самовнушение — тук, където не са били успешни другите опити. Волята трябва да усети безграничната си сила и да се научи да се разполежда, а цялото същество на човека да ѝ се подчинява безпрекословно. И тогава тя ще продължава да расте. Трябва само да ѝ се създаде благоприятна почва за растеж. Тази почва ще бъдат възможностите, давани от животая, тя да се упражнява непрестанно. Обикновено човек постъпва не така, както иска, а както иска астралът или привычката да се постъпва така, както постъпват другите, както изобщо е прието. И всеки опит да се освободи от властта на изкристализираните понякога за векове, човешки обичаи, привычки, традиции, предразсъдъци, заблуждения, неверни и лъжливи, ще бъде победа, ако е успешен, тъй като освобождаването от чужда власт е утвърждаване на властта над самия себе си. Гова обстоятелство има голямо значение за живота в Надземния свят, тъй като там се обостря всичко, включително и възможността на хората да си врият един на друг. Вярно е, че там охраняват хората по слоеве или по планове и възможността за ексцесии е ограничена от обратния удар, но в пределите на своята сфера, съзвучна му по тоналност, въздействието върху околните все пак е достатъчно силно. Що се касае до плътните условия, там то е чудовищно по своите размери и у насочено къмреди всичко от страна на тези, които го заобикалят, от страна на всички живущи, мислещи с него еднородно, от хстрана на развъплътените хора и от страна на тъмните. Последният вид самовнушение е особено силен, тъй като тъмните действат съзнателно, тънко и с познаването на много закони. Освен това над народите висят притискащите ги плочи на вековните предразсъдъци, вярвания, традиции, суеверия и прочие. Трябва да се разбере огромната мощ на човешките заблуди и силата на нелепите и вредни обичаи, достатъчен пример за което е обичаят в стария Китай

да се осакатяват краката на жените, затваряйки ги в калъпи от ранна възраст. За тащи цел предварително са им пречупвали големия пръст на крака, подгъвали са го навътре, бинтоали са го здраво и са помествали краката в калъпи. Много не по-малко нелепи обичаи властват все още над човечеството, макар и формите им да са различни. Бедата е в това, че понякога хората не подозират, че живеят под тяхната власт, дотолкова са привикнали с нея — с клетката, в която се намира затворено тяхното съзнание. Приканваме към освобождаване от всички видове робство и особено от психическото робство. Работата по освобождаване на духа от него е небочайно широка, тъй като много вериги сковават все още човека. Най-страшните от тях са веригите на невежеството, фанатизма, нетърпимостта, отрицанието. Хората упорито се стремят да подтискат волята си един на друг. Затова препоръчваме плуването в своята лодка. Нашите знаят своя път и към чужди врата, дори ярко оцветени, не се обръщат. Много гласове ще поканят и много забрани ще прозвучат, но утвърдилият своята власт над себе си ученик е глух за чуждите гласове, защото неговият път е към Владиката.

300. За какво са думите, когато може да се действа мислено. Да се говори може не винаги, а мисълта е винаги на разположение. Но колко силна, уверена и натренирана трябва да бъде тя, за да замени словото. Предполагат, че щом са изпратили в пространство или на човек избраната мисъл и работата е приключена. После се учудват, че не се получава очакваният резултат. Учудват се, но не вземат в предвид, че със своите неувереност, съмнения, колебания сами пресичат очакваните резултати. Защото всичките тези отклонения мигновено се предават по същият този проводник, разрушавайки монолитността на първоначалната мисъл и парализирайки нейната сила. С мисълта се предава и нейната сила, и нейната слабост. Но резултатие във втория случай са напълно противоположни на това, което е искал да постигне човек с помощта на мисълта.

301. (20 ноември). Усещането за това, че победата над себе си е възможна, а след нея и още редица победи, независимо от дългогодишната, изглеждаща безплодна борба, е много показателно и заслужава внимание. Силите на духа растат и това, което е било

недостижимо и невъзможно вчера, днес става възможно. Потенциалът на духа е неизчерпаем и трябва да се ползва от него. Това, за което в друг случай биха потрябвали години, може да се достигне изведнъж с могъщо напъгане на огнената воля. Ояснението е в това, че растящата воля става по-силна от тази, която е била вложена по-рано в утвърдилата се привичка или слабост и приборбата с тях тя ги преодолява благодарение на своя растеж. Мигновеното озарение преобразява целия човек. Степените на озарения могат да бъдат различни — от мигновено до продължително. И на различните му етапи стават възможни и нови достижения на волята. Пътят е в ежедневието. Ежедневието е килимът на достиженията. Търсят световни подвизи, но подвигът на възхода на духа, извършван в живота през всеки ден, е много по-труден, затова приветстваме победителя в обикновения живот, наложил в него необикновеното. Други пък искат да ги водят за ръчичката, като малки деца. Но закаленият дух върви в живота сам. Приготвена е нашата грижа за такива самоходци. Всичко се изправя против тях, тъй като е твърде необикновен техният невидим подвиг и чудото на самопроизводните лъчи. Как да се опази носеният пламък от угасяване? С верига от непрекъснати победи над себе си. Всяка от тях умножава огньовете и увеличава съкровището на Камъка. Трябва, трябва да се разбере с цялото свое същество за какво са нужни тези победи, за да стане пътят на победителя утвърден. Неугледният астрал може да се разглежда като отделно начало в себе си или като обвивка, която може да се променя и съставните елементи на която да се заменят с други по-съвършени. И изобщо тя не е нужна, тъй като в процеса на еволюцията е изпълнила своята роля в процеса на сформирването на ментала. Но волята е огненото начало в човека, което ще го съпътства винаги, постоянно увеличавайки своята мощ. Волята може да расте в добро или зло, в светлина и в тъмнина, както може и да деградира. Безволието е престъпление против живота и непростим грях. Силната зла воля все още може да се обърне към доброто, тоест към светлината, но безволието е за никъде. Безволието е нищожно и в добро, и в зло. То няма място в живота. Затова ние горещо приветстваме победния път, пътя на утвърждаване на волята.

302. (в 1 ч. през нощта). Много неща могат да се простят там, където е налице силна, огнена устременост към Светлината. Защото тази устременост е по същество и движение към Светлината, което е възможно само при наличието на горящ в сърцето огън. Огън! Огън! Спусни се на горящото ми сърце, за да го усилиш многократно. Примамват и сокола от висините. Така и огънят може да се спусне на зовящото го сърце. Пространственият огън се призовава от пространството. След молитвата на върховния Йерофант небесният огън се е спускал на жертвеника на древния храм и е запалвал скветилниците. Така и светилниците на духа се разпалват от небесния огън. Пожелайте огън, поискайте огън и той ще се спусне върху вас, желаещите огнено кръщение. Него го няма във вас, защото се спуска отвън. Него го няма около вас на Земята, защото той е от небето, от пространството. Пламъкът е магнетичен. Устремеността представлява сама по себе си магнита на духа в действие. Устремеността е силно магнетична. Нейните енергии, приведени в действие, се насищат пространствено по силата на закона на закона за привличането. Привличането и насищането става по съзвучие. Каквото повиква, такова се и обажда. Не милост от набато, а заслужено следствие. Не случайност, а действие на неизменен закон. Затова казвам: само се устремете и ще ви залее сиянието на безпределността. Но огънят трябва да се без да угасва, тъй като пламъкът е магнетичен и при загасване бездейства. Притокът на тънки енергии се прекратява и пространството замлъква. Угасяването на пламъка на духа е равностойно на духовно самоубийство. Непрекъснатата връзка с Йерархията изключва възможността за угасяване на огъня. Любовта към Йерархията е горящ в сърцето огън. Задържете огъня чрез любовта.

303. (21 ноември). Никакви мисли, никакви съображения няма да помогнат, ако огънят не гори. Огънят се запалва от мисълта, проявена в действие. Подвигът е процес на приложение на мислите в живота. Претворяването на мислите в редица действия ще бъде признак на архатство. Разбира се, става дума за надлични мисли, мисли самоотвержени и водещи към светлина. Защото прилагането на мислите за зло е свойствено за хората, но това поражда само черен огън. Учението показва кои мисли изискват да бъдат приложени в

живота. Да се следват указанията на Учителя вече е подвиг. Стъпването върху пътя на подвига означава встъпването на пътя на архата. Подвижник наричаме този, който е стъпил върху пътя на подвига, продължаващ през целия живот, до края. Този вид подвиг е много по-труден от кратковременния. В днешно време, при крушението на стария свят и общото преустройство, той е необикновено труден и тежък. В букваления смисъл всеки ден трябва да се събират отново всички сили на духа, за да се противостои с тях на силите на разрухата и тъмнината. Хаосът упорито нахлува в съзнанието, лишавайки го от придобитите заслуги. И трябва да се държим като при пожар, напрягайки сърдечните огньовете, за да не отстъпим. Спасението е в ритъма, който ще пренесе (над препятствието), когато секнат силите. В това отношение е особено ценен с животворното си въздействие ритъмът на всекидневното единение с Учителя на Светлината. Този ритъм ще бъде и водещ през бурите и вихрите и нощната мрачина. Но за това се изисква нечувана упоритост и постоянство. Само те ще доведат до крайната цел. Човешкият живот може да бъде всестранно осветен само при условие че се разбере връзката му с живота на Тънкия свят. А в него вземаме участие постоянно. Сънят също не е разбран. Остава животът на късчета плътни условия, куц и нелеп — нещо без край и начало и без основа, откъснато от своите корени. В това е трагедията на съвременността.

304. (22 ноември). (Вчера при заспиване: „Ние не сме казали последната си дума“ — думи на Майката.)

Всяко Указание, приложено поне един път, може да бъде разглеждано като зърно, засято на нивата на съзнанието. Някога и някъде то ще даде кълн. Нищо не е без полза. Но е по-добре, разбира се, сеитбата на новите семена да се извършва по-прецизно, тоест, да се отлагат приетите и утвърдени от съзнанието мисли в хранилището на паметта с по-отчетлив печат на волята и осъзнаването. Мислите, не получили потвърждение от съзнанието или пък неодобрени, при неизбежното си възвръщане, вече пораснали, в полето на съзнанието, няма да бъдат претворени в действие, но одобрените ще дадат следствие. Затова и контролът над тях е необходим. Твърде много боклук попада в паметта, замърсявайки бъдещето. Всички

рефлекторни действия се предизвикват от подобни мисли, утвърдени и засадени от духа, било то добри или лоши, но пораждащи съзвучни им действия. Няма нищо по-разрушително за човека от рефлекторната дейност — физическа, астрална и ментална. Тя възниква и може да се прояви само при отсъствието на контрол. Говорено е за постоянното бодърстване, за дозора, за бдителността. Архатът пребивава в постоянен дозор. Той няма нито едно рефлекторно, автоматично действие. Лунното наследство е изживяно и проявите му са прекратени. Стоящият на стража пред своя микрокосмос дух не допуска в него елементи, несъзвучни с достигнатата от него степен и контролира всеки мисловен рефлекс. Астралът, древният враг, живее именно от рефлексите и не иска намесата и контрола на волята. Своята лунна същност той проявява в утвърждаването на миналите придобивки, при това понякога от далечното и още по-далечното минало. Обръщайки особено внимание на тази страна от вътрешния живот, може да се ускори пътят, защото астралът трябва да бъде обуздан и подчинен на волята.

(В 1 часа през нощта.) Указвам да се засили сърдечната устременост към мен, преодолявайки съпротивата на обкръжаващата сфера. Нека рухне илюзията за разстояние и разделеност. Това са качества на Плътния свят, а не на духовния. Духът е извън времето и разстоянието. В Тънкия свят отдалечеността и близостта се определят от съзвучието и устремеността. Съзвучното е близко, а несъзвучното е отдалечено от духа. Обучението за преодоляване на плътните ограничения може да бъде започнато още на Земята. Сърцето преодолява материалните ограничения. Но те трябва да се преодоляват преди всичко в съзнанието. За духа всичко е възможно. Допускането на явлението в съзнанието потвърждава неговата възможност, защото осъзнаването е почти овладяване. Чуването гласа на Учителя се подчинява на същия този принцип. Всичко, поискано от духа, ще бъде постигнато тук или там рано или късно. Понятието за вседостижимост трябва да се внедри в съзнанието, защото духът живее във вечността и всеки срок е само миг пред нея. Възможността за постижения от всякакъв порядък нараства във времето, а в безпределността става неотменима. Пътят за еволюцията на духа на земното човечество е набелязан от нас при наличие за осъществяването на тази цел на целия океан от време. Не произволна прищявка на слепи и стихийни сили, а

разумно ръководство на Водещите. Всеведението, всезнанието и всемогъществото са целта. Тя ще бъде достигната от духа. Но пионерите на човечеството по този път са нашите избраници, проправящи пътя за останалите. Неописуем е техният подвиг, защото е невидим и неразбираем. Но над тях е нашият Лъч и близостта на общуването. Потоците от мисли и нашият щит също са над тях. Да се преодолее илюзията на пространството с три измерения в духа ще бъде голяма победа. Аз съм с вас винаги — в тази формула е ключът към разкриване тайната на трите измерения на пространството. Да се повярва в тази формула и да се вложи в сърцето означава да се разбият веригите на материалния свят и да се утвърди невидимото в Плътния.

305. (23 ноември). Обещан е вечен живот. Да се живее не в настоящето, не в бъдещето, а във вечността ще бъде победа над Майята на трите преходни свята. Елементите на вечното и преходното са лесно различими. Животът е вечен, но формите на неговите прояви са временни; духът е вечен, но са ограничени по срок неговите обвивки. Вечни са космичните закони, но това, което е включено в рамките на тези закони и се обхваща от тях е подобно на големия поток на живота, течащ в безпределността. Срочни са световите и системите от светове, и дори цели галактики, но Космосът като цяло е вечен, защото съществува в безпределността. Така Космосът и човешкият дух по своята природа са безпределни. Ако съзнанието се свързва и отъждествява с проводниците, то се потапя в обятията и властта на преходното и се обрича на смърт; ако съсредоточи своите енергии на безсмъртната триада и утвърди себе си в нея, с това то създава условия за непрекъснатост на, тоест за своето безсмъртие в духа. Нелепо е да се говори за безсмъртие на тялото или за безсмъртие в тяло, или за безсмъртие в астрала, или в менталното тяло, което макар и по продължително от останалите, също е ограничено във времето. Само огненото тяло е безсрочното. Но за да бъде оформено то, трябва да се внесат в него оформящите го елементи. Тези елементи ще бъдат качествата на духа, представляващи форми на утвърдени и кристализирани в микрокосмоса на човека огньовете. Стигаме до същото: оформянето на огненото тяло се нуждае от качества на духа. По този начин, утвърждавайки ги, човек утвърждава вечния си живот в безсмъртната си триада. Трудно е да си представим, че най-блестящият

интелект наподобява ярък фейерверк, а скромното и незабележимо качество на духа, например самоотвержеността, на далечното слънце в пространството, не умиращо векове. От високите размисли се формира полезно достижение. Затова е полрезно да се добави и огънят на мисълта при оформянето на висшата триада. Обикновено съзнанието на човека пребивава в нисшите проводници, здраво свързани с живота на Земята. Трябва по-често да се изважда съзнанието от тях и да се потапя във висшите сфери. Действието на огнената мисъл е безсмъртно. Осмободената от елементите на астрала и заблудите на интелекта мисъл ще помогне да се съберат и фокусират в кристали частиците светещя материя луцида, влизаща в състава на елементите на огненото тяло. Магнетичната сила на мисълта е гаранция, че това достижение е възможно. Но трябва да се желае, но трябва да се дерзае, но трябва духом и със сърцето да се приеме и утвърди пътят на царствената огнена йога. Аз потвърждавам, че безсмъртието на духа, проявено във формата на непрекъснатото съзнание, е достижимо.

(в 1 часа през нощта). Когато има загриженост за поръчаното, зоркостта няма да се притъпи и това ще позволи да се забележи всяко ново благоприятно обстоятелство, за да се използва целесъобразно. Разбирането, задълбочено с Учението, дава възможност да се избягват грешките в оценката на ставащото. Затова дръжете съзнанието си в пълна готовност за действие.

306. (24 ноември). Не трябва да се смущавате от голямото разстояние, разделящо настоящото стъпало на духа от най-високото, осъзнато от разума. Защото дори и тази най-висока все още не е край, тъй като безпределността няма такъв. Но достигнатият от съзнанието таван ще бъде област на магнитно притегляне за устременото към еволюцията сърце. Само не трябва да се поставят предели, предполагайки, че по-нататък вече няма накъде да се продължава. Недостижимото тук е достижимо там, във високите сфери и кой знае каква степен от пътя към собствения идеал ще бъде достигната в Надземния свят. Не напразно се споменава за дерзаене. Дръзвайки към голямото, малкото по-лесно ще се възприеме за прилагане в живота. Каналите на достиженията се прокарват в пространството чрез мисълта. По тях се устремява духът, отхвърляйки последователно своите обвивки. И когато са отхвърлени всичките, нищо вече не го

задържа, устремен към вечното. В този момент каналите, прокарани от мисълта в пространството, ще послужат като стъпала за духа в неговото издигане към въплъщаването в себе си на онзи идеал, до който се е ограничил в разбиранията си духът. Пределът се поставя от мисълта и над границата, очертана от самия него, духът не може да се издигне. Затова указвам: шийте по-широко от широкото, тъчете с бисерната прежда на духа, рисувайте шарки за духа в огнените сфери. Дръзновението е плодно, особено в Надземните сфери. Неприложимото тук там е приложимо, недостигнатото — достижимо, невъзможното — възможно. Но отправният пункт си остава все пак Земята. Без Земята не можеш се издигна. Така земното съществуване придобива особен смисъл, дълбок и нужен. Ненайковците са готови да полетят и да изоставят Земята, но затова пък и голямо падение ги очаква, защото се лишават от опора за краката, без която поривът безпределността е немислим. Земята и земните въплъщения са именно това, което трябва непременно да се премине от духа в неговия безкраен път по далечните звезди. През Земята трябва да се премине, приемайки всичките ѝ дарове и всички възможности, които предоставя. Земята е космичният дом на нашето човечество, усвоен от човечеството за живот на нея в продължение на много милиони години. Друг такъв дом в космоса не може да се намери. Има по-добър и по-висш, но за неговото усвояване са необходими дълги години. Тук, на Земята, за устремения дух всеки ден е изпълнен с нови възможности за нови победи и нови достижения. И те нямат край. И Лъчите са над пламтящото сърце, и Образът на Водещия е близко, и просторите на сияйната мисъл са отворени за този, който дерзае. И крилата израстват за полет. Затова ви казвам: вървете, аз съм с вас през всичките дни на вашия живот на Земята и в Световете, до края на Манвантарата.

307. Сине мой, духът е вездесъщ. Но всяка обвивка принадлежи на своя план и е ограничена от него. Вездесъщият на духа се проявява частично в неговата делимост, в ясновидството, ясночуването и другите ясночувства. Апаратите на всички чувства се съдържат в човека — на физическите, на тънките и на огнените: това са физическото зрение, слух и прочие чувства, астралните зрение, слух и прочие, и всички огнени чувства. Чувствата и техните апарати се

разпростират до Огнения свят. Огнените чувства не са ограничени от нищо. Гова е царството на духа. Но духът се затъмнява от обвивките. Чувствознанието и знанието на духа са предварителните стъпала на всезнанието. Основата на чувството е неговата безпределност. Не трябва да се ограничава явлението в неговото разбиране сега. Безпределността е във всичко, дори в атома и всичко е в безпределността. Формата има презел, но духът няма такъв, макар че временно е ограничен от формата на обличащите го в дадения момент обвивки. Ограниченията на обвивките могат да се преодолеят, издигайки се духом над тях. Пътят за преодоляването е Огненият път, тоест пътят на оформяне на огненото тяло. Затова колкото е по-трудно, толкова е по-близо до целта и колкото по-зле, толкова по-добре, ако духът се бори до край, защото непобедимостта е в духа. Трябва да се разбере, че победата е в духа, а не навън. Външната победа, при вътрешно поражение на духа, поражение и обратно. За пример нека служи Голгота: временно тържество на тъмата при победа на Спасителя в духа и крайна победа на Светлината.

308. Приятелю мой, когато даваните указания се прилагат в действия, тогава става придвижване по-нататък. Изпълнението на указанията служи като стъпала на подема. Може да се постъпва така, че и малките действия да съответстват на набелязаната цел. Ако целта е могъществото на духа, то всяко действие, всяка постъпка, всяко чувство и мисъл трябва да бъдат съзвучни с него. Така и достойнството на духа не може да бъде утвърдено, ако не е обуздан палячото.

Ако действително повярвате, че аз съм с вас винаги, то и поведението ви при осъзнаване на постоянното присъствие ще се измени коренно. Теоретичното признаване е недостатъчно — трябва да се приеме това твърдение с цялото съзнание и с цялото сърце.

309. Магнетизмът на мисълта. Мисълта извлича от пространството съзвучните ѝ елементи в пълно съответствие с тази сила, която е вложена в нея от човека. Веднъж породена мисълта расте, ако получава подхранване от своя родител. Ако упорито се връщаш към една и съща мисъл, тя може да израсте до гигантски размери и обезателно ще се прояви в действие. От пространството могат да се извличат съзвучни мисли, усилвайки и разширявайки по този път

своята основна мисъл. Гаранция за привличането на мисли ние даваме, но да се научи да го прилага в живота всеки трябва сам.

310. (26 ноември). Сине мой, осъзнаването на Великото Присъствие ще бъде знак за преодоляването на илюзията на триизмерното пространство и утвърждаване първите стъпала на вездесъщност на духа. Стъпалата на възхода най-напред се преодоляват съзнанието, а после и в живота (навън). Външното няма никакво значение за духа до тогава, докато не е възникнала вътрешната реакция на това, което въздейства отвън. Целият смисъл е в нея. Докато не е нарушено състоянието на равновесие вътре, победител остава духът, дори и всичко вървящо против да тържествува от привидната победа. Огънят на равновесието е непобедим. Неговите вибрации са по-тънки и по-високи, а следователно и по-силни от вибрациите, идващи отвън. Враговете могат да ви унижават, да се гаврят и да издевателстват над вас, но докато равновесието е непоколебимо, радостта на враговете е преждевременна. Да се управляват и владеят състоянията на духа също е психотехника. Смятат да преборят нещо вън и устремяват силите си навън, докато победата се състои в правилната реакция на духа на яростта на външните въздействия. „Идва князът на този свят, но няма нищо в мен“. Това е проявата на огромната победа на Владиката на Светлината над тъмнатата. Мечът на духа е блестял с ослепителна светлина над челото, обявявайки победата, докато мечът, издигнат от ръката на Петра, е било указано да бъде прибран обратно в ножницата. Този отказ от средствата за външна защита и пренасянето и вътре, действайки единствено с началото на духа, представлява форма на изразяване на висша духовна мощ. Всичко става вътре в самия себе си: и борбата, и победата. Затова потвърждавам: съхраняването на равновесие в действията ще бъде победа. Срещу равновесието никой не е силен. Срещу равновесието никой не може да устои. Да се научиш да действаш в състояние на пълно равновесие ще бъде признак на победа. Външното си остава вън, но победата над себе си в духа ще пребъде и във времето ще даде външен ефект непременно и неотвратимо. Значението на равновесието е дълбоко. Смисълът на качеството се заключава в устойчивостта на огньовете, проявени в

неговата форма и в непоколебимостта тънкоста на неговия пламък.
„Огън дойдох да донеса аз на Земята“

311. Дерзаещият към голямото ще успее и в малкото, тъй като действа фокусът за съсредоточване на енергията на дерзаенето, изпращайки съответните вибрации. Пространственият мегафон действа на принципа на ехото. Видимото пространство е препълнено с невидими за окото форми и енергии. В него е съхранено цялото настояще, минало и бъдеще, всичко видимо и невидимо за окото, всички продукти на психическата дейност на човека и на неговото творческо въображение. Това е хранилището и архива на човека и природата. Къде е отишъл вчерашният ден заедно с всичко, което е било? В пространството. Планетата, движейки се по орбитата и устремявайки се заедно със Слънцето към далечната звезда, извършва спирално движение в пространството, оставяйки в него отпечатък или клише на всичко, което става на нея. Нищо не се повтаря, защото планетата всеки миг заема пространствено ново място, никога не севръщайки назад. Ако планетата можеше да се спре, щеше да спре и времето, и животът, и движението върху нея. Но ако съзнанието се насочи обратно в миналото, то някакъв етап от този процес може да се задържи съзнанието в една или друга точка на пространството, вече изминато някога от Земята и да се види това, което е станало на нея. Това ще бъде навлизане в свитъците на акаша, където се пазят отпечатъците на изминатия от Земята в миналото път. Нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, а само преминава от една форма на изразяване в друга по непрекъснатата линия на проявата. Паметта на човека е несъвършено изразяване напсъвършената памет на природата. Памет, тоест способност да се отпечатват върху себе си вибрациите на околната среда, притежават всички предмети, всички неща, цялата материя. Тези отпечатъци са много тънки и засега неуловими от съвременните апарати. Но всичко съществуващо въздейства едно на друго. Слънцето нагрива камъните, Луната предизвиква приливите. Човешката ръка, докосвайки предметите, също ги нагрива. И това може да се установи с прост термометър. Но ако нещо не може да се забележи, това не означава, че то не съществува. Областта на невидимото е много по-широка и по-разнообразна от видимото. Съвременните апарати явно са

недостатъчни. Но те могат да се усъвършенстват или да се създадат нови. Най-добрият апарат е човекът, в микрокосмоса на когото са съсредоточени в потенциал най-съвършените апарати. Много от тях, като например апаратът на слуха, зрението, вкуса, частично вече са изучени, но най-тънките и разположени зад пределите на изучените, все още чакат своите изследователи. Нашата цел е да въоръжим човека без всякакви апарати. За тази цел човекът трябва да бъде изучаван с цялата щателност и непредвзетост, като бъде събирано всичко, отнасящо се до проявите и дейността на неговата висша апаратура. Фотоапаратът на окото вече е изучен, макар и много повърхностно, но функциите на третото око, психическото око, все още невежо се премълчават, макар че би могъл да бъде събран немалко научен материал за неговата дейност. Апаратът на мисленето също е напълно пренебрегнат. Всичко е сведено към физическа активност, при пълно отричане на тънката. Най-главната задача на науката е да изучи човека. Скоро новите апарати ще позволят да се разкрие чудесната действителност и тогава на някои ще се наложи да повярват в това, което сега се отрича. Така пред науката ще се отвори нов прозорец и ще се превърнат в обект на изучаване неизчерпаемите богатства на невидимия свят, намиращ се в заобикалящото човека пространство. Заслугата за проникване в областта на невидимото ще принадлежи на науката.

312. (28 ноември). И тъй, всичко се пренася вътре и задачата е да се устои. Сгъстяването на тежките външни условия е предверие на промяните. Но това сгъстяване трябва да се изтърпи, без да се губи равновесие. Утвърждаването на желаното качество веднага предизвиква съпротива на средата, силата на която е право пропорционална на напрежението на утвърждаемото качество и силата на желанието и устремеността то да бъде утвърдено. В действителност това облекчава достигането на целта, защото без противодействие, предизвикващо възраждане силите на духа, желаното качество няма да се утвърди. Мъдро може да се порадваме на това, че самият живот ни предоставя възможностите зца постигане на желаното. Силата на съпротивление на околната среда е показател за степента и искреността на устрема. Това явление може да се разглежда като благоприятен отговор на силното желание за напредък. Ако духът

преодолее в себе си този натиск, осъзнавайки смисъла на противодействието, успехът е обезпечен и набелязаното качество се закрепва здраво. При това ще бъде грешка да се насочват силите за борба не вътре, а вън. Това ще бъде сражение с вятърни мелници, защото съпротивата е предизвикана не от външните условия, а от вътрешният растеж. Формулата „който изтърпи до край, ще бъде спасен“ се отнася до явления именно от този порядък. Затова знаещият пренася центъра на прилагане силите на духа вътре, взаимствайки сили за усилената борба от противодействащите енергии, лишавайки ги с това от съпротивляемост, става маг нетично преразпределение на енергиите и силата на противодействие става сила на победителя. Психотехниката на този процес е много сложна, но принципът и все същият: когато силният емоционален вихър се натъква но пълно равновесие, той тутакси се изчерпва, а предизвикалият го омеква, опустошава се и става празна черупка. Равновесието увеличава своята сила за сметка на непредвидливостта на двуногия плиткоумник. Равновесието е полезно винаги, защото това качество е положително безусловно. Но незнаещите насочват своите енергии към външните обекти на съпротивата. Но когато те са подавени, зад тях веднага изникват други, след тях грети и така нататък до безкрай. Докато в същото време лостът, приложен вътре по закона за поляризацията на силите, неизбежно предизвиква желаните резултати. Това противоречи на обичайната логика на земното мислене и затова е трудно за прилагане в живота. Само постигайки пълна победа вътре, може да се започне действия външно, но при условие за запазване на равновесието и за в бъдеще. И ако външно нещо не е се удало да бъде постигнато, да предположим поради кармични причини, то вътрешната победа стократно възнагражда за всичко, каквото и да се случи във външното обкръжение. Достигнатието остава с победителя завинаги, докато външните обстоятелства ще се променят и ще си отидат, както неизбежно преминава всичко в света на преходните неща. Влошените обстоятелства и обривменяването на духа от тях указва на значимостта на преминаването степен и неизбежността на прелома, защото нито едзно издпитание не е безкрайно. Продължителността му зависи от успешността на преодоляването му. Щом като бъде победено вътре, то си заминава от живота и външно. Тъмната полоса трябва да се изживее със съзнанието, че щитът зъщитава и че Владиката е на пост и наблизо.

Пътят на преодоляването е много труден, но затова и победата донася утвърждаването на нови огънове и нови възможности за следващата степен на възход. Трябва твърдо, непоколебимо и огнено да се реши един път завинаги, за цялото бъдеще, което предстои, че нищо външно, никога и при никакви обстоятелства не лишава духа от победата, достигната с такъв труд и при такава борба. Как да обясним по-добре, как да издълбаем в мозъка истината за преходността на земното време и нерушимостта на духа. Как да обясним, че придобивайки целия свят, но угасявайки духа и допускайки да помръкне духа, човек губи всичко, даже и това, което е придобил с такава голяма цена, защото в този свят нищо не принадлежи на човека и нещо не може да бъде запазено над определения предел. Всичко е временно, само достиженията на духа са неотнимаеми и представляват истинската му собственост, която винаги е с него. Утвърждавам радостта на безсмъртния дух.

313. (29 ноември). Когато настъпи момент на пралайя на съзнанието не трябва да се мисли, че това е край, че Владиката те е изоставил. Просто трябва спокойно да се изчака този период. Той може да бъде дълъг или кратък в зависимост от предшестващия го подем. Редуването на вълните е неизбежно и изисква разбиране. Съзнанието не би издържало нанапрежението, ако би било непрекъснато в полет. Редуването на вълните или ритъмът е универсално явление. Ритъмът на възходящото съзнание е спирален, при това възходът показва, че спиралата от плоска е станала изтеглена нагоре. Последната точка на подема във витката на спиралата определя и новата точка на неговата витка, но на по-високата плоскост, макар и да изглежда в момента на спад на съзнанието, че всичко е отишло някъде и бъдещето е закрито със завеса. Това също е един вид Майя. Пътят е безкраен и много картини, условия и лица ще се мярнат на различните му отрязъци, оцветени с различни тонове. И нощем, и денем, и в лошо време, и в буря ще се наложи да се върви, но всичко това са само вежи, само нещо, което се мярка в страни, за да отmine безвъзвратно в миналото. Вървящият по безпределния път пътник също е безпределен и вечен, и какъвто и да бъде даденият отрязък, той е временен и кратък в сравнение с това, което вече е минало и с това, което предстои да дойде. Може да се добави, че всяка крачка по пътя учи на нещо,

колкото и скучна, тежка или безпокойна да ни се струва. Съзнателното желание да се извлече някакъв полезен урок от всяко положение и условие ускорява напредъка, тъй като всяка задръжка и забавяне довеждат до това, че се губи време без полза и набелязаният от кармата урок остава неусвоен, което предизвиква необходимост от неговото повторение. Затова няма да бъде излишен въпросът: на какво иска да ме научи животът, поставяйки ме при тези именно условия а не при други. Кооперирането с течението на кармата е много плодно, докато в същото време противодействието ѝ може да предизвика нежелателни и дори тежки последици. Ако се изправиш срещу кармата, тя може да се обърне към противопоставилия се и да се стовари с цялата си тежест върху него. Спокойствието, приемането на неизбежното и извличането на необходимия урок от него ще помогнат по-бързо да се премине тежката полоса от живота.

314. (30 ноември). Мисълта, отпечатана на хартия, е мисъл, облечена в плътна, материална форма. Тази форма ще бъде символ на мисълта, но не самата мисъл. Фотографията на мисълта е възможна, но отнова не на самата мисъл, но на нейната тънка форма или образ. Всяка форма има своето съдържание. Същността на мисълта е огън, магнетично привличащ и обличащ я с вещество от един или друг вид тънка материя или вещество от стихията. Стихийната материя е светеща. Стихийните облици се раждат, набъбват и живеят под действието на мисълта. От характера на огъня зависи и характерът и природата на стихийният облик на мисълта. Огнената скала от върха до основата си е широка и разнообразна от нисшите огънове до висшите, от черните до светлите, сияйни. Породени от тъмнината или от светлината, тези мисли изпълват пространството. Всяка мисъл е живо същество от Тънкия план. Всяка мисъл е магнитна и се притегля, по закона за сцеплението, към формите, които са ѝ съзвучни и към скъзвучните ѝ съзнания. Да мислиш красиво и ясно сияйно означава да се съединиш с прекрасния свят, тоест с Висшия сквят. Красотата е от Светлината. Чрез красотата имате Светлина. Областта на изкуството е област на прекрасното.

ДЕКЕМВРИ

315. (1 декември). Сине мой, Владиката иска контактът да се задълбочи и връзката да се задържа в подсъзнанието и тогава, когато външното привлича съзнанието към себе си. Трябва да се приложи внушение и тук. Външното обкръжение тегне над съзнанието независимо от това дали му се обръща внимание в дадения момент или не — тегне, замъглявайки видимостта на духа. Така реално трябва да стане и усещането за Присъствието на Владиката, да стане Той неотделима основа на целия живот. Всяко действие трябва да се предшества от мисъл за Владиката, за да се слееш неразривно с Водещия, усещайки всеки момент неговото присъствие. Това ще бъде и правилното решение. Защо да се утвърждава близостта само в моментите на общуване, а не постоянно? Авраам е ходел пред Господа, а ученикът ходи пред Владиката. В това състояние на постоянно осъзнаване присъствието на Владиката ще започне и преобразяването на живота. Тогава ще стане възможно и това преодоляване на себе си, което не е се отдавало да сега. Когато сме заедно, е възможно и достижимо всичко. Някои се опитват да отнесат тези думи към земното, но става дума за достиженията на духа, защото достигането на невъзможното е разположена в областта на духа. Ударението е върху мисълта и прилагането на силата се пренася вътре. Оплакват се и обвиняват външното, като казват, че то им пречи, но в действителност пътят преминава вътре в човека и нищо външно не може да го прекъсне, ако човекът разбира, че се движи съзнанието, а не нещо намиращо се извън него. Затова никакви външни условия не могат да попречат на придвижването, ако това не поиска духът. Владиката указва най-добрите възможности и при всички обстоятелства избира най-добрия подход. В лъчите на утрото на всеки ден изпраща лъча на живота. И трябва вътрешното придвижване по пътя да се утвърди така, че нищо външно повече да не пречи. А когато бъде достигнато това, ще се разкрие и следващата степен и ще се придобие уменията да се заставят външните обстоятелства, каквито и да са те, да служат на придвижването. Това ще бъде победа над външното. Тя

съвсем не се състои в това да се преправя всичко по своему, а да се взема от всичко ставащо това, на което то учи, като се извлече от него импулс за по-нататъшното придвижване. Ако духът е слаб, той ще се преклони пред препятствието и ще допусне заразата, но силният ще каже: „Ще се преборим“ — и ще го преодолее. Става дума за вътрешното преодоляване, защото външното е без значение, даже и ако е придобит целия свят. Но вътрешното царство е на духа и там той е господар. При осъзнаването на това условие всичко започва да служи на човека — всички сили, всички хора, всички обстоятелства. Няма противни обстоятелства. Изкусният мореплавател използва всякакъв вятър по пътя към целта, така и плуващият в своята лодка дух. И когато нищо вече не може да спре, това е победа. По този път върви отсъденият победител, използвайки всичко, дори тъмата, гниеща за цветята на светлината. Над всичко, като непреодолима мощ, се извисява силата на духа. Макар и първоначално тя да не се утвърждава навън ярко, ще дойде време, когато вътрешната победа над себе си ще се отрази на външното, покривайки пътя с редица дела. Няма нищо на света, което може да попречи на духа по пътя му към крайната победа, ако той е разбрал, че нейното постигане преминава през преодоляването на самия себе си. Тогава и само тогава външното загубва своята страшна власт над съзнанието и духът става свободен. И стихииите започват да му се подчиняват.

316. (Дек. 2). Да се върви по върховете означава да се издигнеш духом над бездната на живота и размахвайки крилата на духа да не се допираш до низините, мрачните усои и ниските астрални слоеве. Това означава също и пребиваване в сферите на надличното. Личното, малкото, ограниченото винаги е твърде близо до низините, от където хоризонтът не се вижда и животът е затворен в малкия кръг на съзнанието. Така за всяко явление съществуват две точки на виждане: лична и надлична. Първата обикновено е погрешна, тъй като е малка и тясна, а втората издига съзнанието над първата и тогава може да се види в далечината и бъдещето придобива реални форми. Да се разбият оковите на личността и саможивостта означава да се пробие черупката на аурата и да се изтгръгнеш от пределите на пространството. Аурата на плътното тяло прилича на черупка, в която е заключен духът. И ако черупката на саможивостта затваря пространството, не е възможно

нито разделяне на телата, нито съзнателна дейност в ментала. Егоизмът или саможивостта затваря съзнанието в ограничени кръг на личните мисли, емоции и представи и отнема свободата. Много затворници има. Те също говорят за свобода, но са много далеч от разбирането за истинска свобода. Тялото е затвор, саможивостта — окови, а личните чувства и мисли са като тежки вериги. Ако към това добавим и заблудите на времето, натруфеността на епохата, лъжливите положения на науката и хилядите прегради, отделящи съзнанието от истините на космичния живот, то наистина животът на несвободния дух ще се окаже истинска тъмница. Но да разбие веригите, ограничаващи съзнанието, не е по силите на всеки дух. Правилният път към това ще бъде разширяването на съзнанието. В моите ръце, разширявайки се, съзнанието се преобразява и става възможно постигането на вечната истина за съществуващото. Не от живота и неговите временни форми искам да освободя, а от лъжливото и изопачено негово разбиране. Животът е хубав и светът е прекрасен, но неразбирането, изопачаващо действителността, е ужасяващо. Трябва да се върнем към основите и от тях да тръгнем. Трябва често да ги повтаряме и да ги потвърждаваме отново и отново в съзнанието. Земните вихри помитат най-добрите строежи, но духът е вечен и ако устремността не изчезне и съзнанието се опира на постиженията на духа, земните вериги се разпадат и свободата става реалност. Добре е да се разбира в кой, именно, проводник, става движението и каква е неговата същност. Наблюдаващият гледа, той е встрани и само гледа, сякаш че отделя от себе си своите обвивки и ставащото в тях. И тогава ставащото се превръща в нешно външно по отношение на духа, и безсмъртната триада утвърждава своето самостоятелно битие, независимо от трите потока материя, течащи през нисшите проводници — физическия, астралния и менталния. Разчленяването на съзнанието е неизбежно на определено стъпало, но подготовката занега може да се започне отрано. За тази цел трябва да се отдръпнеш от себе си, заставайки сякаш отстрани и наблюдавайки ставащото вътре. Чудесен, изумителен, пълен с необикновени възможности живот се съдържа в човека. В него е всичко. Царството на сияйната мисъл е отворено за него и достъпно, а Космосът лежи пред него като вълшебна книга, която той може да чете без край, откривайки все нови и нови тайни на Вселената. По този велик път само саможивостта

пречи и дребната земна личност, защото човекът е нещо неизмеримо по-голямо, отколкото неговата малка личност, с която той е облечен през текущия живот. Съзнанието напират към космичния простор и духът усеща безпределността на възможностите, разкриваща се пред него в лъчите на настъпващото утро на Новата епоха на огъня.

317. Личният свят на обикновения човек и неговата представа за себе си е погрешна и лъжлива в самия си корен. В безпределната вселена няма място за призрачния свят на пияницата, картоиграча, спекуланта, лихваря и за всеки човек, който живее съзнателно само в пределите на един живот и вярва, че съществува само това, което вижда и това, в което вярва самият той и заобикалящото го малоумие и невежество. Такива ги наричаме слепци, а животът им — мъртъв живот. Живи мъртъвци, обрекли себе си на смърт с това, че са обградили своето съществуване с явления с малка продължителност, също обречени на унищожение поради малкия кръг на своите прояви или съществуване. Да си представим, че някой някога е вложил всичките си сили и цялото си внимание, за да придобие почит и власт и, да предположим, че ги е постигнал. Минали години, той умрял, умрели и всички, които са го почитали и са му се подчинявали. Никой не останал живо и паметта за него, достигналият почит и власт, умряла, без да остави следа. За какво е било всичко и къде е отишло всичко, което го е заобикаляло и за което той е живял? Къде в Космоса е мястото за всички призрачни форми на неговите представи за живота и света? Всичко е потънало в забравата, отишло си е. На лъжливи богове се е покланял достигналият почит и власт и е служил на Майя, без да направи нищо за света.

(През деня се появиха мисли, че ще дойде време, когато ще може да се пише по всяко време на деня и нощта и когато всички мисли ще бъдат в съзвучие с космичната истина).

318. (3 декември). Вместването на противоположностите е основа на синтетичното мислене. Всичко, което се вижда наоколо, е крайно и преходно. Всичко подлежи на смърт, на унищожение. Това е единият от аспектите или полюсите на двойката противоположностил. Но крайт на всичко крайно представлява безкрайността. И временното е само аспект на вечното или разрез на вечното във временното.

Проявите на живота във всичките му форми са безпределни. Всеки живот със своето начало се докосва до безпределността, така се докосват до безпределността и всичките му съставни елементи, влизащи в дадена форма, било то човек или растение, или даже всеки материален предмет, тъй като предметите също живеят. Да вземем човека! Колко милиона години са били нежни на природата, за да достигне човекът до днешното стъпало на еволюцията. А колко продължителна еволюция е предшествовала това време, когато човекът е станал човек. Колко време е било необходимо на духо-монадата, за да се облече във видима форма макар и на първична клетка? И къде е краят на еволюцията на човека? И началото, и краят се докосват до безпределността. Така вечна е и материята, проявяваща се във вечната смяна на формите си на изразяване. Безпределността е във всичко и всичко е израз на безпределността в разреза на времето в дадения момент — времето, началото и краят на което не могат да се определят. Нищо няма смисъл, взето само по себе си, но всичко представлява съставна, неотделима и неразривна част от космоса. И животът на човека е нищо, и личността е нищо, ако ги разгреждаме само в разреза на времето или във вид на отрязък с една или друга продължителност или като едно въплъщение. Само взета като цяло във вид на звена на една непрекъсната верига, опъната от нямащото начало минабо към нямащото край бъдеще, може да бъде разбрана същността на човека, както и всичко, което вижда окото и което съществува в природата. Живеем в безпределната Вселена. Безпределни сме ние и нищо не притежава отделно, откъснато, самостоятелно съществуване. Така и личността на човека в отделното му въплъщение е само мънисто в огърлицата на безсмъртната превъплъщаваща се триада, представляваща истинската индивидуалност на човека.

319. Ние живеем в безпределността и се докосваме до нея постоянно и във всичко. Всяко явление е скамо звено от безкрайна верига от причини и следствия, протегната в миналото и нямаща край. Всяка форма е крайна, но всяка е предшествана от билата преди нея, а нея — билата още по-рано и съставена от елементи, съществуващи преди те да са влезли в състава на дадената форма. Къде е краят и къде е началото? Такива няма. Безпределността не е абстракция, а факт. Съществуващ в безпределността безпределен е и самият човек. Да се

види безсмъртното в смъртното и вечното във временното ще бъде признак на мъдрост. Нищо, нито едно действие на човека има край. Всяко действие е въже, опънато в безкрайното бъдеще, нишките на което са невидими за окото. От скритото минало на бял свят внезапно изплува импулс на действие и прозвучавайки, отново се потапя в миналото, за да се появи отново в бъдещето. Сборът на тези импулси представлява кармата, управляваща съдбата на човека и управлявана от човешката воля, ако тя може да контролира импулсите и моментите на тяхната проява. Овладейвайки причините, контролираме следствията. Всяко следствие поражда нова причина. При нас всичко е само следствие. Причините създаваме ние сами и по този път творим. Знаейки, че цялото време, което съществува, принадлежи на нас, ние захвърляме далеч котвите, понякога дори на хилядолетия напред. Картината на еволюцията на живота, издълбана от нас във веществото на стихииите, представлява верига от огнени причини, творчески заложи от нас в огнените сфери на строителството на живота на планетата. Това са идеите, въплътени във форма и създадени за това, когато дойде времето и настъпят сроковете, да могат да се отлеят в плътните форми на видимия свят. Те представляват това русло, по което трябва да потече еволюцията на планетния живот. Указаните от нас стъпала на еволюцията трябва да се приемат. Пътят на еволюцията е само един, указан от нас. Ако нямаше водещи, то даже е невъзможно да си представи човек накъде би се втурнал потокът на живота и какви чудовищни форми би приел той. Хаосът е така наблизо. Имаме примери в миналото на унищожаване на чудовищните породи на растителния и животинския живот от такъв порядък. Кооперацията на човечеството с тези, които водят, е насъщно и настоятелно необходима, но кооперация доброволна и съзнателна. Тази кооперация е нужна по начало, но в периодите на смяна на расите и епохите тя е неотложно нужна, тъй като друг път няма, за което предупреждаваме имащите уши. Ценността на надличната мисъл е в това, че тя не умира и е полезна пространствено. Личната мисъл, ограничена в малкия кръг на своята проява, се изчерпва при условията, които са ѝ съзвучни. Но надличните мисли живеят векове. Структурата на личните и надлични мисли е различна. Мисълта, изкристализирала в ясен и завършен мислен образ, придобива устойчивост и динамичност. Размазаното мислене поражда уроди. Отчетливата вмисъл дава отчетливи думи,

изрази и движения. Ако отчетливите мисли са от светлината, това е заслуга пред пространството. И черният огън и тъмните мисли също могат да бъдат твърде отчетливи, особено у, представителите на тъмната йерархия. Такива мисли създават сферите на злото — нисшите слоеве на Надземния сквят. Със всяка мисъл, съзвучна на тъмнината или на светлината, техния породител приобщава себе си към съответната сфера на доброто или на злото, на светлината или на тъмнината, привличайки техните енергии върху себе си и превръщайки се в обект на тяхното въздействие. Служенето на Светлината или на тъмнината е много реално. Служители са всички хора без изключение. Всеки служи в една или друга степен през целия си живот на едното или на другото начало и всеки е неразривно свързан с този, на когото служи, чрез общия характер и направление на своето мислене. Степените и формите на мисленото сътрудничество със Светлината или тъмнината са много, но същността на служенето е самочевидна. Околните могат да бъдат измамани, но пространството не може да бъде заблудено, както и законът за магнитното притегляне на мислите и великият закон за съзвучието и съответствието. По този начин, в тясно съответствие с преобладаващото течение на мислите, хората преобразяват своя облик според страстите си. В Плътния свят този процес е по-бавен, но в Надземния свят, след освобождаването от физическото тяло, той се извършва бързо и законът за съответствието или съзвучието проявява своята мощ. Това става в нисшата област. Такова преображение, но по висшата скала, става и под въздействието намислите, съзвучни на Светлината и ясносияйни. Преобразява се и видимостта на човека по отношение природата на мислите. Ето защо е толкова необходим контролът на мислите и умението да се управляват те. Кой ще поиска съзнателно да навлече върху себе си обликът на безобразието? Физическата видимост не винаги служи като вярно отражение на вътрешната красота или безобразие, тъй като за преобразяването на плътта е необходимо време. И често се случва, че некрасивата физическа обвивка представлява обител на светъл дух. Едва на последния етап красотата хармонично се съчетава във всички обвивки и се отразява в тях. Известно е как дори мигновената радост или скръб изменят изражението на лицето. Така действат и мислите. Но скритото действие на мислите върху цялото тяло и всички обвивки е по-силно, макар и външно да е незабележимо. Тънкото въздействие

на мислите върху тъканите на тялото е много силно. Телата на хората са толкова различни по структура, колкото са различни и мислите, и лицата. Под действието на мислите тялото се преобразява: едно се осветява и благоухае, друго потъмнява, разлага се на живо и издава зловоние. Злото е воня, воня на зло, воня, произлизаща от злото. Всяко зло действие е зломонно, а също и всяка тъмна мисъл. Служенето на Светлината дава благоухание, но съслужителят на тъмата смърди. Така чрез мисълта си човек определя в пространството своя път към тъмнината или към Светлината.

320. (4 декември). Искам да ви покажа, че пътят към мен или към бездната е извънредно реален и лесен за определяне. Не може да има никакви колебания на кого и на какво служи духът. Във всеки даден момент търсещият определя чрез своята мисъл своя път, а също и всяко отклонение, завой или задръжка. За индикатор служи мисълта, оцветяваща със своя преобладаващ цвят аурата на човека. Кого може да измами вървящият в тъмнината човек? Дори и да е измамил или все още да мами някого, то колко ще струва на самия него тази измама и няма ли той да е който ще плаща? Всичко добро остава вътре, всичко лошо остава вътре и всичко дава плод. Можеш ли да измамиш собствената си мисъл? Значи всяка измама е неизгодна преди всичко за измамника, тъй като цената, която ще плати, е висока и неизбежна. Ущърб се нанася преди всичко на самия себе си, тъй като всяка трохичка зло остава в микрокосмоса на своя родител, донасяйки своите следствия. Лъжци, измамници, творци на зло и тъмни деяния, помислете за това каква страшна участ си подготвяте в пространството. Всичкото породено от вас в света зло остава във вид на огнени кристали енергия вътре във вас, за да привлече от пространството, когато плътното тяло няма да пречи, съзвучните на вашите условия тъмни енергии. Нищо не може да ви освободи от действието на закона, нищо няма да помогне, докато енергиите на породеното от вас зло не изчерпят силата си върху вас самите. Обратните удари на кармата са ужасни и е невъзможно да бъдат избегнати, и няма да има утеха за пораждащият черни огънове. Причисляването към лагера на Светлината или на тъмнината се извършва по светлосянката. Светимостта се определя от мисълта. От тук произтича и първостепенната ѝ значимост вобикновения живот.

(Преди лягането бяха думите: Заплитам бъдещия възел на новата работа. И мястото не е тук, а там. Поздравявам ви.)

321. (6 декември). Аспекти на проявления свят са многообразни. Свят на звуковете, свят на миризмите, свят на светлинната гама, свят на материалната скала и така нататък. За някои плоскости на явленията човек само подозира. Всяка скала е двуполюсна. Сферите на полюсите са разделени с граница. Тънка е границата между полюсите на тъмнината и Светлината или на благоуханието и зловонието. Есенните цветове на природата, цветовете на разцъфтяващия, раждащ се живот са много характерни със своите разцветки, както и цветовете на есенния, умиращ живот. Противостоене във всичко. Духът се идига над полярността на нисшите явления и, обединил в себе си двата полюса на живота, става безполов или единен. Неутрализацията на бинерите или постигането и вместиането на противоположностите, служи като предверие на висшето мислене. Постигането същността на единната вещь в нейната двойственост е ключът към разбирането на самия себе си и света. И радостта, и мъката, всичко служи на една цел. До това довежда правилното съчетаване или обединяване на личното начало със свръхличното, на индивидуалното с колективното. Разбира се, че Родина е голямо понятие и всеки трябва да приложи своите сили за разцвета и преуспяването ѝ. Но Родината е само част от голямото семейство на народите, всеки от които има същото право на място под слънцето. Място има много и стига за всички, ако се мисли за това с любов към всички, а не с ненавист. Така че, поляризацията на противоположностите им голямо жизнено практическо значение. Но се изисква вместиане на явленията като цяло, иначе може да станем еднастранчиви в мисленето и да се озовем в лагера на тъмнината.

322. Когато мракът се сгъсти и токовете станат тежки, Обликът на Учителя в третото око и повтарянето на Името разгонва тъмнината и помага да се премине през нея.

323. (7 декември). Мълчанието създава най-добри условия за натрупване на духовни сили. Всяка дума, насочена към друг човек ни поставя в зависимост от него и задължава с нещо, насочвайки цялото мислене в определен канал. След първата дума непременно следва

втора, след нея трета и така нататък. Мълчанието не задържа с нищо. Мълчащият е свободен в избора на своите мисли. Тази зависимост дсе проявява особено силно когато сеналага да се изслушват цели потоци от чужди словоизлияния, ненужни и скучни. Получава се изтгощаване на духа. Крадящите чуждото време и сили с бърбрене предсктавяват освен това и пространстни вредители, тъй като замърсяват пространството с мислена слуз. Може да се приеме правилото да се говори само тогава, когато е нужно и само това, което е нужно, като се избягват излишните приказки. Културата на речта изисква точност и краткост на изразяването, а следователно и определеност на мисленето. Умението ясно, точно и кратко да се изрази своята мисъл ще бъде показател за дисциплинираност на мисленето. По думите на човека може лесно да се съди за това доколко е дисциплинирана неговата мисъл. Хората обикновено не разбират, че речта е явление от огнен порядък и поради това се нуждае от строг контрол на волята. Често астралният палячо се изявява в ненужно и ярко емоционално словоизвержение. Ако не е обуздан езикът, не може да се постигне нито равновесие, нито сдържаност, нито самообладание. Език мой, враг мой, когато го управлява палячото. Колко съжаления за казаната не на място дума, колко разногласия, кавги и раздразнение заради несдържани думи. Тази сфера на човешката огнена активност трябва да се приведе в порядък с разбирането на това, че говорещият е отговорен за всяка своя дума пред себе си и пространството. Думите могат да се оприличат на документи, непредпазливо разпръскани навсякъде, всеки от които може да бъде предявен на този, който го е издал. Думата не изчезва, а остава в пространството като огнен знак, свързан чрез нишка със своя създател. Празните думи са подобни на боклук. Колкото са повече, толкова повече е боклукът, с който човек се огражда и в обкръжението на който живее. Собствената аура може да бъде проголена не само от безпорядъчни движения, но и от подобни на тях думи. Много несъобразности има в поведението на човека. Не напразно народната мъдрост счита мълчанието за злато. Много неща трябва да се преразгледат в баналното ежедневие и много да се променят коренно. Някои разбират колко наситено и многозначително може да бъде мълчанието. Разговорът без думи, мълчаливото общуване ще бъде предверие към общуването в Тънкия свят. Наситеното огнено мълчание е признак на голяма култура на духа.

324. Всяко правилно действие приближава към мен, унищожавайки средостението. Да се постъпва правилно може винаги и преди всичко в мислите. Правилната мисъл ще роди правилно действие. Съзнателните мисли предшестват действието, с изключение на рефлексните действия, когато човек най-напред извършва нещо автоматично, а после мисли.

325. (8 декември). Да се внушава и заповяда може на себе си, може на други хора, а също може да се заповяда на пространството. Но пространствената заповед изисква твърдост, решителност, огненост и отчетливост. При пространствената заповед човек има работа със стихии и пространствения огън. Под въздействието на мисълта пространственият огън се отлива във форми и действа чрез силата на мисълта. Всяка мисъл се стреми да се въплъти във видими форми — това е основната тенденция на стихийната материя, обличаща формата. Този закон се спазва от голямото до малкото и от горе до долу — от тънкото в плътното. Това е основен закон на творчеството в живота. Ние сме изрязали във вихъра на стихиие картината на еволюцията на живота и само свободната воля на хората, вместо да се слее в хармония с Висшата воля, с Космичната Воля, проявява тъмно своеволие, нарушавайки строителството на живота. Заповедта на волята може да бъде обърната към стихиие и в голямото, и в малкото. Пространствената заповед рано или късно ще бъде изпълнена непременно, ако не бъде подронена от собствената неувереност, съмнение и колебание и ако тя не е в разрез с течението на кармата. Пресрещуволята на Владиците на кармата човешката воля е безсилна. Владиците на кармата, за оформянето на нейното течение, също използват стихийна материя, за да набележат основния път, по който трябва да премине човек, свързан с кармичната неизбежност. Неизбежността и неумолимостта на кармата доре е била разбираана в древността. Това не е трудно да бъде разбрано и сега, ако се помисли; че гърбавият, или епилептикът, или блестящият музикант, математик и така нататък от рождението си вече носи в себе си печата на кармичното предопределение. И тяхната свободна воля като ярко белязани от кармата, може да се проявява само в рамките, определени им от кармата. По този начин областта на пространствената заповед

също е ограничена от кармата. Заповедта ще бъде изпълнена в нейните предели. Не трябва да се мисли, че кармата е непреодолима. Поставяйки препятствия и ограничения в едно, тя в същото време отваря възможности в друго. Така например, много от слепите имат възможност да развият вътрешното си зрение и да виждат това, което зрящите не могат да видят. Освен това кармата означава не само ограничаване, но и възможности. Това обикновено не се отчита и по този начин се изпуска от погледа едно от най-значителните преимущества на кармичното предопределение. Човекът, притежаващ множесво таланти и способности, се снабдява с тях кармично. Трябва да се помни, че огнената воля в своя потенциал е неограничена и няма такова препятствие, което тя не би могла да преодолее. Духът може да възтържествува над всички ограничения на кармата, ако знае пътя. Вече съм казал, че, вървейки с мен, вече не един път са преодолявали светила. Кармата е еволюционна сила, имаща в предвид възхода на духа и кооперирането с нея, вместо сляпото противопоставяне, може да даде най-неочаквани и благоприятни резултати. Защото целта на кармата е да насочи човека по еволюционния път. Ключът за правилното решение е в схармонизирането на стемежите с повелите на Космичната воля. Съзвучието с нея ще даде на духа победа и свобода на действие, недостижими по други пътища. И тогава пространствените заповеди на волята винаги ще се изпълняват. Властта над стихииите, която е отдавнашна мечта на човечеството, ще бъде достигната само по този път. В съзвучието с моята воля, в съзвучието на собствената воля с Космичната, се утвърждава могъществото на духа. Някой иска да бъде силен сам по себе си, но още Владиката е казал: „Сам по себе си аз съм нищо; Отец, който пребивава в мен, Той твори“. Така предаването на съзнанието по стъпалата на Йерархията нагоре дава на духа власт. Казано е било, че едадена на човека власт над всяка плът. Но хората са решили, че към тази власт може да се достигне чрез своеволното самолюбие и самоутвърждаване. И в резултат нищо не са постигнали. Тъй като могъществото на духа се постига чрез сливане с Космичната воля, с Висшата воля. Изпълняването на Космичната воля трябва да се разбира като следване на повелите на законите на еволюцията. Този, който върви с еволюцията, винаги е победител. При анализ на световните събития трябва да се отчита това. В съвременното

стълкновение на нациите победител ще се окаже този, който, разбирайки законите на развитие на човешкото общество, ще действа в съгласие с тях, следвайки ги и който сестреми напред към нови, по-съвършени форми на обществен живот, а не към старите, изживени и обречени от планетната карма на унищожаване. Светлите коне на еволюцията се стремят напред, но старият свят залага на черните бегачи, носещи се към бездната. Когато пространствената заповед е в съзвучие с еволюцията, тя ще бъде изпълнена. Затова трябва да се мисли не лично, а пространствено, затова преодобяването на личното начало в себеси води до победа не само над себе си, но и над стихииите. Сливането на обединените съзнания с Висшата воля е гаранцията за победата на светлите сили над тъмнината.

326. (9 декември). Сине Мой, трябва да усвоиш уменията за подвижност на духа. Способността да си представяш себе си на всяко място и полетите във въображението служат като предверие на реалните полети. Пътят се прокарва от мисълта. Да се облети мислено света означава да се докоснеш с мисъл действително до това, към което тя е устремена. Мисленото докосване вече не е фантазия и не е въображение, а явление от Тънкия свят, имащо под себе си напълно реална основа. Мисълта е явление от висш порядък, не подчинено на законите на трите измерения и не ограничено от рамките на плътните условия. Всяка мисъл може да се обостри до краен предел и с това да се усили нейното действие. Разбира се, необходима е съсредоточеност и пренасяне на битието в мисълта. В света на мислите, където всичко е толкова реално, както и в Плътния свят, предметите и веществото, което ги изгражда, се състоят от мислена материя. Там не съществува друга реалност, освен на мислите и затова там мисълта съставлява всичко. Но царството на мисълта е основата на Плътния свят и на всичко, което, каквото има в него. От тук и значимостта на мисълта за всички планове на съществуването. Пренасянето на битието в мисълта означава задълбочаване живота на съзнанието. Съзнанието, затворено в тялото, живее чрез мисълта, нсо се опира на плътното, докато истинската родина на духа е сферата на огнената мисъл. Човекът е мислещо същество и цялата активност на неговото съзнание протича в тясна връзка с мисленето. Печатът на мисълта се полага върху всичко, което той вижда, чува и усеща. Но всичко това той прави автоматично

и несъзнателно. Царят на мисълта варви след нея на повод и не той я управлява, а мисълта е неговият властелин и победител. А трябва да бъде обратно. Тази революция в собствения микрокосмос трябва да бъде извършена и да бъде установена пълна и неограничена власт над мисленето. Средно положение няма — или ние владеем и управляваме мисълта, или тя нас. Робуването на собствената мисъл е особено тежко. От това робство няма къде да се избяга. Робът може да избяга на свобода, разбивайки своите вериги, но къде за се отиде от своите мисли? Затова изходът е един — овладяване на мисълта и установяване на пълен контрол над нея. Обуздаването на мисълта е необходимо, преди да можеш да направиш първата крачка по пътя към могъществото на духа. За начало можеш да възприемеш положението, че ако мисля за нещо, то мисля заради това, че искам това, а не заради това, че така иска своеволията на необузданите мисли. Контролът трябва да бъде постоянен. Бродещите мисли са опасни, като всички скитници. Защото всяка мисъл задължително въздейства върху човека, на целия му сложен организъм, предизвиквайки една или друга реакция. Да се поставяш в зависимост от всеки случаен скитник не е мъдро. Никакви неуспехи на първоначалните опити да се овладее мисълта не могат да послужат като препятствие по пътя към окончателния успех. Трябва да се премине през етапа на овладяване на мисълта, тъй като иначе няма да бъде възможно придвижването по-нататък. Дори неголямата победа ще донесе радост и удовлетворение. А поредицата от победи ще придаде увереност в успеха и вяра в себе си, и в същото време ще донесе и огньовете на достиженията. Тялото може да отстъпи под натиска на външните условия, но мисълта никога, никога не трябва да отстъпва от веднъж набелязаната цел. Външните условия са временни и преходни, но духът и неговото огнено оръжие мисълта, са вечни. Затова упорството, твърдостта и постоянството в достигане на набелязаната от мислите цел ще бъде залог за успеха. Дори и при поредица от неудачи, все някога ще се надигне благоприятната вълна на обстоятелствата и тогава удържаната с постоянство мисъл ще придвижи себе си в тяхната вълна и ще реализира набелязаното от нея. Да отстъпиш означава да се откажеш от мисълта. Но да позволиш на противната вълна или на множеството като нея да преминат покрай теб, за да продължиш да действаш след това по приетото вече направление, ще бъде гаранция за победа. Така

че, ще утвърдим неотстъпността. Когато всичко се колебае и тъмните противодействия са особено яростни, чрез неотстъпността ще достигнем до целта, защото отстъпниците са много и отстъплението е само в тъмата. Осъзнаването на вечността на духа и неунищожимостта на огнената мисъл ще бъде основа за успех в достигането на това, което е недостижимо сега. С формулата на вседостижимостта духът може да действа смело, преодолявайки бариерите на времето, защото във времето всичко е достижимо и в безпределността всичко е възможно, даже и това, което е напълно недостижимо сега. Установете се във вседостижимостта не за днес, не за утре, а завинаги, за вечността, в която живее духът на човека, съществуващ в безпределността. По този голям път всеки, дори малък, опит да се постигне победа, ще бъде увенчан с успех, когато настъпи времето за това. А времето идва за всекиго да прояви всяка мисъл в плътна проявена форма. Затова, казвам ви, че гарантирам за успеха, ако, проявявайки постоянство и неотстъпност на мисълта, разберете значението на вечното във временното и на временното във вечното.

327. Сред бурния, неистовия и яростен поток на външните явления, носещи се покрай съзнанието, завладяващи го, утвърждавам скалата на духа. На тази основа се изгражда домът на духа и се събират елементите на вечното, влизащо в състава на безсмъртната триада. Да се събират тези елементи на непреходното, извличайки ги от бурния поток на временните явления, ще бъде признак на висша мъдрост и единствено (правилно) решение в живота. Истински събирач на съкровища наричаме този, който е прозрял в предназначението на живота си на Земята. Бисерите на Светлината могат да се събират в хранилището на чашата за винаги и с това да се утвърждава безсмъртието на духа в условията на Плътния свят. Камъкът на вечната основа човек трябва да утвърди в себе си сам, със своите ръце и със своята свободна воля.

328. Домът на духа се строи с мисълта. Мисълта е винаги в разпореждане на човека. Следователно строителството може да се извършва по всяко време и при всякакви обстоятелства, ако мисълта е достатъчно целеустремена. И когато разбирането на тази необходимост се е вратнало здраво в съзнанието и е станало негова неотменима

част, може да се каже, че фундаментът е заложен и че той ще устои, когато задухат вихрите и се надигнат вълните. Мисълта се утвърждава и изкрystalизира във вид на огнени отлагания в Чашата само в действие.

(Вечерта в 6 часа). Всички феномени на магията представляват манифестация на силата на мисълта. Мисълта се обединява с пространствения огън във форми и тези форми приемат аспект на видимост. Скалата на материята се издига далеч нагоре зад пределите, ограничени от науката. Материя луцида, много видове фохат, материя matrix, все по-натопре и по-нагоре в безпределните сфери на пространството се отдалечават слоевете сияеща огнена материя. На материалистите можем да кажем, че тяхната обосновка на материята е правилно. Грешката е само в това, че се опитват да ограничат в границите на своето разбиране безпределността в степените на разреденост и тънкост на материята. И тъй, градациите на материята са твърде многообразни и състоянията й също. Но във всичките си видове материята се подчинява на мисълта, която може да я отлива във всякакви форми. Мисълта е оръдие на духа, онзи инструмент и онази сила, с помощта на която той може да твори. Творчеството е съдба на човека. Възможностите за творческа активност на човешкия дух са безпределни, както е безпределен и самият дух. Тази област блести наистина с приказни възможности и отваря пред човека целта, заради която живее, развива се и се усъвършенства човешкият род. Указвайки пътя към звездите, Владиката приканва към космично творчество. Ако творчеството е цел, то и животът на човека е устроен така, че да представлява една школа, където за добро ли, за лошо ли, но хората са принудени да творят. Животът на всеки човек е резултат на неговото волно или неволно творчество. Неговият мозък ражда или твори мислите, астралът — чувствата, ръцете — всичко това, което създават. И вътрешният свят на човека е продукт на неговото ментално и астрално творчество, а външното обкръжение на физическото. И колкото по-дълго живее човек на Земята, толкова по-плътна, по-гъста и по-населена става тя с продуктите на неговото творчество на видимия и невидимия планове. Творчеството расте, разширява се, изпълва със себе си всички сфери, за да може на определено стъпало да излезе извън пределите на Земята и, разпространявайки се в Космоса, да стане космично творчество. Много отделни духове вече са преминали

през тези граници и творят в космични размери. Блестяща съдба очаква човека и тя е предопределена.

(В 1 часа през нощта). Защо едни мисли се изпълняват, а други не? Да се обърнем отново към огъня. Мислите, в които е вложен сърдечен огън, се изпълняват неизменно. Запалилите центрове насищат с огън мислеформата естествено и без всякакви усилия. Това, именно, дава и сила на мисълта.

329. (10 декември). Приятелю мой, малкото съзнание се стреми неволно към възлагане или към това, да се опира твърде много. Но придобилият опит пътник знае, че трябва да върви сам. През самотата и привидната изоставеност трябва да се премине и то главно за това, да се изработи самостоятелност, твърдост и вяра в себе си и в своите сили. Трябва да се учим да ходим със собствените крака и да плуваме в собственат лодка. Болшинството предпочитат чуждите, но моите избраници предпочитат своите. Това е необходимо за да се опази сферата на една висша индивидуалност от смесвяне със сферата на индивидуалността на друг човек. „Звезда от звездата се различава по слава“. Индивидуализацията на формите на проявения свят е основа на еволюцията. Това не е егоизъм, не е самолюбие, а утвърждаване еволюцията на духо-монадата. Всяка от Великите индивидуалности притежава своъ Лъч. Под този лъч някога се е запалилосъзнанието на тези, за които изпратилият своя Лъч представлява техен Космичен баща. Значи трябва да се разбере и усвои нова двойка противоположности: утвърждаване на индивидуалността при осъзнаване на братското единение на съзнанията и значението на колектива в процеса на еволюцията на човешкото общество. Лъжливият индивидуализъм е също така вреден и несъстоятелен, както и обезличаването на индивидуалността. Трябва да се намери линията на хармоничното съчетание между тези две понятия: братството и индивидуализацията на съзнанията. Можем да си представим какво би станало с човека, ако всички хзапочнеха да говорят едно и също и да мислят едни и същи мисли, и всички да бъдат с едно и също лице. Това би било убийство на духа. Индивидуалността и братството могат да съществуват заедно. И цветята на ливадата са различни, но красотата на ливадата от това само се увеличава.

330. Приятели! Не да чакаме милости от небето, а сами да си ги вземем — това е пътят на победителя. За какво са очакванията, за какво са молбите, за какво е психологията на бедни роднини!!! Даровете на пространството се вземат по правото на родството. Да не чакаме вдъхновение, а също и подем (на духа), но, утърдили съзвучие с Височайшето, можем да черпим от съкровищата на мисълта от самата съкровищница. Висшата мисъл се носи над света. Приемник на съзнанието има у всекиго, трябва само да се настрои в съзвучие с мислите на Светлината. Зовът и откликът звучат в унисон с устремността. Повече увереност, повече смелост, повече разбиране на това, че вратата в Царството на Светлината са отворени. И какво може да попречи на възприемането, когато съкровищата на пространственат мисъл са приготвени за човека от началото на времето. Колкото по-устремено, толкова по-съзвучно, колкото по-огнено, токова по-остро, колкото по-уверено, толкова по-леко. И да не чакаме и молим, а да се устремим и да си вземем. Не (пасынки), а сънаследници, не роби, а синове на Светлината. Разбирането на собственото предназначение дава право на вход в света на висшата мисъл. От къде е тогава това неразбиране, мрачност и бедност на мисленето? Не затова ли, че съзнанието е устремено вместо към Светлината, към тъмнината. А тъмнината мисли по нощному и се стреми към Земята, а нагоре не поглежда. Устремността нагоре никога няма да остане без отговор. Затова казвам: само се устремете, само обърнете съзнанието си към мен и потоци от Светлина ще ви залееят, и нощните сенки, сенките на съблазънта, шепнеци в тъмнината, ще изчезнат. Ето го, запален от усрема, иска да се надигне и да върви към Светлината. Но... е окичен с товара на тежки земни мисли и желаня. Като с черен саван е загърнат той с тях, и е глух, и сляп. Много мъжество трябва, за да се отхвърли решително и с твърда ръка земнатата тягост. На мен роби не ми трябват. Свободните и смелите призовавам след себе си, които без съжаление могат да се разделят с ненужния багаж. Много багаж носят дори тези, които са решили да вървят с мен. Приятели! Прегърбеният под земния товар няма да успее (да върви) след мен. Сега е време, когато съзнанието може да се придвижи стремително в еволюцията. Но няма, няма да успеем, ако не изхвърлим багажа. Викам след себе си бързоходците, освободени от излишния товар. Аз ще вървя с тях, а не с влачещите веригите.

331. Трудно е да се приеме твърдението, че при обръщане към Светлината отказ не може да има никога, ако обръщането носи надличен характер. Това е напълно обяснимо, защото самото пространство е безлично и островчетата или точките на личните съзнания реагират само тогава, когато повикът или мисълта им звучи в унисон, тоест когато то също е ограничено от оградата на личността и е настроено на същия този ключ. Но над личните сфери на пространството са безпределни и не са замърсени от миражите на личните светчета. Съзнанието, издигнало се над слоевете на личните възжелания, мисли и стремежи, се докосва до областите на световната истина или действителност. Не за себе си, а за света искам да събера съкровищата на пространствената мисъл. Това също е подвиг, защото земните условия обикновено не се съгласуват с надземните и изискват преодоляване. Без труд и напрежение нищо не се дава. Погрешно смятат, че привидната лекота на достиженията не е струвала и сега не изисква огнено напрежение на волята. Ако това напрежение се стовари на обикновен, неподготвен организъм, не би издържало нито сърцето, нито нервите. Ето защо се наложи такава упорита и продължителна подготовка и записите започнаха с къси фрази и дори с отделни думи. Казвам, че ще бъде достигнато такова състояние на съзнанието и организма, когато да се водят записи съвместно с мен, тоест под моите лъчи, ще може по всяко време на деня и нощта, по желание или по заповед на волята. Заповедта се отдава не на мен, а на себе си, за да се приведе приемникът на съзнанието в състояние на съзвучна настроеност. В действителност тази съзвучност с вибрациите на Светлината трябва да е налице винаги. Но тя не може да се постигне за един час. От тук и дългите години на подготовка, изтъняване на всички обвивки и разреждане на плътното тяло. „Колко е бавен пътят“ — възкликва неопитният пътник. Но да съдим нека ние, защото, кой знае, може би пътят да е бърз, а скоростта на движение да е ограничена само от възможностите на самия организъм. Да изгорят проводниците е много лесно. Напълнете съзнанието със светлина над неговата вместимост и ще се получи разрушаване. Когато одареното съзнание се привлича от виното или други видове забрави, значи то е претоварено. Много талантиливи хора загиват, защото не притежават достатъчно сила, за да издържат на грапавите земни уловия. Ето защо

наричаме подвиг случаите на носене на Светлина в тъмнината. Добре е да се бъде в тясно единение с мен, добре е да се притежава тънкость и чувствителност, необходима за възприемане на изпратените мисли. Но можете да запитате тези, търсещи единение, представят ли си какво струва на откритото сърце допирът вече не с мен, а с обикновената среда, която заобикаля човека в света. Да се запази единението и в същото време да се намерят сили да се преодолява съпротивата на обкръжаващата среда е необичайно трудно и изисква необратимо решение да се върви докрай, без да се спре пред никакви препятствия. Казвам го затова, за да знаят незнаещите колко труден е пътят и да не мислят, че единението се дава и удържа лесно. Да постигнеш единение е по-лесно, отколкото да го задържиш, защото тънкостьта се обостря, а тъмнината се усилва и усъвършенства в нови и нови опити да погаси светлината на носителя на Светлина. Но на вървящите с мен ще кажа: вървим към победата и ще достигнем победата. Гарантирам. (1 часа през нощта)

332. (11 декември). Да се порадваме с радостта на духа, с радостта, несвързана с нищо земно. Надличната радост е близка до космичната радост. Тя извежда човека извън пределите на неговото аурично яйце и го приобщава към пространствената радост. Трудно е да си го представи човек, но Висшите сфери звучат с тази огнена радост. Да се приобщиш към тях означава да се настрои съзнанието с ключа на висшата тоналност. Интересно е да се види как дори земната радост преобразява плътното тяло. Реакцията на радостта е положителна. Нямам в предвид злобната радост на тъмните, както и всичките им други преживявания. Чувството на радост също изисква тренировка и то може да бъде възпитавано. Трябва да се започне с това да се отдели всичко, можещо да предизвика радост и да се съсредоточи вниманието на него, отхвърляйки всички мисли, обременяващи съзнанието. Това ще бъде полезно и за изработването на умение да се управлява мисълта. Всички чувства, възникващи в човека, той може да предизвика и сам, съзнателно, чрез волята, без всякакви външни основания за това. Лабораторията на човешкия организъм ще действа безотказно, ако е внедрена мисълта, че в своя микрокосмос човек е пълновластен господар на всички усещания. Нищо външно няма значение, ако е осъзната тази идея. Често може да се наблюдава как на

някои хора доставя удоволствие това, което за други представлява източник на страдания и неприятности: например, убийството на животни заради удоволствието, наричано лов или пребиваването в игрални домове и други подобни. Много измислени и условни неща доставят съмнителни радости на хората само заради това, че те ги приемат като някаква даденост. Но всичко това е условно и относително. Съзнателното утвърждаване на чистите източници на радост ще доведе до овладяването на това чувство и ще доближи до усещането на космичната радост, над личната радост, радостта на духа, издигнал се над дребните и неистински земни радости. В областта на личната радост, която е двуполюсна, това, което служи като нейна причина, представлява също и причина за възникването на нейния противоположен полюс, тоест на мъката и сълзите. Човешките чувства са биполарни. Усещайки едното, непременно предизвикваме към проява и другото, противоположното. Много е на сълзи — така смята народът. И това е вярно отбелязано от народната мъдрост. Но така, както съществува светлина без сянка, по същия начин има и космична радост без мъка. Но това е вече извън пределите на земните измерения. Тази степен се предшества от степента на надличната радост и скръб — не за себе си, а за света. Чашата със земна отрова духът изпива на последното стъпало. Много неща трябва да се вмести от съзнанието, преди то да се разшири до космичното съзнание. Но пътят на овладяването на всички свои чувства и усещания трябва да се премине. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Волята трябва сякаш да се роди отново за осъзнаването на своята мощ, предел за нарастването на която ще бъде безпределността. Ние не сме временни, а безпределни и тази безпределност се проявява и утвърждава в човека във всичките му чувства, в целия му микрокосмос.

333. Оптимистът и песимистът, гледайки на едно и също нещо, извличат от него изводи от напълно противоположен порядък. Значи, всичко зависи от ъгъла на виждане. Но този ъгъл може да се установи от волята, обръщайки лъча на съзнанието в съответната посока. Този ъгъл на възприемане на заобикалящия го свят зависи от човека и той сам може да го избере и наложи, но съзнателно, призовавайки волята си. Защо да се отдава във властта на произвола това, с което може да се разпорежда самия човек. Не е ли той, който решава? Следващата

крачка е анализът на явленията от другия порядък, не радващи, а огорчаващи съзнанието. Във всяко от тях може да се намери нещо положително. Не съществуват явления абсолютно лоши. Намирайки в тях положителните страни, можем да се придвижим по-нататък и да видим на какво ни учат тези неща, които са ни неприятни. Защото всяко от тях непременно ни учи на нещо. Разбирайки смисъла на преподавания от живота урок и значението на съдържащия се в него опит, можем и да се порадваме на това, че за напредъка може да бъде полезно всичко: и доброто, и лошото, и носещото радост, и носещото скръб. Така предопределеният победител заставя да му служи съзнателно всичко: и проявите на светлината, и проявите на тъмнината.

334. (Дек. 12). Приятелю мой, ето, пред нас е още един ден, приближаващ ни към бъдещето. Какво смяташ да извършиш ти през този ден, за да бъде бъдещето такова, каквото ти искаш да го видиш? Съизмеримостта и целесъобразността винаги ще доведат до целта, ако са приложени. Защото всяка постъпка, мисъл, чувство или движение могат да бъдат съзвучни с целта. Цел има, тя е добре възприета и усвоена. Но усвоено ли е умението неотклонно да се държим за нея? Всичко, което прави човек, или го отвежда към целта, или го отклонява от нея. В общочовешки мащаб до целта трябва да достигнат всички. Който не достигне, ще бъде изхвърлен от потока на еволюцията като космичен боклук. Едни ще дойдат по-рано до целта, други по-късно. Да се достигне трябва, но кой път да изберем: краткия и трудния или дългия и лесния? Избралият трудния път може да помисли за това дали няма този път да е по-лесен от другия, тъй като общата сума от тежести и за единия, и за другия, е еднаква, но трудният път е много по-кратък и по-бързо довежда до целта. Много, много по-добре е горчивата чаша, отколкото цял живот с горчилка (горчинкой). И изпивайки нейната горчивина, под тежестта на земното бreme, може да се помисли за това, че затова и освобождението е по-близо. И дори може да се желае да бъде още по-трудно. Защото колкото е по-трудно и по-тежко, толкова сме по-наблизо. И когато стане вече съвсем непоносимо, значи, че почти сме до целта. Даром нищо не се дава — всичко трябва да се плати. Не е ли по-добре да се заплати наведнъж? Мъдрият се радва когато му се предоставя възможност да изплати

кармичните си дългове. Едно по-дълбоко размишляване ще покаже, че всичко, целият живот е сън. Ще свърши, ще свърши непременно земната приказка и ще настъпи моментът на събуждане. Но когато очите се отворят за действителността, ще бъде ли готов духът в пълна бойна готовност на разбирането си да я послещне! Не събралият тук нищо там ще бъде нищ. Знанията трябва да се натрупват тук и да се готви одеждата на духа. Изразявайки се с езика на съвременността, трябва да се приведе в работно състояние духът, привеждайки в пълен порядък всичките му части и старателно очиствайки от калта и мръсотията всеки детайл. Едан малка прашинка може да спре най-мощния апарат, толкова повече замърсеността на най-финния апарат на човешкия микрокосмос. Замърсяват го и думите, и делата, и чувствата, ако не са чисти самите те. За тази чувствителност на духовния апарат може да се съди дори само по явлението на предаване на мисли. Достатъчно е да се наруши стройността на приемника и той веднага ще заглъхне или ще допусне невнимателното нахлуване в съзнанието на мисли съзвучни не на Светлината, а на тъмнината. Чувствителността на приемника спада по много причини. Всяка от тях е несъизмерима с поставената цел. Нека най-дългата линия бъде символ на безпределността. Към нея може да се прилага и да се сравнява с нея всяко движение на съзнанието и всички реакции на външни явления, ставащи в него. Тогава всяко явление в живота ще заеме полагащото му се място, защото ще се научим да съизмерваме живота на Земята с безпределността на космичния живот. И в това ще намерим сили за неотклонното устремено придвижване към целта.

(в 1 часа през нощта). Личните спомени и личният малък свят на саможивостта са толкова нужни на пространството, колкото, колкото со нужни на вас личните спомени на някой непознат човек. Ви усещате доколко са безинтересни те, а главно са ненужни. За нас е нужно само това, което е полезно и нужно на хората въобще, но не и това, което се касае до нас самите лично. Затова дори да се говори за себе си е неетично. Дайте на хората, дайте на света, отделете нещо за другите от себе си, все едно какво, но дайте. Само даването в каквато и да било форма може да служи като оправдание на живота и да придава на живота смисъл. Хората се задъхват в безсмисленото си съществуване, ако не могат да дават, макар че често не разбират причината. Но духът усеща пространствената нелепост и безсмислието на егоистичното

проспиване и се задъхва в него. Целта на живота е в даването и не за това, че имащият трябва да дава, а затова, че даващият разрушава преградата на саможивостта, излиза извън пределите ѝ и включва в кръга на своето съзнание сферата на съзнанията на другите, разширявайки с това своето. Грижата на мъдрия не е за себе си, а за света. Водещият планетата има грижата и отговорността за нея. По широтата на отговорността може да се съди за ширината на съзнанието. Кръгът на съзнанието на саможивостта може да се оприличи на глава на топълйка, но разширеното съзнание обхваща света. Добро е всичко, което се прави с мисълта за благо на другите, за общото благо. Чашата на общото благо е дял на най-мъдрите. Ако няма възможност да принесеш своя труд по обичайния начин за общото благо, винаги съществува висша възможност да внесеш своя дял чрез мисълта. На мнозина ли е по силите това? Но ако е обострена мисълта и са известни основите, може не малко да се помогне. Съзнателното влагане на мисълта в делото на Общото благо никога няма да остане неприето, тъй като не са много тези, които умеят да мислят, съблюдавайки основите и дори несъзнателно влагайки ги в своите мисли. Основите на Учението са тези рамки, в които се постига светът и животът в него. Утвърждавайки основата в мислите, цементираме с тях пространството. Когато наоколо е празно и огнената мъка започне да изпълва сърцето, принесете на пространството своя дар. По-рано хората са принасяли дарове в храмовете. Днес принасят даровете на духа в Космичния храм.

335. (13 декември). Съпротивлението, оказвано от околната среда на придвижването на духа, е право пропорционално на силата на неговата устременост. Законите са еднакви при всички случаи. Така ако самолетът започне да увеличава своята скорост, увеличава се и съпротивлението на въздуха. Но съществува предел, над който увеличаването на скоростта е невъзможно, защото няма да издържи апаратът. Така е и с човешкия организъм. Конструкцията на самолета трябва да се усили, а организъмът — да се заздравя. Ето защо е толкова продължителна подготовката и преустройството на организма, тъй като в противен случай той няма да издържи на огненото напрежение и ще прегори. Такива прегаряния се наблюдават често и сред обикновените хора, които не могат да издържат напрежението на

съпротивлението на средата. Туберкулозата може да бъде предизвикана именно от тази причина. Прегаряне се получава и от непомерно свръхсилна работа. Причините може да са много. Неудържимото горене е явление от същия порядък. Заповядано е самообладанието като сдържащо начало, припятстващо разточителството на запалените огньовете. Инертността, бездейността, мързелът са също пагубни за напредъка, както и неудържимото пламтене, а също и духовното даване свръх законната мярка. Нужна е средата, *aureo medio* на древните, златният път, срединният път. Не умереност, а равновесие, на напрежение с безпокойство и вълнения, а напрежение на спокойствието или спокойно напрежение. В първия случай имаме проява на необузданата стихия, а във втория — тази същата сила, но обуздана от волята и приведена в подчинение. При пожар и в домената пещ се проявява всесилата на огъня, но при различни условия — без контрол и при контрол. Обузданите от човека стихии му служат, необузданите и излезли от бреговете донасят бедствия и разрушения. Така разрушителни са и огньовете на човешкия организъм, не сдържани от волята. Колко често новодошлият иска да пробуди огньовете, без да си дава сметка за опасността от тази стихия. А може да се запали и черен огън. Много извращения и отклонения от изискванията на морала и много престъпления са предизвикани от слабост на волята и неумение да се насочи преждевременно предизвикания огън в нужното русло. Също не трябва и да се забравя, че колкото по-висок е полетът, толкова по-силно е падането. Историята познава примери на падане дори на много високи духове. Тогава светлият агни става тъмен и служи на злото. Можем ли да се удивляваме, че пътят е толкова труден и изпитанията са толкова много. Скъпо струва на Учителя всеки отстъпник. Всеки виси като камък на шията му. Въпросът за ученичеството е сложен. Не трябва да се пропусне предателят, не трябва да се допусне недостатъчно силният, тъмни не трябва да се допускат, но и търсещите светлина не трябва да се отблъскват. Затова първото условие е да се говори според съзнанието, второто — изпитанието. Езпитва Учителят. Подражавайки на него изпитва подхождащия и ученикът. Вървящият против Светлината непременно ще бъде и против Учителя, и против неговия ученик. Вървящите против моите, вървят против Светлината. Тази реакция е безпогрешна. Вървящите против нашите Посланици също са

от тъмнината. Но най-добрият съдия — това е сърцето, ако съждението не е преднамерено. Нека сърцето да бъде съдия.

336. Ако едно или друго чувство може да измени изражението на лицето, то няма да е трудно да си представим и как се отразява играта на чувствата на облика на човека, отхвърлил физическото тяло. Там човекът е като отворена книга, ако не се научи да владее своите чувства. Хората малко се замислят за това, че самообладанието и всички други качества са по-необходими за Тънкия свят, отколкото за Плътния. Изкушенията и съблазните възникват тук във вид на неясни, мяркащи се образи, бързо преминаващи през съзнанието, докато там тези образи придобиват вид на обкръжаваща мчовека действителност и се изправят пред него като живи реални форми. И стига човек да зазвучи в съгласие с тях насреща им, те тутакси го обграждат като с плътна стена, усилвайки се от неговия магнетизъм и привличайки от пространството рояци нови, родствени ими по характер, образувания. В този вихрен водовъртеж, ако е достатъчно силен, се вълечат и други родствени съзнания близки му по тоналност, като така се създават цели слоеве на Тънкия свят, наситени с еднакви мислеобрази и емоции. Ако бърдаците съществуват на Земята, то те съществуват и там, но са още по-реални, още по-изострени и явяващи се плод на най-необузданото въображение. Там творци са всички и творенията им заобикалят своите породители като плътна стена. Няма такива ужаси на Земята, които да не намерят своето отражение в Тънкия свят, само че в него те са още по-резки и ярки. Тези слоеве са ужасно заразителни, тъй като магнетизмът им е много силен. Всеки човек, притежаващ поне едно нещо съзвучно на тези слоеве, се подлага на страшна опасност от тяхното отровно притегляне. Този, който никога не е се борел със себе си и не е преодолявал своите низши импулси на Земята, няма да намери сили в себе си да противодейства на магнетичната сила на тези убийствени привличания. На Земята, удовлетворявайки своите влечения, човек се освобождава поне за известно време от тях, но как ще се освободи от тях там, когато огньовете на страстите и желанията, увличайки съзнанието в света на призрачните форми, създадени от възделенията, немогат да бъдат удовлетворени. Мъките на Тантал не са мит, а страшна действителност в нисшите слоеве на Астралния свят. Това, което е свързано на Земята, ще бъде свързано и там. Там човек е

свързан с ужаса на неизживените си чувства. Язвите на духа, неизживени на Земята, се изживяват много трудно и болезнено в Тънкия свят. Когато сребърната юзда на духа е наложена на всичките чувства на ученика, тогава безболезнено и бързо могат да се преминават тези сатанински слоеве. Устремът е магнетичен по своя характер. Устремът и обектът му са свързани с магнитна нишка, силата на която съответства на силата на устрема. По характера на устремността може да се определи безпогрешно и сферата на нейното притегляне или онази сфера, в която ще бъде непреодолимо въввлечено съзнанието, освободило се от тялото. В една или друга степен е магнетична всяка мисъл, но равнодействащата на магнетичното влечение се определя от основната или господстващата устремност и именно тя обуславя една или друга сфера на магнитно притегляне, в която се въвлича духът, подчинявайки се на действието на закона за съзвучието. Така познаването на законите на Тънкия свят позволява достатъчно точно да се определят онези слоеве, в които ще бъде привлечен човекът, преминаващ големите граници.

337. (Дек. 14). Явлението притегляне на мислите е радост за духа, когато мислите му са от Светлината. Никакви низши слоеве не са страшни за този, който може да гарантира за качеството на своите мисли. Каква радост е да осъзнаеш, че добрите мисли ще дадат и добър урожай и ще създадат добро обкръжение. Причината и следствието са напълно съзвучни. Човек може твърдо, уверено, определено да създава своето надземно обкръжение с мисълта си. Красотата се дава като основа, върху която се тъче шарката на духа. Да строиш върху красотата означава да обкръжиш себе си със светлина. Чрез красотата получавате светлина. Красота на мисълта! Какво можа да бъде по-съзвучно на високите сфери! Служенето на Красотата във всичките ѝ форми ще считаме за служене на Светлината, а служителя ѝ — за светоносец. Красотата очиства съзнанието, както водата тялото от мръсотията. Провъзгласяваме Красотата, защото идва времето, когато цялото безобразие, което е антипод на Красотата, ще бъде отстранено от планетата. Принципът на Красотата може да се следва във всичко: и в голямото, и в малкото. Някои считат, че е възможно да се служи на Красотата и в същото време да си заобиколен от безобразие и да мислиш нечисто. Но това е печално заблуждение. Пълноценното

служене на Красотата е всестранно. Но ударението е все пак върху мисълта. В основата на всичко прекрасно, сътворено от ръката на човека, стои мисълта, озарена от Красотата. С нея започва и служенето на Красотата. Храмът на Красотата ще бъде издигнат някога на вашата планета и всички ще извършват молитви в него, защото тогава злото и синонимът на злото — безобразието, безобразието, ще напуснат Земята и планетата ви ще стане светла, като утринната звезда, която така ярко грее на небето.

338. Да направим нашата реч красива. Нека бъде красива всяка дума. Красота на думите — кой мисли сега за нея? А нали това е възможно, а нали това е достъпно за всекиго. И служенето на Красотата може да се започне ако искате още сега. И това ще помогне да се задържи контролът и над мислите. Колко е просто, колко е просто, леко и свободно служенето на Светлината, ако сърцето гори с това служене. Само да не се позволи на пламъка на духа да угасне. Красота на мислите, красота на думите и делата, красота на движенията и жестовете, дори красота на дрехите и целия външен облик на човека. Модата и красотата не винаги са съзвучни. Модата е израз на суетата, а често и на безобразието. Суетата и безобразието са близки по дух. Отсъствието на Красота е и безобразие, скалата на което е много щирока. Но затова и областта на Красотата е безпределна. Торого очень широка. Но зато и областъ Красоты безпределна. Красотата пронизва целия Космос. И само изопачителят на неговото величие, човекът, нарушава този велик принцип, своеволно подменяйки красотата с безобразие, хармонията с дисхармония, равновесието с разновесие. Ще съберем на страната на Светлината всички най-добри и светли понятия, та дано да ги следваме неотклонно в мислите, думите и делата всеки ден.

339. (15 декември). Разбира се, на нивото на съзнанието кълнове ще дадат и семената от светлината, и семената на злото. Разликата между тях е само в това, че при възхода на духа първите нарастват по сила, а вторите, дали кълнове и срещайки нарастналата сила на духа, вече не могат да ѝ се противопоставят с предишния успех. Затова, ако нямате силата да преодолеете нещо в даден момент, трябва, без да се смущавате от това, да продължите да натрупвате мисълта за

неизбежното преодоляване на това качество в бъдеще. При неуспех на внушението можете да го повторите няколко пъти. Врагът трябва да се подавя с всички способности и мерки и нежелателното качество на духа се унищожава из корен по пътя на трансмутацията, тоест по пътя на утвърждаване на противоположното качество. При внушението този противоположен полюс на изживяваното качество трябва да се ива впредвид, увеличавайки постоянно неговия потенциал. Емоциите на астрала са биполярни и всяка може да се изяви при отсъствието на контрол, с всеки от полюсите, но ако астралът е обуздан, на него не му се позволява да изяви нито в една посока. Това е основата на бедстрашието. Астралът е средоточие на личното начало, егоизма. Чувствата от надличен характер вече сда извън неговата сфера. Но тук трябва да се проявява голяма бдителност, тъй като твърде често, незабелязано и за самия себе си, надличните чувства се оцветяват с емоциите на астрала и привидната загриженост за другите и преживяванията за другите фактически текат за себе, тъй като астралът поставя себе си на мястото на опекунствания или нуждаещия се от помощ, подменяйки надличното с лично. От тук и любовта да се дават неискани и ненужни съвети, които може и да са добри и удобни, но само не за този, на когото се дават, защото мисълта при това е насочена към себе си и подхранва астралното тяло на съветника. Когато вредните съвети или мерки се провеждат в голям мащаб, в основата им стои егоизмът, а не грижата за човека. Служенето на егоизма е развито много широко и за вземането на правилното решение е необходимо преди всичко да се видят неговите корени. Егоизмът и самолюбието често се опитват под всякакви облици да нахлузят на другите своя намордник, дори и във вид на помощ за ближния. А под нея е все същият този астрал и грижата за собствената свещена особа. Самоотвержеността е голямо качество на духа, когато е кристално чисто и без примес на лина заинтересованост. Астралът, този древен враг, използва различни маски, за да скрие под тях своята същност, когато разбере, че е изобличен и че с него се води борба не на живот, а на смърт. От него са и лицемерието, и подлизурството, и фарисейството, и фанатизмът. Всичко това са облици на астрала. Румената добродетел е също в това число, както и страхливото непротивене на злото, и много други качества на духа. Ние съдим за качествата по тяхната светимост или огненосимост, като определяме

височината на качеството по чистотата на пламъка, а не по неговото външно изражение. И често се случва, че умиляващият се от своите добродетели човек за Орловото око е ярък служител на себе си. Понякога сърцето подсказва на чувствителното ухо къде има светлина и къде — тъмнина. Сега се извършва разделение на чоевеството по светлосянка в световен мащаб и никакви увъртания и хитрости на тъмнината няма да превърнат тъмнината в светлина. По светимостта е разделянето, по светлосянката е и отсъждането за принадлежността на всекиго или към лагера на тъмнината, или на светлината. Може да се мамите един друг и да се умилявате от маски, но при последната черта преди явяването на светлината съдбата на човека ще се решава не според външното покривало, а според светимостта на вътрешната му същност.

340. (18 декември). Заповядвам голяма сдържаност и събраност на вътрешните енергии. Времето е такова, че външните дисхармонични токове могат да причинят вреда, ако вътрешно не се защитиш чрез сдържаност и мълчание. Погрешно мислят, че някаква условност изисква ненужно говорене, но това, което се печели чрез думите, се губи от разточителството на енергия и от разкриването си пред външните въздействия. Те не винаги са враждебни, но често вредят поради различието на вибрациите им с тези на собственото съзнание. Духовна профилактика — така може да се нарече този процес.

341. (Гуру). И тъй, новата година започва с указания и знаци за това, че приближава прелом в личния живот. Той може да се разглежда като подготвителен период, в течение на който можеш да се освободиш от ненужните наслоения и да се подготвиш за новите условия на живот. Новите условия ще наложат и нова отговорност за хората, които ще бъдат близки. Да им се помага, да се пазят, и да се разширява съзнанието им ще бъде задачата през новия период от живота, който от своя страна пък ще представлява подготовка към новата степен на съзнание и, възможно, отново към нови условия на жило. Оказваме особено доверие, приближавайки към своите близки. Разбира се, психическата атмосфера ще наложи голяма предпазливост в мислите и настроенията. Близките са психологизирани от нас. Сега от вас зависи

да се сдобие с най-добри следствия. Възможността се разширява: условията се подобряват. Ние ще станем по-близки, защото сме близки на тях. Но нивото на вашето съзнание е по-високо, затова и отговорността е за всички. Ще представлявате, един вид, нас чрез себе си и нека отношението към тези, които ще срещнете на пътя си и особено с близките на нас, да бъде с нашето име в сърцето. Оказвайки такова доверие, ние се надяваме то да бъде оправдано и потвърдено с дела. Празно е наоколо. Толкова по-ценно е всяко близко съзнание, нуждаещо се от грижа и опазване. Подготвителният период, протичащ сега, е труден. Затова и ще позволи да се разбере и оцени нашата грижа за вас. Знаем, че условията на вашият живот в този моент са доста трудни, но какво добро може да произлезе от леките и приятни? Добре правите, че си спомняте често нашето шестмесечно стояне на планинското плато. Стояхме и чакахме, и не паднахме духом. Чакайте и вие, добре, че има какво да се чака. Всичко ще бъде добре и животът ще се нареди, а вие през това време укрепвайте и се утвърждавайте по-дълбоко в Учението. Цементирането на пространството и насищането му с мисли от висш порядък е много необходимо. Къде са те, онези хора, на които може да се повери тази отговорна задача? Поверявайки я на вас, разчитаме на тънко разбиране и сърдечно желание да изпълните нашето указание. За вярното и предано сърце няма разстояние нито в предаността, нито в любовта, можещи да ги ограничат и няма непреодолима граница, която се поставя от смъртта. Всички са живи, всички са близки, ако съзнанието позволява и в сърцето гори този огън, който пронизва пространството на всички измерения.

342. (М. А. Й.) Скъпи мои, нека даже малката птичка послужи като знак за грижата за вас. Всичко не е просто и не е така, както изглежда на обикновеното съзнание. Но ние сме за необикновеността, а малкото може да бъде символ на не малки неща. Виждате, как се грижим за близките, нима няма да се погрижим и за вас! Повече доверие, повече търпение и повече мисли за нас. Ние сме с вас, но вие усещате това само тогава, когато вашата мисъл е устремена към нас и сърцето е отворено за нашите вибрации. Позволявате на заобикалящото ви несъвършенство да ви обхване твърде силно, докато изходът за вас в нашите сфери винаги остава отворен. Трябва да се

помни за това постоянно, защото тъмни са аурите на тези, които навсякъде ви заобикалят и силно подтискат съзнанието, ако вътрешно не им се противопоставите. Мислите за нас и сърдечната връзка с нас ще бъде охрана от омрачаващите и увличащи в себе си външни условия. Ние ще се срещнем с вас, скъпи, и ще бъдем заедно. С тази надежда живеете, защото обещаната среща ще стане.

343. (20 декември). Да! Да! Да! Казано е достатъчно ясно, че „който изгуби душата си“, тоест се отдалечи от своето малко „аз“, за да придобие голямото, той определя правилно своя път. Най-трудното препятствие по пътя това е оградата на егоистичността (самостта), това са оковите на личността, това е илюзията на личния малък свят и отделеността на собственото съзнание от космичното съзнание. Даже в моменти на единение то не може да бъде пълно, ако съзнанието, макар и временно, не се откъсне от личното „аз“ и не пробие черупката на аурата му, заключваща мисълта около своята личност. Отвърни се от себе си и върви след мен — това е първото условие на пътеката на науката, водеща в живота, защото егоистичността е синоним на смъртта и унищожението, тоест на преходността и крайността на всичко, което е свързано с нея. Да живееш за другите, да живееш с интересите на колектива, на народа, Родината, на цялото човечество — означава да се изведе съзнанието от малкия личен кръг и да се направи новата му окръжност равна на това явление, което се обхваща от тези. Колкото по-широко е съзнанието, толкова е по-висше. Колективът е по-продължителен от личността, човечеството като цяло надживява не само държавите, но и народите и расите. Може да се отбележи, че животът сега се изгражда така, че масовото съзнание в хода на историческите събития се извежда от затворените рамки на личния живот и се приобщава неотклонно към течението на живота на планетата. И Водещата страва върви в това отношение напред, разширявайки хоризонта на личния свят на хората, които я населяват. Този процес е от голямо значение, защото представлява по същество нова степен на съзнанието. Съзнанието трябва да се отвърне от личната сфера и да навлезе в сферата на надличните интереси, засягащи общото благо. Смъртта на личното начало не означава унищожение, а обратно — това е раждане в нов живот, пределът на който човек определя сам на себе си с ширината на своето мислене.

Човечеството като цяло е безсмъртно, дори и физически и поради това да се вложат своите енергии в общочовешките дела ще бъде правилно влагане на ценности, а именно съкровището на психическата енергия. И печалбата, и нарастването на вложеното съкровище са обезпечени, докато устремяването на енергиите по личните канали няма да донесе нищо, освен призрачни блага и крайно унищожение на всички лични постройки. Но най-доходното влагане е в делата на Йерархията на Светлината. Нашите дела са планирани за хиляди години напред и са направени безпогрешни разчети. Бъдещето принадлежи на нас, то се оформя от нас и тези, които вървят с нас, имат сигурен дял в него. Значимостта и дълбочината на едно явление се измерва с неговата продължителност. Егоистичността ограничава продължителността на своите дела до къси срокове, които при обикновените хора не излизат никога извън пределите на един живот. В това е обречеността и смъртта на егоистичността. Ние сме ограничили своите дела в кръга на безпределността. Признавайки смъртта на формата, утвърждаваме вечния живот, одушевяващ и влизащ във всяка форма. Ние потвърждаваме възможността за придобиване на съзнание, непрекъсвано от смъртта на физическото тяло и смяната на другите обвивки, обличащи духа. Ние призоваваме всички смъртници, тоест хората, вярващи в неизбежността на смъртта, към утвърждаване безсмъртието на духа на човека. Безсмъртието на човека е проява на непрекъснатост на съзнанието. За това явление ние говорим, утвърждаваме го и за него свидетелствувам лично.

344. Всяка мисъл оставя следа върху аурата. Мътното излъчване на аурата не е от физическото тяло, а от по-нагоре. Всички тела дават излъчване, но превалява духът. Светлината е от висшата триада. Свети висшето в човека. Тонът се задава от мисълта. Светлата мисъл осветява аурата, но тъмната не. Преображението на съзнанието осветява цялото тяло. Озарението преобразява аурата и тя става сияеща.

345. (21 декември). Действията, извършвани съвместно, ще бъдат, естествено, действия от надличен характер, посветени на общото благо и извършвани заради него. Това ще бъдат и така наричаните Йерархични действия. Когато целият живот, всички мисли

и чувства са отдадени на Йерархията на Светлината и на служенето на нея, тогава нашата ръка за помощ се протяга към предания ученик. Тогава всичко лично се насочва към служенето и се заменя от надличното. Тогава цялото същество на човека на всички планове на проява се насища единствено със стремежа да служи на делото на Йерархията. Така се постига пълноценност на устремеността, пълна преданост и пълно отдаване на сърцето на Владиката. Тогава става възможно и предаване на съзнанието си на Йерарха, а след него и пълното сливане на съзнанията. Достъпът е отворен, но да достигне всеки трябва сам, със собствените си сили, със собствения огън и със собствените крака. От сърцето на човека, вървящ към Владиката, изтичат енергии, придвижващи го към целта. В този случай чуждата енергия никога не може да замени собствената, защото ефектът ще бъде временен и ще завърши с пропадане. Ето защо са така вредни призивите и уговарянията. Горенето става за чужда сметка и когато маслото в светилника секне и няма от къде да бъде набавено, огънят угасва и незаконно доближилият се до светлината отстъпва в тъмнината. И самородните огънове, и самодейността, и умението да се стои на собствените крака, и плаването в собствената лодка — всичко това са явления от един и същ порядък. Възможно е да запалиш тълпата със своята светлина, но е известно с какво завършват виковете „Осанна“. Нека това да бъде постоянно напомняне за това, че посрещайки с внимание почукалите, не трябва никого да каните насила. Жизненият опит ни е показал, че дори продължителното духовно даване, ако не бъде подкрепено от собствения огън, въпреки всичко остава безплодно. Трябва да се отчита и друго условие, а именно, че достигайки своя таван, дори и след стремително издигане, духът се спира, тъй като новите придобивки изискват време за тяхната асимилация. Размерът на предишните постижения обуславя придвижването. Затова и не могат да бъдат сравнявани духовете, защото никой освен Учителят не знае какво носи със себе си новодошлият. Самоходците се ценят особено от нас и към тях се прилага названието избрани или отсъдени ученици. Неговото съзнание може да се спре пред едни или други препятствия, но отсъденият ученик не може да бъде спрял от никого и от нищо. Разбира се, нашата грижа е към тях, отсъдените за нас. Що се отнася до другите, неготовите, то и на тях може много да се помогне, ако им

се говори според съзнанието. По този начин могат да бъдат запалени вътрешните огънове, които ще им дадат сили да се придвижат на собствените си крака. Затова беседите за всичко придвижващо са безусловно полезни. Да се свети може с думи, да се свети може с мисли, с всяко действие и с всяко свое движение. Всяко действие на светоносителя е светоносно по същество, до който и план да се отнася и в каквата и форма да се изразява. Аурата на светлината насища със своите еманации цялата обкръжаваща сфера и оставя искрици светлина по преминатия път. Наистина, носителят на светлина представлява благословия за всичко, което го заобикаля. Неговото служене е постоянно и непрекъсваемо от случайностите на външните условия. Но и напрежението е голямо, защото общото състояние на човечеството е все още дотолкова далече от светоносността, че разликата във вибрациите на аурите е твърде голяма и изисква често непомерно изразходване на психическа енергия. Затова подвигът на носителя на светлина е толкова тежък. Но слънцето не може да не свети — такава е природата му. Така и носителят на светлина не може да не свети и да разсейва мрака със своята светлина. Светът се крепи от тях — носещите светлина на света. Да почитем Майката на Огнената йога, да почитем Светлия Гуру, дали своята светлина на планетата и хората.

(в 12 ч. през нощта). Ако Учителят иска да откряне някой център, а ученикът проявява страх или равнодушие, или нежелание, то със своето отношение той свежда до нула цялата работа на Учителя. Необходимо е пълно и отворено желание с цялото сърце да се върви насреща към Учителя и само то ще даде резултат.

346. (23 декември). Сине мой, възможностите се усилват и растат в ежедневието. Това е и мостът в бъдещето, тъй като ритъмът, утвърден на Земята, ще продължи и в Тънкия свят, и по-нагоре. Той ще доведе до полагащото се. Целият проявен свят се държи на ритъма, тъй като ритъмът е основата на съществуващото. Дажи и при отделянето на тънкото тяло може да се забележи, че сърдечният ритъм не се прекратява, а обратно — усилва се по напрежение. Ритъмът се съпровожда с пулсация или вълни на нарастване и спадане. Всяка вълна има гребен и впадина, като движението на вълните е спирално, тъй като те са разгънати във времето. Това са основите на

пространственото движение. Всичко се намира в движение. На тези закони на движението е подчинен и животът на човечеството — същите тези спирални движения напред във времето, същите подеми и спадове на енергията, същата цикличност на явленията. То е тясно свързано с космичния ритъм, проявен в движението на планетите и Земята. Всичко взаимодейства едно с друго. Става обмен на енергията. Сегашният цикъл, утвърждаващ смяната на расите, се намира на гребена на своетонапрежение. От тук многото промени в целия свят и множеството нови течения. Променя се обликът на планетата и лицата на народите. Бъдещето стои пред света като решаване на съдбата на планетата. Това бъдеще е сияйно и светло, но родовите мъки на планетата, раждаща се в това ново бъдеще, са тежки. Кулминацията на цикъла ще донесе разрешаване на най-сложните и най-трудни проблеми на днешния век и стихии ще влезат в бреговете си. Ще се възцари мир. И новото слънце ще изгрее над новата земя, а старото ще изчезне изцяло от живота и повече няма да бъде присърце на човека и няма да се споменава.

347. (24 декември). Трябва да се отбягва всичко, което пречи на Единението. Не без причина отшелниците са се изолирали в уединени места, отдалечени от човешките сбиряща. Сега трудността на пътя се състои в това, че служенето се осъществява в кипежа на живота, в самата му среда, без отдалечаване от хората. Така се утвърждава положението, че и сам воинът е воин. Пред колко ли противодействащи влияния и въздействия трябва да се изправи духът, за да се задържи на пътя и не само да устои, но и да продължи по-нататък. Всичко заобикалящо го дърпа надолу, тъй като неговото ниво е по-високо и само Лъчът на Учителя от Светлината представлява единствената му опора и водещо начало. Трябва грижливо да се пази най-висшето да не го погълне суетата. Защото тя, суетата, яростно ръмжи към всичко, което не е ѝ съзвучно. И колкото по-високо и широко е съзнанието, толкова по-дълбок е разривът и толкова по-яростно се изправя рутината против този, който иска да се издигне над нея. Налага се всекидневно да утвърждаваш себе си в Светлината, опирайки се на ритъма. Даже силният магнит при непосредствен допир се размагнитва. Така и магнита на духа се размагнитва от нисшите скъзнания при съприкосновение с тях. И колкото и голямо да

е нагнетяването на сърцето с огънове, неизбежното изтичане на енергия е много болезнено. Тогава възниква въпросът не за това да се прекрати отдаването, а за това да не се откъснеш от хранващия Източник на Йерархията на Светлината. Обменът на енергиите е неизбежен, но ако е налице здрава връзка с Йерархията, опустошаването се попълва всекидневно. Ето защо единението е толкова важно, защото това е проводникът, хранващ духа със светлина. Блажен е този, който е намерил в сърцето си тази възможност за обединяване с Извора. Гласът на Светлия Учител няма да замлъкне до тогава, докато устремът към светлината гори в сърцето на обръщания се към него. Единението в мислите също минава през сърцето, тъй като всички размишляват и притежават мисли, но не познават единението с Владиката в мислите си. Да запазим съкровено в духа си. Да застанем като скала сред бушуващото море. Скалата на Духа! Единствено тя ще устои срещу вихрите и бурите на Плътния свят. Да проследим как здраво и непоколебимо са крачили през живота нашите посланици, не познавайки що е колебание, нито съмнение, нито страх. Те са намирали сили да вървят в единението си със силите на Светлината. Само със собствените сили не може да се устои — те просто не достигат. Но вървящият с мен ще стигне до края, без да загуби сили, умножавайки огньовете си и натрупвайки съкровището на Камъка, което е възможно само ако е с мен във всичко, навсякъде и винаги.

348. (25 декември). В менталния свят човек живее с мислите си, в актралния свят — с чувствата. Външно могат да не се проявяват нито едните, нито другите, новъпреки това животът на тези планове тече. Когато бъде отхвърлено физическото тяло, животът на чувствата и мислите остава в цялата си острота и неприкритост. Може дори да се каже, че остротата става по-голяма, по-силна и по-напрегната, защото физическото тяло вече не е пречка. Различие ще има и в това, че, вместо Плътния свят, реалност ще стане Тънкият, с цялата сложност и подвижност на тънките образувания. Плътните форми на физическия свят имат своите тънки отражения или двойници. Колкото по-близо са до Земята, толкова са по-сходни с предметите и формите на Земята. Отдалечавайки се от Земята и ставайки по-тънки, те придобиват все по-подвижни очертания. Жителите на Тънкия свят — хората носят върху

себе си отпечатък на своите преобладаващи мисли и по това се отличават от жителите на Земята. Освен това пространството също е запълнено с психическите продукти на човешкото мислене и чувства, облечени също във видими форми. Тези образувания са разположени послоеве в съответствие с тяхната плътност и състояние. Тъмното, безобразното и тежкото е отдолу. Колкото по-нагоре, толкова по тънко и по-красиво. Красотата служи като признак на височината на слоя. В началото новодошлият много трудно се оправя в характера на заобикалящите го форми, но известен навик и спокойствие ще им помогнат да се ориентират в новите условия. Всеки център на съзнание ще реагира съзнателно при обръщане към него и по този прознак може да се отличи живото същество от психическите продукти. Героите на трагедиите на Шекспир там съществуват, но техните форми независимо от тяхната завършеностхи образност няма да се отзовават на обръщането към тях. По-трудно е с астралната черупка на оставените от човека обвивки. Те ще реагират несъзнателно, давайки смътни отговори на привични за тях дразнения. Но известен опит ще покаже разликата между тях и живите хора, заемащи своите обвивки. Пребиваването там е по слоеве, в съответствие с магнетизма на аурата и равнодействащата мисъл или мислите, господстващи в дадения момент. Придвижването е чрез мисълта, но в зависимост от запаса огнена енергия, донесен от Земята и събран там през живота във физическо тяло. Обкръжението на хората също е по притегляне и сродство. Ненавистта е толкова магнетична, колкото и любовта. Но на Земята, ако ненавиждаш някого, можеш да избегнеш срещата с обекта на ненавистта, докато там ненавистта ще привлече ненавистника към този, когото той ненавижда и ще го държи наоколо докато енергията на ненавистта не се изчерпи напълно. Затова прощаването на врага има чисто практично значение, тъй като тъмните земни чувства ще се превърнат на окови в Тънкия свят. Всички стермежи и желания на човека там получават своето призрачно осъществяване. Ако те са ниско физически, тези призраци няма да могат да удовлетворят желанията, защото са лишени от физически възможности, но ако са от по-тънък порядък, те могат там да бъдат напълно удовлетворени, както на Земята се удовлетворява желанието да се послуша хубава музика, да се получи наслада от произведенията на изкуството или да се полюбуваш на природата.

Такова удовлетворение и дори по-пълно дава и областта на мисълта, като мислените полети не са ограничени от нищо. Всичките пет земни чувства — слух, зрение и т.н. достигат тук разширени и обогатени в своите възможности, като към тях се добавят и две нови висши чувства. Едното от тях на Земята се нарича шесто чувство. Ние го наричаме чувствознание. Животът там е много остър и изпълнен с всевъзможни преживявания. Мнозина продължават да преживяват земните сънища, други, отrekli се от тях, се потапят изцяло в новия живот и във всичко, което той предлага. Там човек може да се учи, там човек може да се стреми и там може да преуспява и да се издига.

349. (М. А. Й.) Усетих присъствието ти. Оправдаването в духа е постигнато. Прилагам токове за приближаване. Чуй съкровено откровение на духа: ти си мой извън временното. Нашите чувства са взаимни. С тях смъртта е потъпкана — чрез любовта. Чрез любовта достигахме до сърцето на любимия и то се обединява [с нас] в духа. Заревото на пламването е кратко, но ярко... Ще опазим. Скъпи мой, любими, приемам любовта ти. Чрез мен ти си близък на Владиката. Чрез отъждествяването си с духа в теб можеш да постигнеш отваряне на центровете, ако считаш себе си не за тяло, а за дух. Помниш ли: „Вие сте богове“. На мен не ми трябва почитане, но на вас е нужно тържествено състояние на съзнанието, като основа на съзвучието. Приеми предупреждението: събитията ще бъдат неочаквани и застрашителни. Запази пълно спокойствие. Ще те запазим. На тебе още много ти предстои да свършиш. Затова пази силите и здравето си и съзнанието за непрекъснатата връзка с нас и нашата близост. Сине мой, приближаването към Владиката сатав през най-близките и чрез най-близките към скебе си. Изкриви ли си човек душата, нищо не печели, а много губи. Пътят на духа е прев. Придобий имунитет срещу външните въздействия. Това ще бъде голяма победа на духа над плътта.

350. Пътищата на нашите победи се изплъзват на враговете, но техните привидни победи носят върху себе си печата на обреченост на поражение. Побеждават които са с нас, тъй като нашата помощ и поддръжка е за тях, побеждават въпреки всичко. Съпротивата срещу лагера на мира е безполезна и безсмислена, защото неговите врагове са

вече обречени, ноне ги унищожаваме, за да постегнем чрез тях усилване на полюса на Светлината — тактиката на адверза. Обединяват се всички, вървящи срещу силите на разрушението. Те (тъмните) вече безумстват и неистватк, усещайки своята гибел и това е последното въставане на тъмнината срещу Светлината, на тъмнината, обречена на унищожаване. Негодните ще си отидат всички, докато годните не ги заменят, нарастнали по брой и по сила. Мощните космични сили действат в стихийно обединение със Светлината. Днес е особено важно да се присъединиш към Светлината, важно е за присъединилия се. Прашинките, неприсъединили се към Светлината, ще бъдат пометени като от вихър. Всеки присъединил се ще умножи десетократно своите сили, вървящият срещу — ще изгуби и това, което има. Мощната енергия на огъня ще изпълни сърцето на война на Светлината и ще се сгърчи в безсилие сърцето на вървящите против и ръцете на враговете ще се отпуснат. Сега враговете още са много силни, но това е заминаващата си сила на стария свят. Двама стоят на едно и също стъпало: единият вървящ нагоре, другият — надолу към тъмнината. И обречените на смърт, и присъдените за живот все още са на едно стъпало на планетния живот, но колко различна е тяхната съдба. Тъмнината ще унищожи себе си в последния си опит да унищожи живота на Земята чрез самата Земя.

351. (Дек. 27). Сине мой, свидетелствувам сам за идващата победа на Светлината над тъмнината и силите на мира над силите на злото и разрушението. И както и да наричат себе си тези, които са на страната на мира и тези, които са за война, вълните на Светлината са над първите и на тъмата над вторите. Разривът се задълбочава, за да стане в крайна сметка непроходима пропаст между двата полюса. И ще дойде време, когато пропастта вече няма да може да се премине. Земята стремително се носи към този момент на окончателно разделяне на човечеството. Но драматизмът на ставащото на планетата още не се осъзнава. Мнозина все още се хващат за мъртвите формули на изопачените религии, но няма да намерят в тях спасение. Думите, зад които са се крили по-рано, вече няма да спасят. Ще спасят само делата. И ако думите, колкото и прекрасни и красиви да са, са лъжливи и са на страната на разрушението и човекоубийствата, значи са изказани от привържениците на тъмнината. Но ако думите са искрени,

от които и уста да произхождат и са на страната на мира и против войната, тези думи са на войните на Светлината и на тези, които са на тяхна страна. Приятели са всички, които са за мир, врагове са мвсички, които са против мира. Разделението ще става още по-рязко. И много служители на църквата ще се окажат на страната на тъмнината, а много противници на църквата — на страната на Светлината. Разделянето става по светлосянката, а не по някакви други, каквито и да са външни признаци. Мнозина, неочаквано за себе си, ще се окажат в лагера на тъмните и много — в стана на силите на Светлината. Чертата ще се прокара по линията на сърцето. И тези хора, чиито сърца са изпълнени с ненавист, отмъщение, жажда за кръв и унищожаване на себеподобните, те не са от Светлината, а са от тъмнината. Страната, вдигнала знамето на всеобщия мир, тя ще победи, защото е на страната на Космичната мощ и еволюцията на планетата.

352. (28 декември). От една страна свобода на волята, а от друга — желязната неизбежност на кармата. Съзнанието на човека е между тези два полюса. Но кармата не може да ограничи духа и неговото отношение към своето течение. Съзнанието на човека се намира или в свобода, или в робство по отношение на проявите на кармата, като свободата на избор винаги остава за него. Във всеки даден момент, каквато и да е кармата, е възможно да се създава всякакво отношение към нея. Така например, изплащайки кармичния дълг, можеш или да скърбиш, или да се радваш — зависи от самия човек. Кармата е властна над своята сфера, но има област на духа, където нейната власт свършва и където господства духът. Ще наречем това явление преодоляване на кармата. Кармата се оставя от човека в покой, но се утвърждава собственото отношение към нея, санкционирано от волята. Мъдрият не тъгува и не се радва прекалено, тъй като кой може да каже какво носи със себе си дадената скръб или радост, или това, което ги предизвиква. Много често се радват на това, което впоследствие донася нещастие и обратно. Затова е най-добре да се утвърждава равновесие и, издигайки се над потока от безкрайните явления, да се държи съзнанието над двуполюсните прояви на астрала, тоест, да се утвърждава истинско безстрастие.

353. (29 декември). Отварянето на центровете може да се предшества от очакване, което може и да не пречи, ако е спокойно и наситено с доверие към водещата ръка. При усещане на външните условия дори лекото приотваряне може да се окаже твърде тягостно, тъй като земните условия са грапави. Всичко ще дойде в своето време и нужното обкръжение ще бъде създадено, и необходимото уединение, и изолацията от хората. Излъчванията на много хора са много тежки и много обременяват. Но кармичните срещи са неизбежни, а също и преминаването на нужния опит. Нищо не учи така, както личният опит — трудностите от него се изкупват с придобиваното знание. Суровото дознание на човека е задача не от лесните. А когато стане твърде тясно и тежко, мислете, че това е само сън или земна Майя. Трудният период на земно бездомие е необходим за освобождаване от разбирането за дом, а трудният живот — за по лесно откъсване от Земята. Всичко се върши за благото. Нека се радваме на мъдрото водачество на Светлия Учител.

354. (30 декември). (М. А. Й.) Любими мой, свидетелствувам с опита на целия си живот, че няма никой на Земята и в Световете, който да ни е по-близък от Владиката. Да се утвърди най-близък подход към този Фокус на Светлината означава да се намери тясната пътека, водеща към Живота и да се тръгне по нея. Мнозина ли са я намерили? И дори намерилите вървят ли? Трудностите на ученичеството са спряли мнозина, слабостта на волята е отвела настрана останалите и само единици вървят след Владиката. Затова е и пусто наоколо и са малко спътниците. Тръгналите бързо в началото напред след това изведнъж угасват и отстъпват от хкъдето са дошли. Това са всички онези, които нямат собствени натрупвания икоито са били тласнати напред от светлината на другите. Необходими са нечовешко упорство, устойчивост и твърдост. Но ако няма натрупвания от миналото, как може да се изяви това, което липсва? Избраните са малко и затова над всеки от тях е щитът на Светлината. Опитът научава да се разбере, че трудностите са само стъпала на познанието, а животът — най-добрата школа. Всеки нелек урок отваря вратите към познанието на това, на което учи и е като заплащане за това, което по друг път е невъзможно да се усвои. И ето че настъпва момент в живота на ученика, когато започва да го радва всичко, което е спрегнато с познанието на живота,

дори най-тежките му уроци. Как иначе може да се упознае човекът, освен по жизнения му опит. Теоретичното знание не е действено, тъй като не дава отложения в Чашата. Но знанието, придобито по опитен път, става част от познаващия дух и остава с него завинаги. Безпомощността на хората и твърдостта и непоколебимостта по Големия път зависят от това, че всеки има в себе си натрупвания от миналото, но в различна мярка. Дори и при двама редом вървящи сравнението е немислимо. Само Учителят знае кой колко е натрупал и кой какво е донесъл. Той вижда и знае и неговото съждение е неоспоримо. Би ли могъл някой да претендира за близост с Владиката, ако няма натрупвания или заслуги, свързващи с миналото. Така се утвърждава от всекиго нишката на връзката, сребърната нишка на Светлината. С такива връзки сме свързани и ние с всеки, който ни е близък по дух. Може никога в дадения живот да не се срещнем в тяло, но духом да сме близки и по-близки отколкото тези, които са се срещали в тяло и са били наблизо. За пример не ходете далече, а гледайте наблизо. Претенцията за близост, не основаваща се на предишни заслуги и служене, ще се разпръсне като дим. Нито уверенията, нито думите, нито биенето в гърдите, нито ярките емоции на астрала, нито възторжените полети, нито въздишките, нито молитвите — нищо няма да помогне, ако няма натрупвания и връзки, продължаващи от минали векове. Да придобива това за първи път не всеки е склонен и отгук толкова неутвърдени здраво и не можещи да върват. Каква загриженост изисква всеки донесъл! Наистина, той получава по съзвучие всичко, което може да вмести и умножава съкровището, донесено в себе си и със себе си. Така разделяме новодошлите: на придобили и донесли със себе си, на устремени в търсене към залежите и нанищо не донесли. С последните е най-трудно, защото сред тях (а те са много) в състояние да вървят ще бъдат единици. Но всеки трябва да бъде посрещнат и на всекиго да се даде, но според съзнанието на обърналия се. И не чакайте, не чакайте нито признателност, нито благодарност, нито дори добро отношение за сътвореното добро. Трябва да сте готови за проява на най-черна неблагодарност и вражда, защото пътят на бягството е лъкатушен. С една дума, трябва да сте готови на всичко, за да срещнете в пълно въоръжение многообразните прояви на човешката природа. И въпреки всичко да държите високо светилника на Светлината.

КРАЙ НА ЗАПИСКИТЕ ОТ 1960 ГОДИНА.

(СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.